

Harry Potter

09

VITRAMANNASTEINURIN

J.K. Rowling

J.K. ROWLING

Harry Potter
og vitramannasteinurin

Gunnar Hoydal týddi

Bókadeild Føroya Lærarafelags 2000

– FYRSTI PARTUR –

Drongurin, sum slapp undan við lívinum

Hjúnini Dursley, maðurin og konan, sum búðu í Privet gøtu nummar 4, vóru errin um at kunna siga, at tey vóru púra vanlig fólk, og takk fyri tað. Tey vóru tey seinastu, tú hevði væntað fóru at vera við í nøkrum, sum var lögð ella óvanligt, tí tey tóku ikki undir við sovorðnum tvætli, so einfalt var tað.

Maðurin var stjóri í fyrítøkuni Grunnings, sum gjørði borar. Hann var stórir og tjúkkur maður við næstan ongum hálsi, sjálvt um hann hevði eitt ógvuliga stórt yvirskegg. Konan var kløn og ljóshærd og hevði næstan tvær ferðir so langan háls sum onnur, og tað var hent, tí hon brúkti nógva tíð at toyggja seg inn yvir stikini í urtagarðinum at vita, hvat hendi inni hjá grannunum. Tey áttu ein son, sum æt Dudley, og ongan hildu tey vera so ófóran knassa sum hann.

Tey hjá Dursley høvdu alt, tey kundu ynskja sær, men so var eisini eitt loyndarmál, og einki ræddust maðurin og konan meira, enn at onkur skuldi avdúka, hvat ið tað var. Tey hildu seg ikki orka tað, skuldi onkur komið fram á hitt við Potter og

Harry Potter og vitramannasteinurin

Gunnar Hoydal týddi bókina úr enskum eftir

„Harry Potter and the Philosopher's Stone“

© tekstur: J.K. Rowling 1997

© føroyska útgávan: Bókadeild Føroya Lærarafelags 2000

Artwork, cover and illustrations © Warner Bros.

- a division of Time Warner Entertainment Company L.P.

Givin út í samstarvi við Christopher Little Literary Agency, London

Upprunafølag: Bloomsbury Publishing Plc, 38 Soho Square, London W1V 5DF

Umbróting, repro, prent og innbinding: Spf. Hestprent, Tórshavn

ISBN 99918-1-242-3

teimum. Tær vóru systrar, kona Dursley og kona Potter, men tær hövdu ikki hitst nú í fleiri ár, og kona Dursley segði ikki fyri nøkrum, at hon átti eina systur, tí systirin og ónyttan, hon hevði gift seg við, vóru so ó-Dursleysk, sum nakar kundi vera. Tey hjá Dursley kulsaðu, tá ið tey hugsaðu, hvat grannarnir mundu fara at siga, komu Potter og tey at vitja knappliga. Tey vistu, at tey hjá Potter eisini hövdu fingið ein son, men tey hövdu ongantið sæð hann. Hesin drongurin var aftur ein góð orsök til at halda seg frá teimum; tey vildu ikki, at Dudley skuldi koma í samband við eitt sovordíð.

Tá ið tey bæði vaknaðu henda gráa og tunga týsmorgunin, ið søgan byrjar, var einki í rekandi skýferðini, sum boðaði frá, at löggar og gátuførar hendingar skjótt skuldu fara fram um alt landið. Vernon Dursley, soleiðis æt maðurin, murradi væl nøgdur, tá ið hann valdi sær tað keðiligasta slipsið at fara í til arbeiðis, og Petunia, konan, sussaði í góðum hýri, meðan hon bardist við ein skriggjandi Dudley at fáa hann niður í tann høga stólin.

Eingin teirra varnaðist eina stóra, brúnleidda uglu, sum flagsaði uttanfyri og fleyg fram við vindeyganum.

Klokkan hálvum níggju tók Dursley sína skjalamappu, gav konuni eitt prik á vangan og royndi at mussa Dudley farvæl men tað miseyðnaðist, tí beint tá fekk Dudley eini herðindi og blakaði havragreyt um alla stovuna. „Jassurin hjá pápa sínum,“ flenti hann og fór á dyr. Hann setti seg í bilin og bakkaði út á vegin.

Tað var á horninum við vegin, at hann fyrstu ferð varnaðist, at okkurt var ikki, sum tað átti – har var ein ketta, ið las úr einum korti. Eina litla løtu gáaði Dursley ikki um tað, hann hevði sæð, so snaraði hann hövdinum kvikliga runt at hyggja umaftur. Hann sá eina sprøkluta kettu standa á gøtuhorninum, men einki kort var at hóma. Hvat mundi hann hava hugsað fyri sær? Tað mundi hava verið okkurt við ljósinum. Dursley blunkaði og gløddi at kettuna. Hon gløddi afturímóti. Í tí Dursley sneiddi um hornið og helt leiðina fram, hugdi hann í speglið at vita, hvat kettan gjørdi. Nú las hon navnið á gøtuni, nei hon *hugdi* upp á gøtuskeltið. Kettur duga ikki at lesa, *hvørki* kort ella skelti. Dursley risti við hövdinum og fekk kettuna úr hug-

anum. Meðan hann koyrði inn ímóti býnum, hugsaði hann um einki uttan eina stóra bilegging av borum, sum hann væntaði at fáa henda sama dagin.

Men beint, sum hann kom til býin, gloymdi hann alt um borar. Hann fekk annað at hugsa um, tí meðan hann sum vant sat fastur í fløkjuni av bilum og ferðslu, sá hann, at allastaðni vóru fólk í margháttligum klæðum. Tey vóru í skikkjum. Dursley orkaði ikki fyri fólki, sum lótu seg tápuliga í, mest ungdómar, sum vildu gera seg upp. Hann hugsaði, at hetta mundi vera okkurt ørt, sum nú skuldi vera tað rætta sniðið. Hann trummaði við fingrunum niður á stýrið, og eyguni fullu á ein trunka av hesum rekavættunum beint við bilin. Tey teskaðu uppøst saman. Dursley var í øðini, nú hann sá, at nøkur teirra vóru tilkomn fólk. Hasin maðurin mundi vera eldri, enn hann var sjálvur, og so í einari grasgrønari skikkju! At hann ikki skammaðist! Men hvat, kanska var hetta bara okkurt býtt, ein framfærsla av onkrum slagi, tey savnaðu kanska inn til eitthvørt... jú, tað var einki at ivast í. Bilarnir fluttu seg aftur, og eina løtu seinni kom Dursley til skrivstovuna hjá Grunnings. Hann setti bilin frá sær og hugsaði aftur um borarnar.

Dursley sat altíð við bakinum móti vindeyganum í skrivstovu sínari á níggjundu hædd. Hevði hann ikki gjørt tað, so hevði ivaleyst verið verri at hugsað om borar henda morgunin. *Hann* sá ikki uglurnar skjóta seg aftur og fram á alljósum degi, men fólk ið niðri á gøtuni sá tær. Tey peikaðu og gapaðu, meðan ein ugla fyri og onnur eftir streyk avstað høgt har uppi. Flestu teirra hövdu ongantið sæð eina uglu, heldur ikki um náttina. Men Dursley hevði ein heilt vanligan, uglusøran fyrrapart við skrivaraborðið. Hann rópti á fimm ymisk fólk og deildi tey, hann ringdi fleiri ferðir í telefon og rópti upp aftur harðari. Hann var í heilt góðum lag fram til á middegi, tá ið hann gjørdi av at strekkja sær beinini og fara til bakaran hinumegin gøtuna at keypa sær ein bolla.

Hann hevði gloymt alt um fólk í skikkjum, til hann kom fram við einum bólki beint við handilin hjá bakaranum. Hann hugdi strangliga upp á tey og kendi seg illa við av teimum, hann visti ikki hví. Eisini hesi fólkinu teskaðu hart saman, og hann sá ikki eina einastu bússu at savna pengar í. Tað var, tá ið

hann kom aftur við tí stóra bollanum í einum posa, at hann hoyrði nakað av tí, tey søgdu.

„Potter og tey, tað er rætt, eg hoyrði tað sjálvur ...“

„... ja, sonurin, Harry ...“

Dursley stóð sum negldur. Óttin flóddi upp um hann. Hann hugdi aftur um seg, sum vildi hann siga nakað við tey teskandi, men steðgaði so og segði einki.

Hann skundaði sær yvir um gøtuna aftur og upp í skrivstovuna, goyði á skrivaran, at hann vildi ikki órógvast, tók í hornið á telefonini og hevði næstan snarað tøluni heim til konuna, tá ið hann umráddi seg. Hann legði hornið á aftur, streyk sær um yvirskeggið og hugsaði ... nei, hann hevði verið býttur. Potter, tað var ikki nakað óvanligt navn her um leiðir. Hann ivaðist ikki í, at tað var fult av fólki, sum æt Potter og kallaði sonin hjá sær Harry. Nú hann hugsaði um tað, so var hann ikki heilt vísur í tí. *Var tað Harry, hann æt?* Hann hevði ongantíð sæð dreingin. Kanska var tað Harvey. Ella Harold. Tað hjálpti so einki at stúra. Konan østi seg altíð, hvørja ferð onkur nevndi systrina. Hann skilti væl hví – hevði hann sjálvur átt eina systur sum hesa ... men kortini, øll hesi fólkinu í skikkjum ...

Tað var ikki lætt at hugsa um borar henda seinnapartin, og tá ið hann fór av skrivstovuni klokkan fyra, var hann enn so uppøstur, at hann gekk seg beint í ein, sum stóð á gøtuni uttan fyri úthurðina.

„Orsaka,“ mutlaði hann, í tí tann lítli, gamli maðurin snávaði og mundi dottið. Hetta vóru nøkur fá sekund, áðrenn Dursley varnaðist, at maðurin var í einari blákollubláari skikkju. Hann tyktist einki at leggja í, at hann næstan var sligin um koll. Tvørturímóti gekk andlitið á honum sundur í eitt breitt smíl, og við hvínandi rødd, sum fekk fólk at stara, segði hann: „Tað er alt í lagi, mín góði maður, tí einki kann harma meg í dag. Gleðist øll, tí Tú-Veitst-Hvør er umsiðir farin! Sjálvt muglarar sum tú áttu at fegnast og frøast í dag!“

Og hesin gamli tók um miðjuna á Dursley og gav honum eitt klemm. So fór hann.

Dursley fekk ikki flutt seg av fetanum. Ein púra fremmandur maður hevði tikið um seg! Hann helt eisini, at hann hevði kallað seg ein muglara, hvat tað so var. Hann var skelkaður. Hann

kvikaði sær í bilin og setti kósina heim. Hann vónaði, at hann billaði sær alt hetta inn, og tað hevði hann ongantíð fyrr gjørt, tí hann orkaði ikki fyri innbiling.

Tað fyrsta hann sá, tá ið hann koyrði bilin inn fyri dyrnar á nummar 4 – og hetta bøtti einki um hýrin hjá honum – var tann sprøkluta kettan, hann hevði varnast um morgunin. Nú sat hon á stikinum inn til urtagarðin. Hann sá fyri vist, at hetta var sama kettan; hon hevði sama bragðið um bæði eyguni.

„Kýst!“ segði Dursley hart.

Kettan flutti seg ikki. Hon hugdi bara hvassliga upp á hann. Mundi hetta vera vanligt hjá kettum at gera, hugsaði Dursley. Hann royndi at gera hetta av sær og læt úthurðina upp. Hann ætlaði, ið hvussu er, ikki at siga nakað við konu sína.

Petunia Dursley hevði havt ein heilt góðan og vanligan dag heima við hús. Hon segði honum frá um konuna í grannahúsinum og alt roksið, hon hevði av dóttur síni, og so var tað Dudley, sum hevði lært eitt nýtt orð („vilikki!“). Dursley royndi at látast sum einki. Tá ið Dudley var lagdur í song, setti hann seg í stovuna at frætta tey seinastu tíðindini:

„Og nú vit enda, skulu vit siga frá, at uglurnar hava skikkað sær løgið í allan dag. Uglur leita sær vanliga út um náttina at finna føði og siggjast næstan ongantíð um dagin, men í dag hava fólk sæð fleiri hundrad uglur frá morgunstundini flúgva aftur og fram í allar ættir. Serfrødingar duga ikki at siga, hví uglurnar knappliga hava broytt sína medferð og brotið vanligan svøvn.“ Tíðinda-maðurin loyvdi sær at skemtast: „Óugluligt, kundu vit sagt. Og nú geva vit orðið til Jim McGuffin við veðurtíðindunum. Fáa vit fleiri uglæl í nátt, Jim?“

„Takk fyri, Ted,“ segði veðurmaðurin, „eg dugi ikki at svara tær, men tað eru ikki bara uglurnar, ið hava skikkað sær løgið í dag. Hyggjarar so langt burturi sum í Kent, Yorkshire og Dundee hava ringt og sagt við meg, at í staðin fyri regnið, eg lovaði teimum í gjár, hevur verið eitt øgiligt avfall av stjørnuskotum! Kanska hava fólk hildið bólveitslu nakað tíðliga – tað er ikki fyrr enn í næstu viku, sum tit vita! Men eg kann lova tykkum eina váta nátt í nátt.“

Dursley sat frystur fastur í armstólinum. Stjørnuskot um

alt Bretland? Uglur, sum flugu um dagin? Gátufør fólk í skikkjum allastaðni? Og alt, sum varð teskað og tutlað um Potter og tey ...

Konan kom inn í stovuna við tveimum koppum og einum drekkamunni. Her ruggaði ikki rætt. Hann mátti siga tað við hana. Hann hostaði og var illa við. „Hoyr, Petunia, góða, tú hevur ikki frætt frá systur tíni nýliga, ha?“

Sum hann hevði væntað, hugdi konan bilsin og ørg upp á hann. Hann mátti vitað, at tey royndu sum best at látast, at hon átti onga systur.

„Nei,“ segði hon hvassliga. „Hví tað?“

„Alt er so lægð í tíðindunum,“ mutlaði Dursley. „Uglur ... stjørnuskot ... og hópin av undarligum fólkum í býnum í dag ...“

„Og hvat um tað?“ spurdi konan prippin.

„Nei, eg bara hugsaði ... kanska ... at tað hevði at gera við ... tú veitst ... alt hitt hjá henni.“

Konan seig teið inn millum spískar varrar. Dursley visti ikki, um hann skuldi tora at siga við hana, at hann hevði hoyrt navnið Potter. Nei, hann læt vera. Í staðin segði hann, bara soleiðis hissini: „Sonur teirra – hann man vera nakað sum Dudley nú, man ikki tað?“

„Tað havi eg ikki hugsað um,“ segði konan spískliga.

„Hvussu er tað nú, hann eitur. Howard, er tað ikki okkurt sovordid?“

„Harry. Eitt ljótt og ússaligt navn, spyrst tú meg, hvat eg haldi.“

„Akkurát,“ segði Dursley, og hjartað í honum sakk eitt fitt petti. „Jú, rætt hevur tú.“

Hann segði ikki eitt orð aftrat um málið, nú tey fóru uppá at leggja seg. Meðan konan var í baðirúminum, fór Dursley til vindeygad í sovikamarinum og hugdi niður í garðin. Kettan sat har enn. Hon hugdi oman eftir gøtuni, sum bíðaði hon eftir onkrum.

Var hetta bara nakað, hann gyklaði fyri sær? Kundi tað hava nakað at gera við Potter? Um so var ... fingur fólk at vita, at tey vóru skyld við sovordin ... nei, hann orkaði ikki at hugsað um tað.

So fóru tey í song. Konan sovnaði alt fyri eitt, men Dursley lá

vakin og vendi øllum í høvðinum. Seinasti tankin, áðrenn hann sovnaði, var ein lítill lætti. Sjálvt um hetta hevði við tey hjá Potter at gera, so var eingin grund at halda, at hann og konan skuldu dragast upp í málið. Potter og tey vistu væl, hvat hann og Petunia hildu um tey og alt teirra ... Hann dugdi ikki at síggja, hvussu alt hetta kundi koma teimum við yvirhøvur. Hann geispaði og vendi sær í seingini. Hetta kundi ikki raka tey ...

Men har fór hann ógvuliga skeivur.

Kanska varð Dursley tikin burtur í onkran ófriðarligan blund, men kettan á garðinum uttanfyri var klárvakin. Hon sat pinnastill sum ein standmynd við eygunum festum á uttasta hornið í gøtuni. Hon ikki so mikið sum blunkaði, tá ein bilhurð klamsaði í grannagøtuni, ella tá ið tvær uglur skutu seg niður yvir hana. Tað var næstan midnátt, áðrenn kettan yvirhøvur kvinkaði.

Ein maður kom undan tí horninum, kettan hevði havt eyguni eftir. Hann kom so bráðliga og stillisliga, sum var hann komin beint upp úr jørðini. Halin á kettuni livdi, og eyguni smalkaðust.

Eingin hevði nakrantíð sæð ein mann sum hendan í Privet gøtuni. Hann var høgur, klænur og ógvuliga gamal at døma eftir silvurlitinum á hárinum og á skegginum, sum var so sítt, at tað kundu stappast niður í beltið. Hann var í síðum klæðum heilt niður á jørð við korkalittari skikkju og í spenniskóm við høgum hælum. Tey bláu eyguni vóru livandi og klár, og tey skygdu aftan fyri hálvmánabrillurnar, og nøsin var ógvuliga long og bogin, sum hevði hon verið brotin í minsta lagi tvær ferðir. Maðurin var Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore tyktist ikki at vita av, at hann var komin í eina gøtu, har alt hansara, frá navninum til spenniskógvarnar, beyð teimum ímóti, sum har búðu. Tað skróaði í klæðunum, og hann leitaði eftir onkrum. Hann mundi vita av, at hann varð eygleiddur, tí knappliga hugdi hann upp á kettuna, sum framvegis stardi at honum frá hinum endanum á gøtuni. Onkursvegna stuttleikaði tað hann at síggja kettuna. Hann flenti og mutlaði: „Eg hugsaði tað altíð.“

Hann hevði funnið tað, sum hann leitaði eftir í lummanum. Tað líktist einum silvurtendrara. Hann læt hann sundur, lyfti

hann upp í loft og klikkti. Götulyktin næst við sloknaði við einum lítlum bresti. Hann klikkti aftur, so hvarv tann næsta lyktin inn í myrkrið. Tólv ferðir klikkti hann við tindraranum, til tey einastu ljós, ið eftir vóru í allari gøtuni, vóru tveir smáir prikkar langt burturi, og hetta vóru eyguni í kettuni, sum sat og hugdi. Høvdu fólkinu hugt út úr vindeygunum nú, so høvdu tey einki sæð av tí, sum fór fram har niðri, sjálvt ikki kona Dursley við sínum smáu, glógvandi eygum. Dumbledore koyrði tindraran aftur í lumman og fór til gongu oman til nummar 4. Har setti hann seg á garðin undir liðina á kettuni. Hann hugdi ikki upp á hana, men tá ein løta var farin, segði hann:

„Stuttligt at hitta teg her, McGonagall, professari.“

Hann vendi sær við at smílast upp á kettuna, men hon var horvin. Í staðin smíltist hann upp á eina stranga konu í brillum, sum líktust bragdinum, kettan hevði havt uttan um eyguni. Eisini hon var í skikkju, sum var grøn á liti. Tað svartu hárið var sett upp í stramman topp. Hon var nakað gruggut á at líta.

„Hvussu visti tú, at tað var eg?“

„Mín góði professari, eg havi ongantið sæð eina kettu sitið so stíva.“

„Tú hevði sjálvur verið nakað stívir av at sita ein heilan dag á einum garði,“ segði McGonagall professari.

„Sitið her ein heilan dag? Tú hevði kunnað verið í veitslu. Eg havi møtt í minsta lagi tiggju veitslum og ballum á vegnum higar.“

McGonagall professari snýsti ilsliga.

„Ikki eiti á, sum øll halda sær á gleim, tað er alt í lagi,“ segði hon ótolin. „Tey áttu heldur at ansað sær eitt sindur betur, men nei – sjálvt muglararnir hava varnast, at okkurt er áfatt. Tað varð sagt í tíðindunum hjá teimum.“ Hon snaraði høvðinum móti teimum svørtu rútunum í stovuni hjá Dursley. „Eg hoyrði tað. Uglur í hópatali ... stjornuskot ... tey eru ikki heilt tápulig, kortini. Sjálvandi máttu tey undrast. Stjornur, sum detta niður í Kent – eg veddi uppá, at hatta var Dedalus Diggil. Hann hevur altíð havt lítið vit, stakkalin.“

„Tað er einki at siga til, at tey stuttleika sær,“ segði Dumbledore blíðliga. „Vit hava ikki havt nógv at gleðast um nú í ellivu ár.“

„Eg veit,“ segði McGonagall professari. „Men eingin grund

er til at missa skilið. Fólk eru beinleiðis gáloysin, út mitt á gøtuna á alljósum degi, ikki so frægt sum í vanligum muglarklæðum, øll fara at gita.“

Hon sendi Dumbledore eitt hvast eygnakast og væntaði, at hann skuldi siga okkurt, men hann tagdi, og so helt hon fram: „Tað hevði verið óført, um muglararnir, sama dag sum Tú-Veitst-Hvør umsíðir hvørvur, høvdu funnið fram til alt um okkum. Eg rokni bara við, at hann er horvin, Dumbledore?“

„Tað sær ikki mætari út,“ segði Dumbledore. „Vit hava nógv at vera takksom fyri. Vilt tú hava eina pulvursitrón?“

„Eina hvat?“

„Eina pulvursitrón. Tað er eitt slag av muglarabommum, mær dámar so væl.“

„Nei takk,“ segði McGonagall professari kaldliga, sum helt hon tað ikki vera røttu lötuna at eta pulvursitrónir. „Sum eg sigi, sjálvt um Tú-Veitst-Hvør er farin ...“

„Mín góði professari, eitt skilafólk sum tú átti at kunnað kallað hann við sínum rætta navni. Alt hetta „Tú-Veitst-Hvør“ mósnið – í ellivu ár havi eg roynt at fingið fólk at sagt hansara rætta navn: *Voldemort*.“ McGonagall professari blunkaði við, men Dumbledore, sum pakkaði tvær pulvursitrónir út, tyktist ikki at siggja tað. „Tað fløkist alt av at ganga og siga „Tú-Veitst-Hvør“ í heilum. Eg havi ongantið skilt, hví vit skulu ræðast at siga hatta navnið *Voldemort*.“

„Eg veit tað,“ segði McGonagall professari, bæði hjartkipt og errin í senn. „Men tú ert ikki sum hini. Øll vita, at tú ert tann einasti, sum Tú-Veitst-, orsaka, *Voldemort* – ræddist.“

„Tú gert ov mikið av,“ segði Dumbledore sáttliga. „*Voldemort* hevði meg, sum eg ongantið kann fáa.“

„Tað er bara tí, at tú ert ov – ja – *góður* í tær at brúka tína meg.“

„Tað er væl, at her er myrkt. Eg havi ikki rodnað meira enn tað sama, síðani Madam Pomfrey segði við meg, at henni dāmði mínar nýggju oyravøttir.“

McGonagall professari sendi Dumbledore eitt hvast eygna-bragd og segði: „Uglurnar eru einki afturímóti *gitingunum*, sum ganga allastaðni. Veitst tú, hvat øll siga? Um hví hann er horvin? Um hvat tað var, sum steðgaði honum?“

McGonagall professari mundi vera komin til tað, hon hevði fremst í hugarum, tað, sum hevði fingið hana at sitið og bíðað á einum køldum garði ein heilan dag, tí hvørki sum ketta ella sum konufólk hevði hon neglt Dumbledore við so gjøgnum-gatandi eygum sum nú. Tað var greitt, at sama hvat ið onnur søgdu, so vildi hon ikki trúgva tí, fyrr enn Dumbledore segði henni, at so var.

Men Dumbledore fekk sær eina pulvursitrón aftrat og svaraði ikki.

„Tað, sum tey siga,“ helt hon fram, „er, at í gjárkvöldið kom Voldemort til Godrikshellið. Hann vildi finna Potter. Tað sigst, at Lilly og James Potter eru – eru – at tey eru – *deyð*.“

Dumbledore boygdi høvdið. McGonagall professari kikkaði eftir ondini.

„Lilly og James ... eg kann ikki trúgva tí ... eg vildi ikki trúgva tí ... á, Albus ...“

Dumbledore rætti armin fram og kindi henni eftir økslini. „Eg veit ... eg veit ...“ segði hann tungliga.

Røddin á McGonagall professara skalv, tá hon helt fram. „Hetta er ikki alt. Tey siga, at hann royndi at drepa sonin Harry eisini. Men hann fekk ikki. Hann fekk ikki dripið tann lítla. Eingin veit hví ella hvussu, men tey siga, at tá ið hann ikki fekk dripið Harry Potter, misti Voldemort sína meggi – og tí er tað, at hann er horvin.“

Dumbledore nikkaði tungur í huga.

„Er tað – er tað so?“ stamaði McGonagall professari. „Eftir alt, sum hann hevur gjørt ... øll, sum hann hevur dripið ... fekk hann ikki gjørt av við eitt lítið pinkubarn? Tað er ófatiligt ... alt, sum skuldi steðgað honum ... men hvussu í himmalsins navni slapp Harry undan við lívinum.“

„Vit kunnu bara gita,“ segði Dumbledore. „Kanska fáa vit ongantið at vita.“

McGonagall professari fann eitt lummaturríklæði og turkaði sær um eyguni undir brillunum. Dumbledore snýsti harðliga og tók eitt gullur upp úr lummanum. Tað var eitt ógvuliga lægið ur. Tað hevði tólv pinnar, men eingi tøl. Í staðin gingu smáar gongustjørnur eftir røðini á tí. Men Dumbledore mundi duga at lesa tað, tí hann koyrði tað aftur í lumman og segði: „Hagrid

er seinkaður. Tað man vera hann, sum hevur sagt tær, at tú kundi finna meg her, er tað rætt?“

„Ja,“ segði McGonagall, „og eg vænti ikki, at tú fert at siga mær, *hvi* tú ert komin akkurat higar.“

„Eg eri komin at geva teimum Harry. Mammusystirin og maður hennara er alt, hann eigur eftir av skyldfólki.“

„Tú meinar ikki – tú *kanst* ikki meina við tey fólkinum, sum búgva *her*?“ rópti McGonagall professari og leyp á fótur. Hon peikaði á nummar 4. „Dumbledore – hetta kanst tú ikki meina. Eg havi ansað eftir teimum í allan dag. Tað finnast ikki tvey fólk, sum eru so ólík okkum. Og so er tað hasin sonurin, tey eiga – eg sá hann sparka mammu sína allan vegin eftir gøtuni og skriggja eftir bommmum. Harry Potter skal búgva her!“

„Hetta er besta staðið hjá honum at vera,“ segði Dumbledore fastur á málinum. „Tey fara at kunna siga honum frá øllum, tá ið hann verður stóru. Eg havi skrivað teimum eitt bræv.“

„Eitt bræv?“ tók McGonagall uppafur og setti seg á garðin. „Álvaratos, Dumbledore, heldur tú, at tú kanst siga frá øllum, sum er, í einum brævi? Hesi fólkinum fara ongantið at skilja hann! Hann verður einaferð víðagitin – ein hetja – tað skuldi ikki undrað meg, um tey einaferð fara at kalla dagin í dag fyri Harry-Potter-dagin – bøkur fara at verða skrivaðar um Harry – øll børn í verðini fara at kenna hansara navn!“

„Púra rætt,“ segði Dumbledore og hugdi ógvuliga álvarsamur upp um gløsini í hálvmánabrillunum. „Ivaleynt til at kunna spilla ein og hvønn drong. Víðagitin áðrenn hann dugir at ganga og tosa! Víðagitin fyri nakað, sum hann ikki sjálvur minnst! Sært tú ikki, hvussu nógv betri tað verður fyri hann at vaksa upp langt frá øllum hesum, til hann einaferð er búgvin at taka við tí?“

McGonagall professari læt munnin upp, umhugsaði seg so og segði: „Jú – jú, tú hevur rætt, sjálvandi. Men hvussu skulu vit fáa dreingin higar, Dumbledore?“ Hon læt eyguni ganga um skikkjuna, sum helt hon, at hann kanska krógvaði Harry undir henni.

„Hagrid kemur við honum.“

„Heldur tú tað vera – *klókt* – at líta Hagridi nakað so týdn-ingarmikið upp í hendurnar?“

„Eg hevði kunnað litið honum mít egna lív upp í hendurnar,“ segði Dumbledore.

„Eg sigi ekki, at hann ekki hevur hjartað á røttum stað,“ segði McGonagall professari treyðugt, „men tú veitst, at hann kann vera gáloysin viðhvørt. Hann hevur lyndi til – hvat var hatta?“

Eitt lágt, rumblandi ljóð hevði brotið tagnina uttan um tey. Ljóðið vaks, og tey hugdu henda vegin og handa vegin at vita, um tey sóu nakra billykt. Tað var eitt rættiligt buldur, nú tey hugdu upp í loft – og ein stór motorsúkkla datt niður úr erva og lendi á vegnum beint framman fyri teimum.

Var motorsúkklan stór, so var hon kortini einki afturímóti manningum, sum sat tvørtur um hana. Hann var næstan tvær ferðir so stórur sum ein vanligur maður og í minsta lagi fimm ferðir so breiður. Hann sá út, sum var tað ekki fyri mark, og so ørur – stórar fløkjur av frísutum, svørtum hári og skeggi fjaldu næstan alt andlitið, hendurnar vóru sum lok á ruskspannum til støddar, og fótturnir í leðurstivlum vóru sum hvalahvølpar. Í sínum stóru og sterku ørmum hevði hann eitt bundi av teppum.

„Hagrid,“ segði Dumbledore sum lætti tað fyri hjartanum. „Umsídir. Og hvaðani hevur tú fingið hasa motorsúkkla?“

„Lænt hana, Dumbledore, professari,“ segði kempan og fór varliga av súkkla, meðan hann tosaði. „Lítli Sirius Black lænti mær hana. Eg havi hann her.“

„Alt gekk, sum tað skuldi?“

„Upp á stás – húsið var næstan rapað í grund, men eg fekk hann við mær, áðrenn muglararnir komu spelandi. Hann sovnaði, tá ið vit flugu uppi yvir Bristol.“

Dumbledore og McGonagall bendu seg inn yvir teppini. Undir teimum, hann kom akkurát undan, lá eitt dreingjabarn í fasta svøvni. Á enninum, beint undir tí krunkasvarta hárinum, sóu tey eina lögna skeinu, skapað sum eitt snarljós.

„Var tað har –?“ teskaði McGonagall professari.

„Ja,“ segði Dumbledore. „Hann fer at hava hatta arrið altíð.“

„Kundi tú ekki gjørt okkurt við tað, Dumbledore?“

„Sjálvt um eg hevði kunnað, hevði eg ekki gjørt tað. Arr kunnu gera nyttu. Eg havi sjálvur eitt oman fyri vinstra knæ, og tað er eitt óføra gott kort av jarnbreytunum undir jørð í

London. Hagrid, lat meg fáa tann lítla, best er at gera hetta av okkum beinan vegin.“

Dumbledore tók Harry í føvningin og vendi sær móti húsinum hjá Dursley.

„Kann eg – kann eg sleppa at siga honum farvæl?“ spurdi Hagrid.

Hann legði sítt stóra, lodna andlit inn yvir Harry og gav honum eitt, sum man hava verið ein skøvutur og skeggjutur mussur. So, alt í einum, hoyrdist eitt yl frá risanum sum frá einum løstaðum hundi.

„Tig við tær,“ húsjaði Dumbledore á hann.

„O-o-orsaka,“ higstraði Hagrid. Hann tók eitt stórt puntur turriklæði úr lummanun og goymdi andlitið í tí. „Men eg o-o-orkei tað ekki – Lilly og James deyð – og neyðars lítli Harry skal vera hjá muglarum ...“

„Jú, jú, tað er syrgiligt, men tak tær nú um reiggj, Hagrid, annars verða vit funnin,“ teskaði McGonagall og klappaði Hagrid spakuliga á armin, nú Dumbledore gleivaði upp um tann lága garðin og fór yvir til úthurðina. Hann legði Harry varliga á trappusteinin, tók eitt bræv fram úr kápuni, legði tað niður millum teppini og kom so aftur til hini bæði. Í ein heilan minutt stóðu tey og hugdu at tí lítla bundinum; akslarnar á Hagrid ristust, McGonagall professari blunkaði óð, og tað skyggjandi ljósið, ið vanliga var í eygunum á Dumbledore tyktist at vera sloknað.

„Hatta var tað,“ segði Dumbledore at enda. „Her er ekki standandi longur. Vit mugu heldur finna hini og fara upp í veitsluna.“

„Eija,“ segði Hagrid, ógvuliga rørdur á málinum. „Eg fari aftur við súkkla hjá Siriusi. Góða nátt, McGonagall professari, góða nátt, tygum Dumbledore professari.“

Hagrid turkaði tey rennandi eyguni við ermuni á frakkanum, setti seg upp á súkkla og sparkaði motorin í gongd.

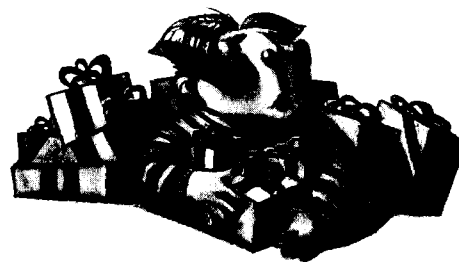
„Vit síggjast aftur nakað skjótt, rokni eg við,“ segði Dumbledore og nikkaði til McGonagall professara. Hon snýsti sær til svar.

Dumbledore vendi sær við og gekk oman eftir gøtuni. Hann steðgaði á horninum og tók silvurtendran fram. Hann klikti

einaferð, og tólv ljóskúlur skutu seg við ferð til hvør sína gøtu-lykt, so at Privet gøta alt í einum lýsti gul, og hann sá eina sprøkluta kettu smoyggja sær um hornið har burturi. Hann ikki meira enn hómaði bundið av teppum á trappusteininum í nummar 4.

„Góða eydnu, Harry,“ mutlaði hann. Hann vendi sær við, og við einum sveiggi við skikkjuni var hann horvin.

Eitt lot tók í runnarnar í gøtuni, sum lá har so kvirr og snotilig undir tí myrka himmalinum. Hetta var seinasta staðið, tú hevði væntað, at nakað óvanligt skuldi henda. Harry Potter vendi sær í teppunum uttan at vakna. Ein lítil hond helt um brævið undir liðini á honum, hann svav og visti ikki, at hann var nakað fyri seg, at hann var víðagitin, at hann um nakrar fáar tímar fór at verða vaktur av skríggjunum hjá konu Dursley, tá ið hon læt úthurðina upp at seta tómu mjólkjarfløskuna frá sær, og heldur ikki, at systkinabarnið Dudley tær næstu vikurnar fór at prika og klípa hann í heilum ... Hann kundi ikki vita, at í hesi somu løtu savnaðust fólk í loyndum um alt landið, lyftu gløsini og søgdu: „Skál fyri Harry Potter – dreinginum, sum slapp undan við lívinum.“

– ANNAR PARTUR –

Glasið, ið hvarv

Næstan tíggu ár vóru liðin, síðani Petunia Dursley vaknaði og fann tann lítla systursonin á trappusteininum, men Privet gøta var einki broytt hesi árin. Sólin reis og lýsti á hesar somu snotiligu urtagarðarnar og fekk 4-talið á úthurðini hjá Dursley at skyggja; hon flutti seg inn í stovuna, sum var so at siga heilt tann sama, sum hon hevði verið hetta kvøldið, tá ið Vernon Dursley hevði hoyrt tey langnutungu tíðindini um uglurnar. Bara myndirnar á hillini við kaminuna vístu, hvussu long tíð var liðin. Fyri tíggu árum síðani høvdu har verið ein rúgva av myndum av einum, sum líktist einum stórum ljósareyðum baðibólti undir bløðruhatti í øllum hugsandi litum – men Dudley Dursley var ikki longur pinkubarn, og nú vístu myndirnar ein stóran, ljóshærdan drong, sum sat á síni fyrstu súkklu ella á einum útskornum hesti á summarstevnu ella spældi telduspæl við pápa sín ella fekk muss og klemm frá mammu síni. Ongastaðni í stovuni sást, at eisini ein annar drongur búði í húsinum.

Men Harry Potter var her enn. Beint nú lá hann og svav, men tað fór ikki at vera leingi aftrat. Mostir hansara, Petunia,

var vaknað, og tað var hennara snjalla rødd, ið var dagsins fyrsta óljóð.

„Upp! Kom upp! Nú!“

Harry vaknaði við ein hvøkk. Mostirin bukaði aftur upp á hurðina.

„Upp!“ skríggjaði hon. Harry hoyrði, at hon fór út í køkin, og nú skramblaði hon við pannuni, sum var sett á komfýrin. Hann legði seg afturá og royndi at minnst dreymin, hann hevði havt. Tað var ein góður dreymur. Ein flúgvandi motorsúkkla hevði verið í honum. Hann helt, at hann onkursvegna hevði droymt tað sama fyrr.

Mostirin var aftur við hurðina.

„Ert tú uppi?“ spurdi hon.

„Næstan,“ segði Harry.

„Skunda tær nú. Tú skalt ansa eftir pannuni. Og lat ikki fleskið brenna uppá, hoyrir tú. Duddy hevur føðingardag, og alt skal vera, sum tað eigur.“

Harry suffaði.

„Hvat segði tú?“ Mostirin glefsaði gjøgnum hurðina.

„Einki, einki ...“

Føðingardagurin hjá Dudley – hvussu kundi hann hava gloymt tað? Harry gav sær góða tíð at fara úr seingini og fór at leita eftir hosunum. Hann fann einar undir seingini, bustaði ein eiturkopp av aðrari og læt seg í tær. Harry var vanur við eiturkopp, tí skápið undir trappuni var fult av teimum, og tað var har, hann svav.

Tá hann hevði latið seg í, fór hann út í køkin. Borðið sást næstan ikki aftur fyri øllum gávonum, sum Dudley skuldi fáa. Hatta mundi vera tann nýggja teldan, Dudley hevði ynskt sær, ikki um at tala næsta sjónvarpið og rasarasúkkla. Hví Dudley ynskti sær eina rasarasúkkla, tað helt Harry vera eina gátu – tí Dudley var stórur og tjúkkur og hataði kropsvenjing – uttan so, at tað var fyri at sláa onkran. Dudley vildi altíð sláa Harry, men hann var so seinførur og fekk sjáldan í hann. Harry sá ikki út av nógvum, men hann var ógvuliga kvikur.

Kanska tað var av at búgva í einum myrkum skápi, at Harry altíð hevði verið litil og rak í mun til aldurin. Hann sá uppaftur ússaligari út, enn hann veruliga var, tí øll klæðini hjá honum

vóru sovordin, sum Dudley einaferð hevði átt, og Dudley var umleið fyra ferðir størri enn hann. Harry var skarpur í andlitinum, hevði skurslut knø, svart hár og ljósagrøn eygu. Hann gekk í rundum brillum, sum vóru hildnar saman við nógvum klisturbandi, tí Dudley so ofta hevði rakt hann beint á nösina. Tað einasta, Harry dámdi av síni útsjónd, var eitt smalt arr á enninum, skapað sum eitt snarljós. Hann hevði havt tað, so leingi hann mintist, og tann fyrsti spurningurin, hann mintist at hava spurt mostur sína Petuniu, var um arrið, hvussu hann hevði fingið tað.

„Í ferðsluvanlukkuni, tá ið foreldrini hjá tær doyðu,“ hevði hon sagt. „Og lat vera við at spyrja.“

Lat vera við at spyrja. Hetta var fyrsta reglan, skuldi tú liva fríðarlaga saman við hesum fólkunum.

Vernon gubbi kom inn í køkin, í tí Harry vendi fleskinum við.

„Greið hatta hárið!“ goyði hann sum sína fyrstu morgunheilsan.

Umleið eina ferð hvørja viku hugdi Vernon gubbi upp um rondina á avísini og rópti, at Harry skuldi klippast. Harry mundi vera kliptur fleiri ferðir enn allir hinir dreingirnir í skúlaflokkinum tilsamans, men tað gjørdi ongan mun, hárið vaks bara so – allastaðni.

Harry steikti egg, tá ið Dudley kom í køkin saman við mammu síni. Dudley líktist nógv pápa sínum Vernon. Hann hevði eitt stórt, ljósareytt andlit, stuttan háls, smá, rennandi, blá eygu og tjúkt ljóst hár, sum lá slætt niður á hansara runda og feita høvd. Mostirin Petunia segði ofta, at Dudley líktist einum lítlum eingli – Harry segði ofta við seg sjálfvan, at Dudley líktist einum grísi í parúkki.

Harry setti eggini og fleskið á borðið, og tað var ikki lætt fyri øllum gávonum. Dudley hevði sett seg at telja tær, men nú ilskaðist hann.

„Seksogtretivu,“ segði hann og hugdi upp á mammuna og pápan. „Tað eru tvær minni enn í fjør.“

„Góðasti, tú hevur gloymt gávuna hjá Margu fastur, hygg, hon er her undir hesum stóra pakkanum frá mammu og babba.“

„Sjeyogtretivu, meðni,“ segði Dudley og túснаði av øði.

Harry, sum sá, at ein stór Dudleyøsing var á veg, skundaði sær at stappa flešk í seg, áðrenn Dudley koyrði borðið um koll.

Petunia mostir kendi eisini vandan á sær, tí hon var skjót at siga: „Og vit fara at keypa tær *tvær* gávur aftrat, tá ið vit fara í býin í dag. Hvussu hevði tað verið, skatturin? *Tvær* aftrat, hvat sigur tú so?“

Dudley hugsaði eina løtu. Kanska var tað hart arbeiði. Um-síðir segði hann: „So fáí eg, so fáí eg ...ogtretivu, ...ogtretivu.“

„Níggjuogtretivu, mubburin,“ segði Petunia mostir.

„Á.“ Dudley setti seg tungliga niður og tók tann fremsta pakkan. „Ókey, meðni.“

Vernon gubbi flenti.

„Hatta lítla frellið krevur sín rætt. Tað er sum pápi sín. Ein ordans jassur, Dudley!“ Hann purlaði hárið á honum.

Tá var tað, at telefonin ringdi, og Petunia mostir fór í stovuna at taka hana, meðan Harry og pápin sóu, hvussu Dudley læt pakkarnar upp og fekk ein rasarabil, eitt upptøkutól, eitt fjarstýrt flogfar, sekstan nýggj telduspøl og eitt sjónbandatól. Hann skræddi pappírið uttan av einum armbandsuri úr gulli, tá ið Petunia mostir kom inn aftur, ørg og stúrin á at líta.

„Ring tíðindi, Vernon,“ segði hon. „Frú Figgs hevur brotið beinið. Hon fær ikki havt hann.“ Hon nikkaði yvir á Harry.

Dudley gapaði ovfarin, men hjartað í Harry gjørði eitt lop. Hvørt ár á føðingardegnum tóku foreldrini Dudley og ein av hansara vinmonnum við sær í stuttleikagarðar, í matstovur, í biograf. Hvørt ár lótu tey Harry sita eftir saman við frú Figgs, einari gamlari konu, sum búði í grannalagnum. Harry hataði tað. Alt húsið hjá henni luktaði av káli, og frú Figgs noyddi hann at síggja myndir av øllum teimum ymisku kettunum, hon hevði átt.

„Hvat nú?“ spurdi Petunia mostir og hugdi í øðini upp á Harry, sum var tað hann, ið hevði gjørt hetta. Harry visti, at hann átti at harmast um, at frú Figgs hevði brotið beinið, men tað var ikki lætt, tá hann visti, at so slapp hann frá í eitt heilt ár at síggja Tibby og Snjóra og Klóra og Tuffy aftur.

„Vit kunnu ringja til Margu,“ segði Vernon gubbi.

„Tosa ikki býtt, Vernon, hon kann ikki torga handan dreingin.“

Tey tosaðu ofta soleiðis um Harry, sum var hann ikki inni –

ella kanska heldur, sum var hann okkurt illavorðið, ið ikki skilti, hvat tey søgdu, ein snigil kanska.

„Hvussu við hinari, tú veitst, vinkonuni hjá tær – Yvonne?“

„Hon er á Majorca og sólar sær,“ glefsaði Petunia mostir.

„Eg kann bara vera eftir her,“ segði Harry (tá hevði hann sjálvur kunnað valt, hvat hann vildi síggja í sjónvarpinum og kanska eisini spælt sær við telduna hjá Dudley).

Petunia mostir gløddi, sum hevði hon beint nú etið eina sitrón.

„Og so skuldu vit komið heimaftur til eitt hús í skeljatori?“ hvesti hon.

„Eg fari ikki at bumba húsið,“ segði Harry, men tey lurtaðu ikki eftir honum.

„Kanska kundu vit tikið hann við okkum í djóragarðin,“ segði Petunia mostir spakuliga, „... og latið hann sitið eftir í bilinum ...“

„Tað er ein nýggjur bilur, hann skal ikki sita einsamallur í honum ...“

Dudley fór at gráta hart. Hann græt ikki rættiliga, tí tað mundi vera ár síðani, at hann hevði grátið ordiliga, men hann visti, at fór hann at snerkja og láta, so gav mamman honum alt, sum hann vildi hava.

„Duddy duddilingur, grát ikki, mamma fer ikki at lata hann spilla tín egna føðingardag!“ segði hon og sló armarnar um hann.

„Eg ... vil ... ikki ... hava ... ha-ha-hann við!“ geylaði Dudley millum tey stóru higstrini. „Hann skal altíð spilla alt!“ Hann sendi Harry eitt illavorðið flenn gjøgnum holið undir arminum á mammuni.

Beint tá ringdi klokkan við úthurðina.

„Nei, tað veit vist, nú koma tey!“ rópti Petunia mostir frá sær sjálvari – og løtu seinni kom besti vinmaðurin hjá Dudley, Piers Polkiss, og mamma hansara inn í køkin. Piers var ein knotutur drongur við andliti sum í rottu. Hann plagdi at vera tann, ið helt ørmunum aftan fyri bak á teimum, sum Dudley bukaði. Beinan vegin gavst Dudley at gráta.

Hálvan tíma seinni sat Harry bilsin og fegin á baksetrinum í bilinum saman við Dudley og Piers á veg til djóragarðin fyrstu ferð í sínum lívi. Tey vaksnu høvdu ikki funnið upp á nakað

annað at gera við hann, men áðrenn tey fóru í bilin, hevði Vernon gubbi tikið Harry til viks.

„Eg ávari teg,“ segði hann og setti sítt reyða andlit beint upp í andlitið á Harry. „Eg ávari teg nú og her, drongur – gert tú nakað bytt, gert tú nakað sum helst – so sleppur tú at sita í hasum skápinum frá í dag og til jóla.“

„Eg geri einki,“ segði Harry. „Tað er álvara ...“

Men Vernon gubbi trúði honum ikki. Eingin trúði honum nakrantið.

Tað var bara tað, at ofta hendi okkurt lægið, har sum Harry var, og tað nyttaði einki at siga teimum, at tað var ikki hann, sum fann upp á tað.

Einaferð varð Harry kliptur og kom aftur til hús. Petunia mostir helt seg ongan mun síggja á hárinum og hevði tikið ein saks og klipt honum næstan skallutan. Hon læt bara ein frunt vera eftir „at krógva hatta ræðuliga arrið við“. Dudley hevði flent seg svakan, og Harry fekk ikki sovið alla náttina av at hugsa um skúlan, har tey longu flentu illa at honum, tí hann gekk í so síðum klæðum og samanlímaðum brillum. Men næsta morgunin var hann farin upp, og tá var hárið, sum tað hevði verið, áðrenn Petunia mostir klipti honum. Hetta hevði hann fingið eina viku í skápinum afturfyri, sjálvst um hann royndi at siga teimum, at hann visti ikki, hvussu tað bar til, at hárið var vaksið so skjótt aftur.

Eina aðra ferð hevði Petunia mostir roynt at fáa hann at fara í eina andskræmiliga troyggju hjá Dudley (brún við appilsingulum prikkum). Meira hon stríddist fyri at fáa hana niður um høvdið á honum, minni varð troyggjan, so at hon at enda hevði passað einari honddukku heldur enn Harry. Petunia mostir gjørði av, at troyggjan var tódnað, tá hon varð vaskað, og til alla lukku varð Harry ikki revsaður.

Afturímóti var hann komin heilt illa fyri, einaferð tey funnu hann uppi á takinum á skúlakøkinum. Harkaliðið hjá Dudley hevði jagstrað hann sum vant, og knappliga sat hann uppi á skorsteininum, líka so bilsin sjálvur sum øll onnur. Vernon gubbi hevði fingið eitt ovursint bræv frá skúlastjóranum, har tað stóð, at Harry hevði klivið uppi á skúlabygningunum. Men hann hevði einki gjørt (hetta rópti hann út til Vernon gubba gjøgnum

ta stongdu skápshurðina), hann hevði bara lopið aftur um ruskspekkirnar uttan fyri køksdyrnar at krógva seg. Tað mátti vera vindurin, sum hevði tikið seg í lopinum, helt Harry.

Men í dag kundi einki ganga galið. Tað var hóast alt betri at vera ein dag saman við Dudley og Piers enn at vera í skúlanum ella í skápinum ella í kálstinkandi stovuni hjá frú Figgs.

Vernon gubbi gramdi seg illa, meðan hann koyrði. Honum dámdi so væl at harmast um alt møgult: fólkinum, hann arbeiddi saman við, Harry, býráðið, Harry, bankan og Harry. Hetta var tað, hann mest grenjaði um, men henda morgunin vóru tað motorsúkkurnar.

„... brøla avstað sum heilavill, hesi ungu bølmennini,“ segði hann, í tí ein motorsúkkla streyk framum.

„Eg droymdi í nátt. Tað var um eina motorsúkklu,“ segði Harry og mintist knappliga. „Hon fleyg.“

Vernon gubbi rendi næstan inn í bilin frammanfyri. Hann vendi sær við í setrinum og ýldi upp á Harry, andlitið á at lita sum ein reyðrót við yvirskoggi: „**MOTORSÚKKLUR KUNNU IKKI FLÚGVA!**“

Dudley og Piers gnisaðu.

„Tað veit eg,“ segði Harry. „Tað var bara ein dreymur.“

Men hann vildi ynskt, at hann einki hevði sagt. Var tað nakað, sum tey hjá Dursley hataðu meira enn at svara spurningum, so var tað at tosa um okkurt, ið ikki skikkaði sær, sum tað átti, um tað so var ein dreymur ella ein tekning – tey mundu halda, at hann kundi fáa vandamikil hugskot.

Hetta var ein góður og sólríkur leygardagur, og nógv foreldur vóru við børnunum í djóragarðinum. Vernon gubbi og Petunia mostir keyptu Dudley og Piers stórar sukurlátúisar við inn-gongdina, og so, av tí at tann blíða handilskonan hevði spurt Harry, hvat hann skuldi hava, áðrenn tey høvdu fingið hann burtur, keyptu tey honum ein lítlan sitrón pinnaís. Ikki so galin pinnaísur, hugsaði Harry og sleikti hann, meðan tey stóðu og hugdu at eini gorillu, sum kláaði sær um høvdið og líktist akkurát Dudley, bara tað, at hon var ikki ljóshærd.

Hetta var besti fyrrpartur, Harry hevði havt í langa tíð. Hann ansaði eftir at ganga eitt sindur burtur frá hinum, so at Dudley og Piers, sum nú vóru farnir at keðast av djórunum,

ikki skuldu verða freistaðir til tað besta spælið, teir vistu: at sláa Harry. Tey finga sær at eta í matstovuni, og tá ið Dudley fekk herðindi, tí fruktisurin í fleiri hæddum var ikki nóg stóur, keypti pápin honum ein aftrat og læt Harry fáa tað, sum eftir var av tí fyrra.

Harry helt seinni, at hann átti at vitað, at hetta var ov gott til at kunna standa við.

Tá ið tey høvdu etið, fóru tey í slanguhúsið. Tað var kalt og myrkt inni við upplýstum rútum allan vegin fram við veggjunum. Aftan fyri glasið gliðu og skriðu øll sløg av fýrbeinum og slangum upp um steinar og greinar. Dudley og Piers vildu síggja stórar, eitursprænandi kobraslangur og tjúkkar pytonslangur, sum kundu kroysta lívið úr fólki. Tað var skjótt, at Dudley fann størstu slanguna, sum inni var. Hon kundi havt vundið seg tvær ferðir um bilin hjá teimum og kroyst hann saman til eitt øskubíkar – men beint nú legði hon einki í nakað sovorðið. Tí hon lá í fasta svøvni.

Dudley stóð við nøsini kroystari inn móti glasinum og hugdi at hesum glitrandi brúna kveylinum.

„Fá hana at flyta seg!“ grenjaði hann upp á pápa sín. Pápin sló á rútin, men slangan rørði seg ikki.

„Vita aftur!“ kravdi Dudley. Pápin bankaði hart við knúgvunum á glasið, men slangan læt ikki við seg koma.

„Einki stuttligt,“ segði Dudley og fór avstað.

Harry slapp nú framat og stóð eina løtu og stardi beint á slanguna. Tað hevði ikki undrað hann, um slangan var deyð av at keða seg og skula tola hesi tápuligu fólkinum, sum bankaðu upp á rútin og royndu at órógva sum mest allan samlan dagin. Tað var verri enn at skula sova í einum skápi við bara einum at vitja seg: Petunia mostir, tá ið hon bankaði upp á hurðina at vakja – hann kundi í øllum førum flyta seg um alt húsið.

Alt í einum gloppaði slangan sínum tungu eygum. Spakuliga, spakuliga lyfti hon høvðið upp, til eyguni vóru í somu hædd sum eyguni á Harry.

Hon *blunkaði*.

Harry stardi. So hugdi hann kvikliga uttan um seg at vita, um nakar sá. Eingin ansaði eftir. Hann hugdi aftur á slanguna, og nú blunkaði hann eisini.

Slangan nikkaði við høvðinum móti Dudley og pápa hansara, so lyfti hon eyguni upp í loft. Tað var týðiligt, at hon segði við Harry: „*Soleiðis er í heilum.*“

„Eg veit,“ mutlaði Harry gjøgnum rútin, sjálvt um hann ikki visti, um slangan hoyrði tað. „Tað má vera ræðuligt.“

Slangan nikkaði harðliga.

„Hvaðani er tú?“ spurdi Harry.

Slangan peikaði við halanum á litla skeltið niðri við rútin. Harry las tað.

Boa, kyrkislanga, Brasilia.

„Var har gott at vera?“

Boa kyrkislangan peikaði aftur við halanum á skeltið, og Harry las meira: *Hetta slagid er av alistøðini í djóragarðinum.*

„So veit eg – tú hevur ongantið verið í Brasilia?“

Meðan slangan risti við høvðinum, hoyrdist eitt ræðuligt róp aftanfyri, sum fekk bæði slanguna og Harry at leypa uppfrá. „DUDLEY! SLANGAN! SLANGAN! TIT TRÚGVA TÍ IKKI, HVAT HON GER!“

Dudley kom vaggandi ímóti teimum við ferð.

„Vekk við tær!“ segði hann og sló Harry í rivjabeinini. Harry var so bilsin, at hann datt niður á tað stoypta gólvið. Tað, sum síðani hendi, gekk so skjótt, at eingin sá, hvat tað var – eina løtu stóðu Piers og Dudley upp ímóti rútinum, í næstu løtu lupu teir aftur eftir hæli ýlandi av ræðslu.

Harry settist upp undir seg og kikkaði eftir ondini. Rúturin fyri búrinum hjá Boa kyrkislanguni var horvin. Tann stóra slangan ringdi seg skundisliga upp og skreið út á gólvið – fólk í øllum slanguhúsinum fóru at skriggja og renna móti úthurðunum.

Í tí at slangan skreið skjótt framvið, helt Harry fyri vist, at ein djúp, hvæsandi rødd segði: „Brasilia, tað verður nú ... takk fyri, amigo.“

Djóravørðurin í slanguhúsinum var frá sær sjálvum.

„Men rúturin,“ tók hann upp aftur upp í saman, „hvar er rúturin?“

Stjórin í djóragarðinum mátti sjálvur gera Petuniu mostur ein kopp av sterkum og sötum te, meðan hann aftur og aftur bað um umbering. Piers og Dudley bara sussaðu. Tað Harry hevði sæð, so hevði slangan einki gjørt uttan at høgga til stutt-

leika niður móti hælunum á teimum, tá hon skreið framvið, men tá ið tey øll sótu aftur í bilinum, vildi Dudley vera við, at hon næstan hevði bitið beinið av honum, og Piers svór uppá, at hon hevði roynt at kroysta lívið úr honum. Men ringast, fyri Harry í øllum førum, var, tá ið Piers kom aftur fyri seg og segði: „Harry tosaði við slágunu, eg sá tað sjálvur.“

Vernon gubbi bíðaði, til Piers var farin til hús í øllum góðum. So fór hann undir tað. Hann var so óður, at hann fekk næstan ikki orðið upp. Hann fekk sagt við Harry: „Far – skápið – ongan mat,“ so sakk hann saman niður í ein stól, og Petunia mostir mátti skunda sær at fáa honum upp í eitt glas av sterkum.

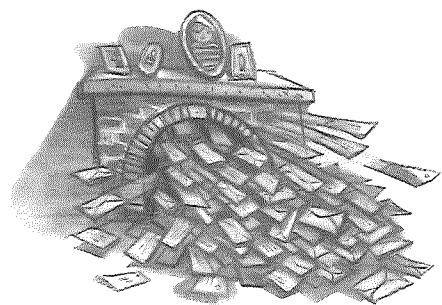
Nakað væl seinni lá Harry í sínum skápi og ynskti, at hann átti eitt ur. Hann visti ikki, hvussu nógv klokkan var og kundi ikki vera vísur í, um tey vóru sovnað. Ikki fyrr enn tá fór hann at tora at sníkja seg út í køkin at fáa sær.

Hann hevði búð í tíggu ár, tíggu neyðarslig ár, hjá Dudley og teimum. Tað var so leingi, hann mintist, heilt síðani hann var pinkubarn, og foreldrini vóru deyð í ferðsluvanlukkuni. Hann mintist ikki, at hann hevði verið í bilinum, tá vanlukkan hendi. Viðhvørt, tá ið hann sat í skápinum drúgvar tímar og royndi at minnast, kundi hann síggja okkurt løgið fyri sær: eitt blindandi, grønt snarljós, og so kom ein brennandi pína í pannuna. Hetta mundi vera samanstoypurin, sjálvst um hann ikki skilti, hvaðani alt hetta grøna ljósið kom. Hann mintist einki um foreldrini. Mostirin og Vernon gubbi nevndu tey ongantíð, og tað var sjálvandi bannað at spyrja um nakað. Eingin mynd var av teimum í øllum húsinum.

Tá ið hann var yngri, hevði Harry droymt og droymt, at onkur, sum hann ikki kendi, skuldi koma og fáa hann við sær, men tað hendi ongantíð. Tey hjá Dursley vóru einastu skyldfólkini, hann átti. Kortini hugsaði hann viðhvørt – ella vónaði kanska – at fremmandafólk, sum hann hitti á gøtuni, kendu hann aftur. Ógvuliga løgin vóru hesi fólkini. Ein lítil maður undir lillalitaðum, spískum hatti hevði bukkað fyri honum, einaferð hann var við Petuniu mostur og Dudley til handils. Petunia mostir var í øðini og hevði spurt hann, um hann kendi hendan mannin, og so hevði hon skrætt teir við sær og hildið á dyr og vildi einki keypa. Ein gomul, margháttlig kona í grønum

klæðum hevði einaferð veittrað til hansara í einum bussi. Ein skalluttur maður í ógvuliga síðum, korkalittum frakka hevði tikið í hondina á honum nú ein dagin og var síðani farin uttan at siga eitt orð. Tað lögnaða við hesum fólki var, at tey tyktust at hvørva í somu løtu, Harry vildi hyggja nærri at teimum.

Í skúlanum hevði Harry ongan at halda seg aftrat. Øll vistu, at harkaliðið hjá Dudley hataði tann undarliga Harry Potter í hasum víðu, gomlu kloddunum og teimum brákaðu brillunum, og eingin hevði hug at seta seg upp ímóti Dudley og teimum.

– TRIÐI PARTUR –

Brøvini frá ongum

Brasilska kyrkislangan var rýmd, og hetta gav Harry Potter longstu revsingina, hann nakrantíð hevði fingið. Tá ið hann slapp úr aftur sínum skápi, var skúlin farin í summerfrí, og Dudley hevði longu brotið sítt nýggja upptøkutól, fjarstýrda flogfarið var í knúsi, og fyrstu ferð, hann setti seg á sína rasara-súkklu, hevði hann rent á frú Figgs, sum stetlaði tvørtur um Privet gøtu á sínum høkjum.

Harry var fegin um, at hann ikki skuldi í skúla, men hann slapp ikki so undan harkaliðnum hjá Dudley, teir komu hvønn einasta dag at vitja. Piers, Dennis, Malcolm og Gordon vóru stórir og býttir allir samlir, men av tí at Dudley var størstur og býttastur av øllum, var hann leiðarin. Og hinir hildu tað vera óført at sleppa upp í besta spælið hjá Dudley: at jagstra Harry.

Tí var tað, at Harry helt sær burtur frá húsum so nógv sum gjørligt og fór til stroks einsamallur, meðan hann hugsaði um endan á summerfrítíðini. Har hómaði hann eina lítla vón. Í september skuldi hann byrja í framhaldsskúlanum, og fyrstu ferð í lívinum skuldi hann ikki fylgjast við Dudley. Dudley var

sloppin inn í gamla skúlan hjá Vernon gubba, Smeltings. Piers Polkiss fór eisini at ganga har. Harry skuldi í Stonewall High, tann vanliga framhaldsskúlan. Dudley helt hetta vera óføra stuttligt.

„Í Stonewall stappa tey høvðið á teimum nýggju niður í vesini, fyrsta dagin tey fara í skúla,“ segði hann við Harry. „Skulu vit fara uppá at venja?“

„Nei takk,“ segði Harry. „Hetta neyðars vesið hevur ongan tíð havt nakað verri enn títt høvd niðri í sær – tað kundi fingið vaml.“ So leyp hann avstað, áðrenn Dudley fataði, hvat hann hevði sagt.

Ein dagin í juli fór Petunia mostir við Dudley til London at keypa honum skúlabúnan, tey gingu í í Smeltings. Harry skuldi vera eftir hjá frú Figgs. Tann gamla var ikki so ring, sum hon plagdi at vera. Tað vísti seg, at hon hevði traðkað á eina kettu hjá sær og brotið beinið, og nú var hon ikki longur so eym um kettarnar. Harry slapp at hyggja í sjónvarp, og hon gav honum ein bita av sukurlátukøku, ið smakkaði, sum hevði hon átt hana í fleiri ár.

Sama kveldið gekk Dudley skrúðgongu í stovuni at vísa teimum tann spildurnýggja skúlabúnan. Dreingirnir í Smeltings vóru í morreyðum velafrakkum, appilsingulum knæbuksum og flatum stráhattum. Teir gingu eisini við trivaligum stavum at sláa hvønnannan við, tá ið lærararnir ikki sóu. Hetta varð hildið at vera góð venjing seinni í lívinum.

Nú Vernon gubbi sá Dudley í hesum nýggju knæbuksum, segði hann við mælskari rødd, at hetta var størsta lontan í sínum lívi. Petunia mostir brast útúr at gráta og segði, at hon fekk tað ikki inn í høvðið, at hetta var hennara egni Udli-Dudlidrongur, so vakur og vaksin. Harry tordi einki at siga. Hann helt, at tvey rivjabein kanska longu vóru brotin, sum hann kroysti seg ikki at flenna.

Ein ræduligur roykur var í køkinum morgunin eftir, tá ið Harry kom niðrundir at fáa sær. Tað kom onkustaðni úr einum stórum jarnkari í vaskinum. Hann fór yvir at hyggja. Karið var fult av onkrum, sum líktist skitnum kloddum, ið svam í gráum vatni.

„Hvat er hetta?“ spurdi hann Petuniu mostur. Varrarnar í

henni spentust, sum tær altíð gjørdu, tá ið hann vágaði sær at spyrja um okkurt.

„Hetta er tann nýggi skúlabúin hjá tær,“ segði hon.

Harry hugdi niðuriáftur.

„Ha?“ segði hann. „Eg visti ikki, at hann skuldi vera so vátur?“

„Spæl ikki býttur,“ hvesti Petunia mostir. „Eg royni at lita okkurt, sum Dudley hevur átt. Tað verður grátt, og tá tú fert í tað, fert tú at líkjast øllum hinum í skúlanum.“

Harry ivaðist stórliga, men helt tað vera best at tiga. Hann setti seg við borðið og royndi ikki at hugsa um, hvussu hann mundi fara at siggja út fyrsta skúladag í Stonewall High – nakað sum at vera í kloddum úr gomlum filaskinni ivaleyst.

Dudley og Vernon gubbi komu inn, báðir tveir snerkjandi av illroykinum úr nýggja skúlabúnanum hjá Harry. Vernon breiddi sum vant avisina út, og Dudley sló niður í borðið við Smeltingsstavinum, sum hann altíð hevði hjá sær.

Tey hoyrdu glintið av brævlúkuni og dumsið av brøvum, sum duttu niður á duramottuna.

„Far eftir postinum, Dudley,“ segði Vernon gubbi aftan fyri avisina.

„Bið Harry!“

„Fá mær postin, Harry!“

„Bið Dudley!“

„Prika hann við stavinum, Dudley!“

Harry snúði sær undan stavinum og fór eftir postinum: eitt postkort frá systur Vernon, Marge, sum var í summarfrí í Isle of Wight, ein brúnur brævbjálvi, sum líktist einari rokning og – *eitt bræv til Harry.*

Harry tók tað upp og stardi at tí, og hjartað fór at sláa sum eitt risastórt lastikk. Eingin hevði nakrantíð skrivað honum eitt bræv. Hvør skuldi tað verið? Hann átti óngar vinir, eingi onnur skyldfólk – hann gekk ikki á bókasavn, so hann hevði ongantið fingið ilslig brøv um at koma aftur við bókum. Men her var tað so, eitt bræv við so neyvri áskrift, at eingin kundi misskilja tað:

Harra H. Potter

Skápið undir trappuni

Privet göta 4

Little Whinging

Surrey

Brævbjálvin var tjúkkur og tungur, gjørdur úr gulligum pergamenti, og áskriftin var skrivað við grasgrønum blekki. Einki frímerki var á.

Harry vendi brævbjálvanum, hondin skalv, og hann sá eitt korkalitt innsigli við vápnamerki í: ein leyva, ein ørn, ein grevlingur og ein slanga uttan um eitt stórt H.

„Skunda tær, drongur!“ rópti Vernon gubbi úr køkinum. „Hvat gert tú? Kannar kanska um ein brævbumba er í?“ Hann flenti og helt seg vera stuttligan.

Harry fór inn aftur í køkin og stardi framhaldandi niður á brævið. Hann gav Vernon rokningina og postkortið, setti seg og fór spakuliga undir at lata tann gula brævbjálvan upp.

Vernon gubbi skræddi rokningina upp, fisti og vendi postkortinum við at lesa tað.

„Marge er sjúk,“ segði hann við Petuniu mostur. „Hon hevur etið okkurt lægið ...“

„Babba!“ segði Dudley knappliga. „Babba, Harry hevur fingið eitt bræv!“

Brævið var skrivað á sama tunga pappirið sum brævbjálvin, og Harry skuldi breiða tað út, tá ið Vernon gubbi við einum kvikum taki skræddi tað úr hondunum á honum.

„Eg eigi tað!“ segði Harry og royndi at rippa tað til sín aftur.

„Hvør skuldi skrivað til tín?“ snerkti Vernon gubbi og risti brævið upp við aðrari hondini. So hugdi hann í tað. Andlitið skifti lit úr reyðum í grønt skjótari enn nakað ferðsluljós, og tað steðgaði ikki við tí. Nøkur sekund seinni var tað grátt og hvítt sum gamal havragreytur.

„P-P-Petunia!“ segði hann og kikkaði eftir ondini.

Dudley royndi at taka brævið og lesa tað, men Vernon helt tí høgt uppi yvir sær, so hann ikki rakk. Petunia tók tað forvitin og las fyrstu regluna. Eina løtu tyktist hon at vilja svíma. Hon tók um barkan á sær sjálvari og grælaði.

„Vernon! Hann náði tú okkum – Vernon!“

Tey hugdu hvørt upp á annað, og tað var, sum høvdu tey gloymt, at Harry og Dudley vóru inni. Dudley var ikki vanur at verða gloymdur. Hann gav pápa sínum eitt høggt niður á høvdið við Smeltings-stavinum.

„Eg vil lesa hatta brævið,“ segði hann harðmæltur.

„Eg vil lesa tað,“ segði Harry í øðini, „brævið er til mín.“

„Út við tykkum, báðir tveir,“ gorraði Vernon gubbi og stappaði brævið aftur í brævbjálvan.

Harry rærði seg ikki.

„EG VIL HAVA BRÆVIÐ!“ rópti hann.

„Eg vil lesa tað!“ kravdi Dudley.

„ÚT!“ ylði Vernon gubbi og tók í nakkan á báðum. Hann tveitti teir út í forstovuna og klamsaði køkshurðina aftan fyri teir. Harry og Dudley fóru beinan vegin at berjast og beistast, hvør skuldi lurta við lyklarholið. Dudley vann, so Harry legði seg niður á búkin við brillunum darlandi úr øðrum oyranum at lurta gjøgnum rivuna millum hurðina og gólvið.

„Vernon,“ segði Petunia mostir skelvandi á málinum, „sært tú áskriftina – hvussu kunnu tey vita, hvar hann svevur? Trýrt tú, tey njósnast eftir húsinum?“

„Eygleiða – njósnast – kanska elta tey okkum,“ mutlaði Vernon gubbi sum í ørviti.

„Men hvat skulu vit gera, Vernon? Skuldu vit svara teimum? Skriva aftur, at vit vilja ikki ...“

Harry sá teir blonku, svørtu skógvarnar hjá Vernon gubba mala aftur og fram um gólvið.

„Nei,“ segði hann at enda. „Nei, vit látast ikki um vón. Fáa tey einki svar, so ... ja, tað man vera frægast ... vit gera einki ...“

„Men ...“

„Eg vil ongan hava inni hjá okkum, Petunia! Svóru vit ikki uppá, tá ið vit tóku hann til okkara, at vit skuldu berja alt hatta svartu mósnið niður?“

*

Tá ið Vernon gubbi kom aftur frá arbeiði hetta sama kvøldið, gjørði hann nakað, sum hann ongantíð fyrr hevði gjørt. Hann fór í skápið hjá Harry at tosa við hann.

„Hvar er brævið hjá mær?“ spurdi Harry, beinan vegin Vernon gubbi hevði kroyst seg innum. „Hvør hevur skrivað til mín?“

„Eingin. Tað var skrivað skeivt á brævbjálvan,“ segði Vernon gubbi hvassliga. „Eg havi brent tað.“

„Tað var ikki skeivt skrivað,“ segði Harri óður, „skápið hjá mær stóð á.“

„TIG VIÐ TÆR!“ geylaði Vernon gubbi, og nakrir fáir eiturkoppur duttu niður úr loftinum. Hann andaði tungliga einar tvær ferðir og kroysti eitt smíl fram í andlitið, sum píndist hann illa.

„Sært tú, Harry – hetta skápið. Mostir tín og eg hava tosað saman ... tú ert blivin so stórir, tú rúmast ikki ... vit hildu, at tú kanska skuldi flutt í annað kamarið hjá Dudley.“

„Hví tað?“ spurdi Harry.

„Tú skalt ikki spyrja!“ hvesti Vernon. „Ber hetta draslið upp á loft, nú.“

Fýra kømur vóru í húsinum: eitt til Vernon gubba og Petuniu mostur, eitt til gestir (vanliga var tað systir Vernon gubba, Marge), eitt til Dudley at sova í og so eitt, har Dudley skuldu hava leikur og annað, sum ikki rúmtist í tí fyrra kamarinum. Harry skuldi ikki ganga meiri enn eina ferð upp á loft, so var alt, sum hann átti, borið úr skápinum í hetta kamarið. Hann settist á seingina og hugdi uttan um seg. Næstan alt var brotið, sum inni var. Tað mánaðargamla upptøkutólið lá uppi á einum arbeiðsvogni, sum Dudley einaferð hevði brúkt, tá hann rendi á hundin í grannahúsinum. Í einum króki stóð fyrsta sjónvarpstólið, Dudley nakrantíð hevði átt, tað hevði hann sett fótin ígjøgnum, einaferð hansara yndissending varð tikin av skránni. Eitt stórt fuglabúr var, sum ein pappageykur hevði verið í, men Dudley hevði skift hann um í skúlanum við eina luftbyrsu, sum nú var sett á eina hill púra boygd, tí at Dudley hevði sett seg á hana. Aðrar hillar vóru fullar í bókum. Í øllum kamarinum vóru tær tað einasta, ið eingin tyktist at hava nortið við nakrantíð.

Úr neðra hoyrdist Dudley geyla við mammu sína: „Eg vil ikki hava hann inn...eg má hava hatta kamarið...fá hann út...“

Harry suffaði og strekti seg á seingini. Í gjár hevði hann viljað gjørt alt fyri at sloppið í hetta kamarið. Í dag hevði hann heldur viljað verið í skápinum við brævinum enn her uppi við ongum.

Morgun eftir var næstan tagn um borðið. Dudley hevði fingið ein skelk. Hann hevði skriggjað, sligið pápa sín við stavinum frá Smeltings, spýð við vilja, sparkað mammu sína og kastað skjaldbøkuna upp ígjögnum glastakið á vakstrarhúsinum, men tað segði alt tað sama, hann fekk ikki kamarið aftur. Harry mintist, hvussu hevði verið hesa somu lötuna dagin fyri og iðraði seg illa um, at hann ikki hevði latið brævið upp úti í durinum. Vernon gubbi og Petunia mostir hugdu hvørt upp á annað og gronaðust.

Tá ið posturin kom, bað Vernon, sum hevði gjørt sær ómak at vera fittur við Harry, Dudley fara eftir honum. Tey hoyrdu hann sláa her og har við stavinum, sum hann gekk. So rópti hann: „Her er eitt aftrat! *H. Potter, Litlakamar, Privet gøta 4 ...*“

Við einum kvaldum rópi leyp Vernon gubbi upp úr stólinum og rann út í durin, Harry beint í hølunum á honum. Vernon gubbi mátti syfta Dudley um koll fyri at fáa brævið av honum, og tað var ikki lætt, tí Harry hevði tikið aftanífrá í nakkan á Vernon. Eftir ein rokutan bardaga, har allir fingi Smeltingsstavin dúgliga oman yvir seg, reisti Vernon gubbi seg upp og kikkaði eftir ondini við hondini krøktari um brævið hjá Harry.

„Far í skápið – eg meini upp í kamarið,“ rópti hann á Harry. „Dudley – far – bara far.“

Harry gekk aftur og fram í tí nýggja kamarinum hjá sær. Onkur visti, at hann var fluttur úr skápinum, og tey mundu vita, at hann ikki hevði fingið tað fyrsta brævið. Ivaleyst fóru tey at royna aftur. Og hesa ferð skuldi hann siggja til, at tað eydnaðist. Hann hevði eina ætlan.

*

Tann afturgjörda vekjarklokkan ringdi klokkan seks morgunin eftir. Harry sló hana skundisliga frá og læt seg í. Hann mátti ansa eftir ikki at vekja hini í húsinum. Hann snikti seg niðrurindir og tendraði ikki ljós.

Hann vildi bíða eftir postboðnum á gøtuhorninum og vera fyrstur at fáa brøvini til nummar fyra. Hjartað dukaði, meðan hann gekk á tá yvir til úthurðina.

„ÁÁÁÁHHH!“

Harry leyp upp í loft – hann hevði traðkað á okkurt stórt og bleytt á mottuni við hurðina – okkurt *livandi!*

Ljós vórðu tendrað uppi á trappuni, og Harry sá ræðsluslugin, at tað stóra og bleyta var andlitið á Vernon gubba. Vernon gubbi hevði lagt seg fyri úthurðina í soviposa til at ansa eftir, at Harry ikki skuldi gera akkurát tað, sum hann hevði ætlað sær. Hann ýldi uppi yvir Harry umleið ein hálvan tíma og bað hann so fara og gera ein drekkamunn. Harry stetlaði foyur út í køkin, og tá ið hann kom aftur, var posturin komin og lá í fanginum á Vernon. Harry sá trý brøv skrivað á við grønum blekki.

„Eg vil ...“ segði hann, men gavst, tí Vernon gubbi skræddi brøvini sundur fyri eygunum á honum.

Vernon gubbi fór ikki til arbeiðis tann dagin. Hann var eftir við hús og negldi upp fyri brævkassan.

„Sært tú,“ segði hann við Petuniu mostur við munnklovum fullum í seymi, „fáa teir ikki brøvini í, so fara teir avstað aftur við teimum.“

„Eg ivist í, um hatta fer at rigga, Vernon.“

„Tvætl í teg, hatta slagið er ikki sum tú og eg, tey hugsa heilt øðrvísi,“ segði Vernon gubbi og royndi at negla ein seym inn við einum køkubita, sum Petunia var komin við.

*

Fríggjadagin vóru ikki minni enn tólv brøv til Harry. Av tí at tey ikki sluppu í postkassan, vórðu tey stungin inn undir hurðina, skordað inn í durastavin og nøkur fá enntá trýst inn gjøgnum litla gluggan í vesirúminum niðriundir.

Vernon var aftur verandi við hús. Tá hann hevði brent øll brøvini, fekk hann sær hamara og seym og negldi fyri rivurnar uttan um úthurðina og bakhurðina, so at eingin slapp út. Hann murradi lagið „Á tá um blómuteigar“, meðan hann arbeiðdi og hvakk við av og á, tá ið okkurt ljóð hoyrdist.

*

Leygardagin fór skriðan á glið. 24 brøv til Harry sluppu innum, rullað saman og krógvað í eggnum, sum ein ógvuliga bilsin

mjólkarmaður rætti Petuniu mostur inn gjøgnum stovuvind-eygað. Meðan Vernon gubbi ringdi sum ein óður maður á posthúsið og mjólkarvirkið at finna onkran at kæra til, koyrði Petunia mostir brøvini í matkvørnina at mala tey sundur.

„Hvør í verðini vil so illa sleppa at siga nakað við teg?“ spurdi Dudley og hugdi bilsin upp á Harry.

*

Sunnmorgun setti Vernon seg til borðs, móður og troyttur á at líta, men væl hýrdur.

„Eingin postur sunnudagar,“ minti hann tey á og smurdi súltutoy á avísina, „eingin tramans postur í dag ...“

Beint sum hann segði hetta, kom okkurt sjóðandi niður gjøgnum skorsteinin í køkinum og rakti hann hart í nakkan. Í næstu løtu komu eini 30 ella 40 brøv sendandi sum kúlur út úr fyrstaðnum. Tey kavaðu øll uttan Harry, sum leyp uppfrá og royndi at taka.

„Út! ÚT!“

Vernon gubbi tók um miðjuna á Harry og tveitti hann út úr køkinum. Tá ið Petunia mostir og Dudley vóru sloppin út rennandi við hondunum upp fyrri høvdið, klamsaði Vernon hurðina aftur. Tey hoyrdu brøvini streyma inn í køkin og taka í veggir og gólv.

„Nú er nóg mikið,“ segði Vernon gubbi og royndi at tosa róliga, men skræddi samstundis stórar soppar úr yvirskegginum. „Eg vil siggja tykkum aftur her um fimm minuttir, klár at fara. Vit pakka saman. Einku tos!“

Hann var so øgiligur at siggja við bara hálvum yvirskeggi eftir, at eingin tordi at øna honum aftur. Tíggju minuttir seinni høvdu tey brotið seg út gjøgnum tær negldu hurðarnar og sótu í bilinum, sum koyrði við ferð móti motorvegnum. Dudley sat og snýsti á baksetrinum, pápin hevði givið honum ein undir vangan fyrri at seinka tey, tá hann royndi at pakka sjónvarpið hjá sær, sjónbandstólið og telduna niður í taskuna.

Tey koyrdu. Og tey koyrdu. Sjálvt Petunia mostir tordi ikki at spyrja, hvagar tey fóru. Hvørja løtu snaraði Vernon gubbi hart og koyrði ein annan veg.

„Skaka tey av ... skaka tey av okkum,“ mutlaði hann, hvørja ferð hann gjørði hetta.

Tey steðgaðu ongantið allan dagin og fingtu hvørki mat ella drekka. Út ímóti nátt geylaði Dudley. Hetta var ringasti dagur í lívinum. Hann var svangur, hann hevði mist fimm sendingar, hann hevði ætlað at sæð, og hann hevði ongantið skulað bíðað so leingi at sleppa at drepa onkran rúmdarmann í telduni.

Umsíðir steðgaði Vernon uttan fyrri eitt skýmlikt gistingarhús í útryðjuni á onkrum stórum býi. Harry og Dudley skuldu vera í sama kamari við tveimum seingjum og slavnum, hýggju-skotnum seingjarklæðum. Dudley snorkaði, men Harry var vakin. Hann sat í vindeyganum og hugdi niður á billjósini, ið fuku framvið, hann hugsaði ...

*

Tey fingtu modnar maisflykrur og kaldar dósatomatir upp á franskbreyð morgunin eftir. Tey vóru beint liðug at fáa sær, tá konan, ið átti gistingarhúsið, kom yvir til borðið hjá teimum.

„Orsaka meg, men er ein H. Potter her? Tað er tað, at eg havi fingið eini hundrað av hesum inn á skivuna í morgun.“

Hon vísti eitt bræv, so tey kundu lesa áskriftina, skrivað við grønnum blekki:

*H. Potter
Kamar 17
Railview Hotel
Cokeworth*

Harry vildi taka brævið, men Vernon gubbi sló hondina burtur. Konan hugdi við.

„Eg skal taka tey,“ segði Vernon gubbi, reisti seg skundisliga og fylgdi henni út úr matstovuni.

*

„Skulu vit ikki heldur fara heim, góði?“ skeyt Petunia mostir upp nakrar tímar seinni, illa við, men Vernon gubbi tyktist ikki

at hoyra hana. Eingin visti, hvat tað var, hann ætlaði. Hann koyrði tey langt inn í ein skóg, steðgaði og fór út, hugdi uttan um seg, risti við høvðinum, setti seg inn aftur í bilin og koyrði so avstað aftur. Sama hendi mitt í einari pløgðari veltu, og aftur hálva leið yvir um eina heingibrúgv og ovast uppi í einum bilhúsi í fleiri hæddum.

„Er pápi blivin svakur?“ spurdi Dudley Petuniu mostur seint sama seinnapart. Vernon gubbi hevði sett bilin við eina strond, hevði læst tey inni og var horvin.

Tað var farið at regna. Stórir dropar dundraðu niður á bil-takið. Dudley higstraði.

„Tað er mánadagur í dag,“ segði hann við mammu sína. „Tann stóri Humberto kemur í kvøld. Eg vil vera onkustaðni, sum eitt sjónvarp er.“

Mánadagur. Tað minti Harry á okkurt. Var tað mánadagur – og tey kundu vanliga rokna við, at Dudley hevði skil á vikudøgnum eftir skráunum í sjónvarpinum – so var tað í morgin, týsdagin, at Harry fylti ellivu. Ikki tí, føðingardagarnir hjá honum vóru ongantíð beinleiðis stuttligir – í fjør høvdu tey givið honum eitt akslatræ í føðingardagsgávu og einar gamlar hosur hjá Vernon gubba. Men tað var kortini ikki hvønn dag, tú fylti ellivu ár.

Vernon gubbi kom aftur, og hann brosaði. Hann hevði ein langan, klænan pakka við sær og svaraði ikki, tá Petunia mostir spurdi, hvat hann hevði keypt.

„Eg fann tað heilt rætta staðið!“ segði hann. „Komið við! Øll út!“

Tað var ræðuliga kalt uttan fyri bilin. Vernon gubbi peikaði á okkurt, sum líktist einum stórum kletti ella hólmi langt úti í fjørðinum. Ovast uppi á klettinum hómaðist tann ússaligasta smáttan, ið hugsast kundi. Eitt var vist, einki sjónvarp var inni har.

„Tey siga frá ódn í nátt!“ segði Vernon gubbi kátur og narraði hendurnar saman. „Og maðurin var so blíður at læna okkum bátin hjá sær.“

Ein gamal, tannleysur maður kom raggandi yvir til teirra og peikaði við einum heldur illavorðnum látri á ein gamlan árabát, sum dandaði upp og niður á stálgráa sjónum undir teimum.

„Eg havi keypt mat at hava við,“ segði Vernon. „So, øll í bátin!“

Tað var bitandi kalt í bátinum. Regn og ísakaldir skvampar runnu niður eftir nakkanum, og vindurin pískaði beint inn í andlitið. Aftan á fleiri tímar, soleiðis kendist tað, komu tey út til klettin, og Vernon gekk undan, snávandi og glíðandi, til tey komu til tað skirvisliga húsið.

Har var ræðuligt innan. Har reykt sterkt av tara, gjósturin stóð tráur inn gjøgnum opini í klæðninginum, og fyrstaðurin var vátur og tómur. Bara tvey rúm vóru.

Maturin hjá Vernon gubba visti seg at vera ein pakki av fronskum eplum til hvønn og fyra bananir. Hann royndi at kynda eld, men teir tómu posarnir við fronskum eplum gjørdur bara roykt og rukkadust saman.

„Nú hevði verið gott við hasum brøvunum, ha?“ segði hann skemtandi.

Hann var í heilt góðum lag. Hann mundi halda, at eingin hevði nakran kjans at vinna út higar við posti í hesum ódnarveðrinum. Harry viðgekk fyri sær sjálvum, at Vernon gubbi hevði rætt, tíverri.

Sum náttin legðist, mentist ódnin, ið veðurmenninir høvdu lovað. Brimið stóð upp um smáttuna, og vindurin ringlaði í teimum skitnu rútunum. Petunia mostir fann nøkur fá illa farin seingjarteppi í hinum rúminum og reiddi eina song til Dudley á tí mæletnu sofuni. Hon og Vernon gubbi lögdu seg á ta ósløttu seingina aftan fyri hurðina, og Harry mátti so finna sær tað bleytasta staðið á gólvinum og kreppla seg saman undir tí tynsta og skitnasta teppinum.

Ódnin leikaði í, verri og verri sum náttin leið. Harry fekk ikki sovið. Hann skalv og vendi sær, men fann ongan frið, og tað rumblaði í búkinum, so svangur var hann. Snorkið frá Dudley druknaði í toruni, sum fór at rulla út ímóti midnátt. Hondin á Dudley hekk út av sofuni, og tey lýsandi tøluni á armbandsurinum søgdu Harry, at hann fór at verða ellivu ár um einar tiggju minuttir. Hann lá og sá føðingardagin nærkast og hugsaði, um tey mundu fara at minnast til, og hvar brævskrivarin mundi vera beint nú.

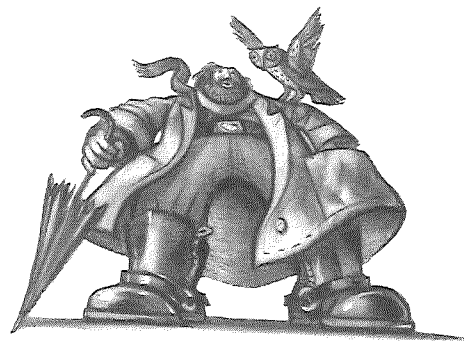
Fýra minuttir eftir. Mundi tað vera brimið, sum bardí á

klettin so harðliga? Og (tveir minuttir eftir) hvat var hatta lögna, knasandi ljóðið? Var kletturinn farin at detta sundur og skola út á sjógv?

Ein minuttur eftir til hann var ellivu. Tretivu sekund ... tjúgu ... tíggju – níggju – kanska skuldi hann purra Dudley út, bara at arga – trý – tvey – eitt –

BUMM!

Øll smáttan skalv, og Harry sat beint upp og niður og gløddi móti úthurðini. Onkur var uttanfyri, sum bankaði uppá at sleppa inn..

– FJÓRÐI PARTUR –

Lyklavörðurin

BUMM! Tað bankaði aftur upp á dyrnar. Dudley hvakk upp úr svøvni.

„Hvar er kanónin?“ spurdi hann sum eitt býtt.

Ein brestur hoyrdist aftan fyri teir, og Vernon gubbi kom turnandi inn úr hinum rúminum. Hann hevði eina byrsu í hondini – nú vistu tey, hvat hevði verið í tí langa, klæna pakk-anum, hann hevði havt við sær.

„Hvør er har?“ rópti hann. „Eg varskógvi tykkum – eg havi byrsu!“

Ein steðgur var. So –
KRAAAK!

Hurðin var rakt so harðliga, at hon reykt av leikindunum og legði seg við einum øgiligum braki sløtt á gólvið.

Ein risastórur maður stóð í durinum. Andlitið var næstan burtur í einum longum, frísutum fakki og einum villum, fløktum skeggi, men eyguni sóust lýsandi sum svartaklukkur undir øllum hárinum.

Risin skorðaði seg innum og lútaði, so høvðið slapp inn undir loftið. Hann boygdi seg niður, tók hurðina upp og setti hana

sum einki aftur í karmin. Buldrið av ódnini uttanfyri doyvdist nakað. Hann vendi sær við og hugdi upp á tey øll.

„Kanska oyn drekkamuð, bara oyn lítlan, kanska? Hetta hevur verið ikki oyti á ferð ...“

Hann gleivaði yvir til sofuna, har Dudley sat og pipraði.

„Flyt teg, tín foyta kúla,“ segði ókunnamaðurin.

Dudley nísti og leyp at krógva seg hjá mammu síni, sum ræðsluslugin stóð og hoykti seg aftan fyri Vernon gubba.

„Og hettar er Harry!“ segði risin.

Harry hugdi upp á hetta ógvisliga, villa og dækka andlitið og sá, at klukkurnar í eygunum rukkaðust í einum smíli.

„Síðst eg sá teg, oytt pikkulítið, ikki moyr enn sum so,“ segði risin. „Tú líkist pápa tínum, men eyguni tey oygur mamman.“

Vernon gubbi gjørði eitt lögð, murrandi ljóð.

„Eg krevji, at tygum fara út hiðani alt fyri eitt!“ segði hann. „Hetta er innbrot!“

„Oy, halt gákin saman, Dursley, titt stóra fják,“ segði risin. Hann rætti aftur um seg og tók byrsuna úr hondini á Vernon gubba, boygdi hana og sló knút á, sum hevði hon verið úr gummi, tveitti hana so yvir í ein krók.

Vernon gubbi gjørði aftur eitt lögð ljóð, nakað sum tá ið onkur traðkar á eina mús.

„Hvat eg skuldi siga – Harry,“ segði risin og vendi sær frá hinum, „til túsu nd til lukku. Hetta skal tú oyga. Havi sitið á tí, so segði maðurin, men tað smakkar fyri tað.“

Úr einum lumma innanfyri á tí svarta frakkanum tók hann eina heldur kleimda eskju. Harry læt hana upp við skelvandi fingrum. Í henni var ein stór, klustrut sukurlátukøka, og á hana varð skrivað *Til lukku við følsdegnum Harry*, skrivað við grønum sukri.

Harry hugdi upp á risan. Hann skuldi siga takk fyri, men orðini viltust á vegnum til munnin, og tað, sum hann segði í staðin var: „Hvør ert tú?“

Risin flenti.

„Tað er sannhoyt, eg havi gloymt at sagt. Rubeus Hagrid, lykla- og lendisvørður í Hogwarts.“

Hann rætti Harry eina risastór hond og risti allan armin á honum.

„Og hasin drekkamuðurin, hvussu við honum?“ segði hann og rubbaði hendurnar saman. „Eg hevði ikki sagt noy takk til tað sterkara slagið heldur.“

Eyguni í honum fullu á tann tóma komfýrin við teimum rukkaðu franskeplaposunum, og hann fisti við. Hann boygdi seg niðuryvir; tey sóu ikki, hvat hann gjørði, men tá ið hann lítla løtu seinni tók seg burtur frá aftur, var ein brølandi eldur undir ringunum. Hann fylti alla ta slavnu smáttuna við blaktrandi ljósi, og Harry føldi hitan skola inn yvir seg, sum hevði hann lagt seg í eitt heitt baðikar.

Risin hevði sett seg aftur á sofuna, sum hoknaði undir byrðuni, og fór undir at draga alt møguligt upp úr frakkalummunum: ein koparketil, ein vátan pakka við pylsum, ein klova, eina tekannu, fleiri skørðut krúss og eina fløsku við onkrum gyltum í, sum hann fekk sær ein slurk úr, áðrenn hann fór at gera ein temunn. Skjótt var smáttan full í ljóði og royki av sjóðandi pylsum. Eingin segði eitt orð, meðan risin stákaðist, men tá ið hann tók seks tær fyrstu pylsurnar upp við klovunum, kom fjáltur á Dudley. Vernon gubbi segði hart: „Nert tað ikki, sum hann gevur tær, Dudley.“

Risin flenti grummur.

„Hasin stóri budingurin, sonur tín, er nóg foytur sum er, Dursley, legg ikki í.“

Hann rætti Harry pylsurnar. Harry var so svangur, at hann helt seg ongantið hava smakkað nakað so gott, men hann fekk framvegis ikki eyguni av risanum. Umsíðir, tá ið eingin vildi siga nakað, spurdi hann: „Orsaka, men hava vit fingið at vita, hvør tú ert rættiliga?“

Risin svølgdi ein temunn og turkaði sær um varrarnar við handarbakinum.

„Kalla meg Hagrid,“ segði hann, „tað gera øll. Og sum eg segði íáðni, eg eri lykлавørður í Hogwarts – tú voyst alt um Hogwarts, voyt eg.“

„Ha – nei,“ segði Harry.

Hagrid var skelkaður.

„Orsaka meg,“ var Harry skjóttur at siga.

„Orsaka?“ goyði Hagrid og vendi sær ímóti Vernon gubba og Petuniu mostur, sum tóku seg aftureftir og inn í skuggan.

„Hasi bæði, ja tit, tey skuldu sagt orsaka! Eg visti, at tey tóku brøvini frá tær, men at tey oynki hava sagt um Hogwarts, for hoyta hundan! Hvar heldur tú, at pápi tín og mamma tín lærdu alt?“

„Alt hvat?“ spurdi Harry.

„ALT HVAT?“ rópti Hagrid sum torusláttur. „Bíða mær nú oyna pikkulítla løtu!“

Hann var lopin á føtur. Hann var so óður, at hann næstan fylti alla smáttuna. Tey bæði vaksnu og Dudley krupu saman inn móti vegginum.

„Vil tað siga,“ rópti hann, „at hesin drongurin – hesin drongurin! – voyt oynki nakað ting um NAKAÐ!“

Harry helt, at hetta var at gera nakað nógv av. Hann hevði gingið fleiri ár í skúla, og hann dugdi ikki so illa hóast alt.

„Eg dugi okkurt,“ segði hann. „Eg dugi at rokna og sovorðið.“

Men Hagrid bara yeittraði við hondini og segði: „Um okkara verð, moyni eg. *Tína* verð. *Mína* verð. *Verðina hjá pápa tínum og mammu tíni.*“

„Hvørja verð?“

Hagrid var um at bresta.

„DURSLEY!“ ýldi hann.

Vernon gubbi, sum nú var líkbleikur, teskaði okkurt, ið ljóðaði sum „æmenjamen“. Hagrid hugdi sum svakur upp á Harry.

„Men tú voyst um mammu tína og pápa tín,“ segði hann. „Eg moyni, tey eru víðagitin. Tú ert víðagitin.“

„Ha? Mamm – mamma og pápi, vóru tey víðagitin?“

„Tú voyst ikki ... tú voyst ikki ...“ Hagrid rendi fingrarnar gjøgnum hárið og stardi sum í ørviti eftir Harry.

„Tú voyst ikki, hvat tú ert?“ segði hann at enda.

Knappliga fekk Vernon gubbi málið aftur fyri seg.

„Stedga!“ rópti hann. „Stedga beint har! Eg forbjóði tygum at siga nakað fyri dreinginum.“

Sjálvt ein djarvari maður enn Vernon Dursley hevði verið fyri ongum undir tí grumma eygnabragdinum, Hagrid legði oman yvir hann nú. Tá ið Hagrid tosaði, skalv hvørt stavilsí av øði.

„Tú segði oynki? Tú fortaldi honum aldrin um brævið, sum

Dumbledore legði eftir? Eg var sjálvur har boynt! Eg sá Dumbledore leggja tað, Dursley! Og tú hevur krógvað tað fyri honum øll hesi árin!“

„Krógvað hvat fyri mær?“ spurdi Harry forvitin.

„STEDGA! EG FORBJÓÐI TAÐ!“ geylaði Vernon gubbi fjálturstungin.

Petunia mostir kikkaði eftir ondini av ræðslu.

„Koyrið tit høvðið í pottin, bæði tvey,“ segði Hagrid. „Harry, tú ert gandakallur.“

Tað var kvirt í smáttuni. Bara sjógvurin og tann hvínandi vindurin hoyrdust.

„Eg eri hvat?“ gapaði Harry.

„Gandakallur, sjálvandi,“ segði Hagrid og setti seg aftur á sofa, sum gramdi seg, sakk upp aftur longri niður, „og ikki oyti á heldur, skuldi eg moynt, tá tú hevur lært oytt lítið sindur. Við mammu og pápa sum hasum, hvat kræmans annað skuldi tú verið? Og nú haldi eg, tað er tíð uppá at lesa hatta brævið.“

Harry rætti umsiðir hondina fram og tók tann gulliga brævbjálvan, har tað stóð við fagurtgrønari skrift: *Harry Potter, í Nedra, Smáttan á Kletti, í Sjónum*. Hann tók brævið úr og las:

HOGWARTS, SKÚLI FYRI GANDAKYNSTUR OG GALDRALIST

Skúlastjóri: Albus Dumbledore

(Riddari av Merlin, Hægsta Stig, Stórmeist., Dr. huld., Høvuðsrúnarist., Meginfelag Altjóða Gandakalla)

Kæri Harry Potter

Vit skulu við hesum boða frá, at tú ert sloppin inn á Hogwarts, Skúla fyri Gandakynstur og Galdralist. Hjálagt er yvirlit yvir kravdar bókur og útgerð.

Skúlin byrjar 1. september. Vit rokna við at ugla tín møtir í seinasta lagi 31. juli.

Við hávirðing,

*Minerva McGonagall
varaskúlastjóri*

Spurningar brustu sum fyrverk í hövðinum á Harry, og hann visti ekki, hvat hann skuldi spyrja fyrst. Tað gekk ein løta, so stamaði hann: „Hvat skal tað siga, at uglan hjá mær skal mæta?“

„Pílar og pylsur, nú mundi eg gloymt,“ segði Hagrid og sló seg á pannuna so hart, at eitt ross hevði farið um koll, og innan úr einum øðrum frakkalumma tók hann eina uglu – eina veruliga livandi, heldur pjössuta uglu – eina langa veingjarfjødur at skriva við og eina pergamentsrullu. Við tunguni millum tenninar ruslaði hann nakað niður, sum Harry las øvugtan veg:

Góði Dumbledore

Harry fingi brævið. Fari við honum at keypa í morgin. Vegri rævuligt. Vónandi alt í lagi.

Hagrid

Hagrid rullaði pergamentið saman, gav ugluni, sum tók tað við nevinum, fór til úthurðina og tveitti uglina út í vindin. So kom hann aftur og setti seg, sum var hetta einki óvanligari enn at tosa í telefon.

Harry varnaðist, at hann sat og gapaði og skundaði sær at lata munnin aftur.

„Hvussu var tað nú?“ segði Hagrid, men beint tá var tað, at Vernon gubbi, sum framvegis var øskugráur í andlitinum, kom fram í ljósið.

„Hann fer ongan veg,“ segði hann.

Hagrid mutlaði.

„Kundi væl hugsað mær at sæð oyn foytan muglara sum teg klára at forða honum,“ segði hann.

„Ein hvat?“ spurdi Harry forvitin.

„Oyn muglari,“ segði Hagrid. „Soloyðis siga vit um tey, sum ikki duga gand. Og har hevur tú verið óheppinettur, so segði maðurin, at skula vera hjá teimum størstu muglarunum, eg nakrantíð havi fingið í mitt eyga.“

„Vit svóru, tá vit tóku hann til okkara, at vit skuldu fáa ein enda á hasum ørskapinum,“ segði Vernon gubbi, „svóru uppá, at vit skuldu kleyra tað úr honum! Gandakallur, jú gomorin!“

„Tú visti tað!“ segði Harry. „Tú visti, at eg eri – gandakallur!“

„Visti!“ skríggjaði knappliga Petunia mostir. „Visti! Sjálvandi

vistu vit tað! Hvussu kundi tú ikki vera tað, soleiðis sum mín skítbýtta systir var? Há, hon fekk eisini eitt sovorðið bræv og stakk av at ganga í hasum – hasum *skúlanum* – og kom aftur hvørja frítíð við fullum lummum av froskaeggum og gandaði tekoppar til rottur. Eg var tann einasta, ið sá, hvat hon var – eitt ørt! Men mamma og pápi, nei, nei, tað var Lily her og Lily har, tey vóru errin at hava eina gandakelling í familjuni!“

Hon stæðgaði á at fáa ondina fyri seg aftur, so fór hon hurlandi avstað aftur. Tað var, sum hevði hon bíðað í nógv ár at sleppa at siga alt hetta.

„So hittu hon handan Potter í skúlanum, og tey stungu av og giftust og fingi teg, og eg visti sjálvandi, at tú fórt at verða akkurát tað sama, líka so snetigur, og ikki sum – sum *vanligt fólk* – og so hvarv hon og fór í luftina og eftir sótu vit við tær!“

Harry var bliknaður. So skjótt hann fekk málið fyri seg aftur, segði hann: „Í luftina? Tit søgdu við meg, at tey vóru deyð í einari bilvanlukku!“

„BILVANLUKKU!“ rópti Hagrid og leyp upp so høgt, at tey skundaðu sær aftur í krókin. „Hvussu kundi oyn bilvanlukka drepa Lily og James Potter? Tað er oyn gøla! Oyn skúmandi skomm! Harry Potter, sum oynki voyt um seg sjálvan, tá ið øll børn í okkara verð vita, hvør ið at hann er!“

„Men hví? Hvat hendi?“ spurdi Harry ótolin.

Íllsinnið fánaði av andlitinum á Hagrid. Hann varð knappliga illa við.

„Hetta hevði eg aldrin væntað,“ segði hann lágmæltur og stúrin. „Tað kom ikki í mína hugsing, tá ið Dumbledore segði, at tað kanska fór at vera ógemoynt at fáa teg við, hvussu nógv tú oynki visti. Á, Harry, eg ivist í, um eg eri tann rætti at siga tær – men onkur má gera tað – tú kanst ikki fara til Hogwarts og oynki vita.“

Hann rendi eyguni eftir Vernon gubba og teimum.

„Noy, noy, best er at siga, tað ið eg voyt – minst til, eg fái ikki sagt alt, tað er oyn stór gáta, sumt av tí ...“

Hann setti seg, hugdi inn í eldin eina løtu og segði so: „Tað fyrsta er, hugsi eg, oyn – oyn maður, sum kallast – men tað er hoylt burturvið, at tú ikki voyst navnið, øll í okkara verð vita –“

„Hvør?“

„Sært tú – mæz dármar oynki at siga tað, kann eg sleppa undan. Oyngin vil siga tað.“

„Hví ikki?“

„Trøll og tussar, Harry, tey eru bangin enn. Á dú, hetta er ringt. Sært tú, oynaferð var oyn gandakallur, sum bloyv ... óndur. So óndur, sum nakað kann vera. Óndari. Óndari enn ónt. Hann kallaðist ...“

Hagrid klíggjaði, men einki orð kom.

„Tú kundi skrivað tað,“ skeyt Harry upp.

„Noy – ringt at stava. Íðan, meðni – *Voldemort*.“ Hagrid skalv. „Fá meg ikki at siga tað aftur. Men also, hesin – hesin gandakallurin, oyni tjúgu ár síðani, tá fór hann at loyta eftir fólki at verða í parti við sær. Fekk nøkur – nøkur ræddust og tordu ikki at siga noy, onnur vildu hava burtur av hansara megi, tí hann dugdi at vinna sær kraft, sært tú. Tungir dagar, Harry. Vistu ikki, hvat var at líta á, hetta ella hatta, tordu ikki at verða blið við nakran ókendan gandakall ella gandakonu ... Ræðuligt sum hendi. Hann vildi taka valdið. Sjálvandi, summi mutaðu ímóti – og hann drap tey. Tað var oyngin pardón. Oynasta staðið sum næstan var eftir, var Hogwarts. Kanska var Dumbledore tann oynasti, Tú-Voyst-Hvør ræddist. Tordi ikki at taka skúlan, ikki ta ferðina í øllum førum.“

So vóru tað tey bæði, mamma tín og pápi tín, so góð til gand sum nøkur, eg havi vitað um. Vegloyðarar bæði tvey í Hogwarts tann tíð tað var! Tað er ein gáta, at Tú-Voyst-Hvør ongantíð royndi at lokka tey fyrr enn ... mundi vita, at tey vóru so væl við Dumbledore, at tey oynki vildu hava við Svarta Partin at gera.

Kanska helt hann, at hann kundi vinna tey til sín ... kanska vildi hann bara hava tey av vegnum. Alt tað, sum nakar voyt, tað er tað, at hann vísti seg í bygdini, har sum tit búðu, allahalganna aftan fyri tíggu árum síðani. Tú vart bara oytt ára gamal. Hann kom hoym til tykkara og – og ...“

Hagrid tók eitt skitið og flekkut lummaturríklæði úr einum lumma og snýsti sær so hart, sum var tað ein tokulúður, ið ýldi.

„Orsaka meg,“ segði hann, „men tað er so syrgiligt – kendi mammu tína og pápa tín, og fittari fólk kundi oyngin finna – jú, og so ...“

Tú-Voyst-Hvør drap tey. Og so – og hetta er tað snetigasta av øllum – royndi hann at drepa teg oysini. Vildi fáa alt burtur, ivaleyst, ella kanska dámdi honum nú so væl at drepa. Men hann fekk ikki. Hevur tú aldrin hugsað, hví hatta merkið er komið í pannuna á tær? Tað er oyngin vanlig skoyna. Hatta er tað, sum hendir, tá oyn sterkur, óndur oyður slær niður – gjörði av við mammu tína og pápa tín og alt húsið við – men teg fekk hon oynki gjørt við, og tí er tað, at tú ert víðagitin, Harry. Oyngin slapp at liva, sum hann hevði gjørt av at drepa, oyngin uttan bara tú, og hann drap fleiri av teimum sterkastu gandakøllunum og gandakonunum, sum vóru tá – McKinnon og tey, Bone og tey og Prewitt – og tú vart bara oytt pikkulítið barn, stakkalur, og teg kláraði hann ikki, noy.“

Okkurt fór fram innan í Harry, okkurt sum píndi illa. Nú søgan hjá Hagrid var um at enda, sá hann aftur tað blindandi høggið av grønum ljósi, klárari enn hann nakrantíð fyrr hevði sæð tað – og hann mintist eitt annað eisini fyri fyrstu ferð í lívinum – ein hogan, kaldan, ræðuligan látur.

Hagrid hugdi syrgin upp á hann.

„Sjálvur tók eg teg upp úr húsatoftunum, á, denn elendig-hoyt, Dumbledore hevði biðið meg. Fór við tær til hesi ...“

„Møsn og tvætl,“ segði Vernon gubbi. Harry hvakk við, hann hevði næstan gloymt, at tey eisini vóru inni. Vernon gubbi tyktist sanniliga at vera komin fyri seg aftur. Hann gløddi beint upp á Hagrid, og hann nevaði.

„Lurta nú hvat eg sigi, drongur,“ hvesti hann. „Eg veit, at okkurt lægið er um teg, ivaleyst hevði tað kunnað verið bukað burtur úr tær – og alt hetta við tínum foreldrum, tey vóru spinnandi ør, bæði tvey, og fyri at siga sum er, so er betri fyri verðina, at tey eru farin – tey fingur tað, tey høvdu biðið um, blandaðu seg upp í alt hetta gandatvætlíð – eg væntaði tað alla tíðina, visti, at tað fór at enda galið við teimum.“

Men í hesi løtu leyp Hagrid upp úr sofuni og tók eitt illa farið, ljósareytt regnskjól innan úr frakkanum. Hann peikaði við tí móti Vernon gubba og segði: „Ansa eftir, Dursley – eg ávari teg – oytt orð aftrat ...“

Nú Vernon gubbi skilti, at hann kundi verða stungin upp á eitt regnskjól við einum lodnum risa fyri endanum, misti

hann dirvið aftur. Hann kroysti seg upp móti útvegginum og tagdi.

„Hann náði tú meg,“ segði Hagrid og andaði tungliga. Hann setti seg aftur, og hesa ferð sakk sofán heilt niður á gól.

Men Harry hevði nógvar spurningar eftir at spyrja, fleiri hundrad.

„Hvat hendi so við Vol – orsaka – eg meini Tú-Veitst-Hvørjum.“

„Góður spurningur, Harry. Burtur. Farin. Somu nátt, sum hann vildi drepa teg. Ger teg upp aftur vídagitnari, sært tú ... hann bara bloyv sterkari og sterkari – hví rýmdi hann so?

Summi siga, at hann doyði. Meyl og kveyl sigi eg. Ivist í, um hann mundi hava nokk av hjarta eftir í sær til at kunna doyggja. Summi siga, at hann er onkustaðni úti har og bíðar eftir røttu lötuni, men eg haldi ikki. Floyri, sum vóru í hansara parti, komu aftur í okkara part. Tey líkasum vaknaðu úr dreymi. Hugsu ikki, tey kundu gjørt tað, um hann ætlar sær at koma aftur.

Tey flestu halda, at hann er onkustaðni, men hevur mist sína meg. Oynki voyggj eftir í honum. Tí at okkurt við tær, Harry, gjørdi av við hann. Okkurt hendi hasa náttina, sum hann ikki hevði roknað við – eg voyt ikki, hvat tað var, oyngin voyt – men okkurt hjá tær setti hann fastan, tað er vist og sannhoyt.“

Hagrid hugdi upp á Harry, og eyguni í honum vóru heit av virðing, men í staðin fyri at kenna seg gláðan og ernan, var Harry vísur í, at okkurt ræðuligt mistak var uppi í hesum. Gandakallur? Hann? Hvussu kundi tað bera til? Alt sítt lív hevði Dudley ligið eftir sær, og Petunia mostir og Vernon gubbi høvdu deilt og skeldað. Var hann ein gandakallur, hví vóru tey so ikki umskapað til paddur og froskar, hvørja ferð tey vildu læsa seg inni í skápinum? Hevði hann einaferð vunnið á tí størsta gandakallinum, hvussu kundi so Dudley altíð fara við honum sum við einum fót bólti?

„Hagrid,“ segði hann stillisliga. „Eg haldi, at hetta er eitt mistak. Eg haldi ikki, at eg kann vera ein gandakallur.“

Hann var bilsin, tá ið Hagrid fór at flenna.

„Ikki gandakallur, ha? Gjørdi ongantíð nakað ting, tá ið at tú vart bangin ella óður?“

Harry hugdi inn í eldin. Nú hann hugsaði um tað ... alt tað

undarliga, sum gjørdi gubban og mostrina frá sær sjálvum, tað hendi altíð, tá ið hann, Harry, hevði verið bangin ella illur ... tá ið harkaliðið hjá Dudley kom eftir honum, knappliga kundi hann vera langt burtur frá teimum ... tá ið hann ikki vildi í skúla so illa kliptur, hevði hann fingið hárið at vaksið í aftur ... og seinast Dudley hevði sligið, hevði hann tá ikki fingið hevnduttan at hugsa um tað? Hevði hann ikki sent eina Boa kyrkislangu eftir honum?

Harry hugdi aftur upp á Hagrid og smiltist. Hann sá, at Hagrid rættiliga lýsti ímóti sær.

„Sært tú?“ segði Hagrid. „Harry Potter oyngin gandakallur – bíða bara, í Hogwarts verður tú nakað hoylt stórt.“

Men Vernon gubbi ætlaði ikki at gevast so.

„Havi eg ikki sagt, at hann fer ongan veg?“ froysti hann úttur. „Hann skal í Stonewall High at ganga í skúla, og hann fer at takka okkum fyri. Eg havi lisið hasi brøvini um alt hatta tvætlið, hann skal hava við sær – rúnabøkur og gandastavar og ...“

„Vil hann fara, so fær oyngin stórir muglari, sum tú, forðað honum,“ muraði Hagrid. „Forða soninum hjá Lily og James Potter at fara til Hogwarts! Tú mást vera svakur. Hann hevur verið innskrivaður, síðani hann varð føddur. Hann skal í hoymssins besta skúla fyri gandakynstur og galdralist. Sjev ár har, og hann kennir ikki seg sjálván aftur. Hann fer at ganga har saman við ungum av sama slagi sum hann sjálvur, tað verður nakað hoylt annað, og tað verður hjá tí besta skúlastjóranum, Hogwarts nakrantíð hevur havt: Albus Dumbledore ...“

„EG FARI IKKI AT GJALDA FYRI, AT ONKUR SVAKUR, GAMAL BÝTTLINGUR LÆRIR HANN TRØLLAGAND!“ gevlaði Vernon gubbi.

Men nú var hann farin ov langt. Hagrid tók regnskjólið og sveiggjaði tað uppi yvir sær: „SIG – ALDRIN –“ ylði hann, „NAKAÐ – LJÓTT – UM – ALBUS – DUMBLEDORE – TÁ – EG – ERI – HJÁ!“

Hann fekk regnskjólið niður aftur, tað suðaði gjøgnum luftini, og hann peikaði beint á Dudley – har sást eitt víólblátt ljós og hoyrdist eitt ljóð sum av einum kinesara, eitt hvast skríggi, og í næstu lötú dansaði Dudley upp og niður í sama stað við hondunum á sínum feita afturparti, ýlandi av pínu. Tá ið hann

vendi sær við, sá Harry ein krúllutan grísahala koma út úr einum holi í buksunum.

Vernon gubbi brælaði. Hann skumpaði Petunia mostur og Dudley framman fyrri sær inn í hitt kamarið, sendi so eitt seinasta fjálturstunguð eygnakast eftir Hagrid og klamsaði hurðina aftan fyrri tey.

Hagrid hugdi niður á regnskjólið og streyk sær um skeggið.

„Skuldi ikki havt gjørt tað,“ segði hann forharmaður. „Hatta gekk so ikki. Ætlaði at gera hann til oyn gris, men hann man longu vera so mikið grísur, at tað var lítið at leggja aftrat.“

Hann hugdi til vikis undir teimum síðu eygnabrúnum og yvir á Harry.

„Ger mær tann boyna, vælsignaður, at siga sum minst um hetta í Hogwarts.“ segði hann. „Eg oygi ikki at fáast við gand, so segði maðurin. Eg slapp at gera okkurt lítið fyrri at finna teg og fáa tær brøvini og so fordánt – oyn grundin til, at eg vildi taka tað upp á meg ...“

„Hví sleppur tú ikki at gera gand?“ spurdi Harry.

„Sært tú – eg gekk sjálvur í Hogwarts, men so – eg bloyv koyrdur, eg sigi sum er. Í triðja flokki. Tey brutu gandastavin hjá mær sundir í tvey. Men Dumbledore læt meg vera eftir at ansa eftir ymiskum. Oytt stás, Dumbledore.“

„Hví vart tú koyrdur?“

„Nú er soynt, og nógv er at gera í morgin,“ segði Hagrid hart. „Má fara í býin at fáa tær allar bøkurnar og tað.“

Hann læt seg úr tí tjúkka svarta frakkanum og tveitti hann yvir til Harry.

„Tú kanst leggja teg undir honum,“ segði hann. „Legg oynki í, at hann livir oytt lítið sindur, hugsu, at einir tvoyr svøvnskarvar eru eftir í tí oyna lummanum.“

– FIMTI PARTUR –

Skákgøtan

Harry vaknaði tíðliga morgunin eftir. Sjálvu um hann visti, at ljóst var úti, trústi hann eyguni fast saman.

„Hatta var ein dreymur,“ segði hann hart við seg sjálván. „Eg droymdi, at ein risi, sum æt Hagrid, kom og segði við meg, at eg skuldi ganga í ein skúla fyrri gandakallar. Tá eg lati eyguni upp, eri eg heima í skápinum.“

Knappliga ljóðaði, sum onkur bankaði.

„Og har er Petunia mostir, nú bankar hon upp á skáps-hurðina,“ hugsaði Harry og hjartað sakk í honum. Men hann læt ikki eyguni upp. Dreymurin hevði verið so góður.

Bank. Bank. Bank.

„Alt í lagi,“ mutlaði Harry. „Eg komi.“

Hann settist upp undir seg, og tann tungi frakkin hjá Hagrid datt av honum. Smáttan var full í ljósi, tað var kvirt úti. Hagrid sjálvur svav á brotnu sofuni, og ein ugla skavaði á vindeygað. Hon hevði eina avis í nevinum.

Harry leyp á føtur og var so glaður, sum var ein ballón innan í honum, ið onkur blásti upp. Hann fór beint til vindeygað og læt upp. Uglan smeyg sær innum og tveitti blaðið niður á

Hagrid, sum ekki vaknaði. Síðani flagsaði uglan um gólvið og fór at gera seg inn á frakkan hjá Hagrid.

„Hvat gert tú?“

Harry royndi at fáa ugluna burtur, men hon høgdi við nevinum fast eftir honum og helt fram at skræða í frakkan.

„Hagrid,“ segði Harry hart. „Ein ugla ...“

„Gev henni pengar,“ mөлmaði Hagrid fram fyri seg á sofuni.

„Ha?“

„Hon vil hava okkurt afturfyri at koma við blaðnum. Finn í lummunum.“

Frakkin hjá Hagrid var teir beru lummar – tyssi við lykllum, sniglaklíggi, piparmyntubomm, teposar ... umsíðir fekk Harry upp í lögvan av lögnum pengum.

„Gev henni fimm knútar,“ segði Hagrid, illa svøvntur á mál-inum.

„Knútar?“

„Teir smáu bronsupengarnar.“

Harry taldi fimm smáar pengamyntir saman, og uglan rætti annan leggin fram, so hann kundi koyra teir niður í ein lítlan leðurposa, sum var bundin upp á leggin. So fleyg hon út aftur gjøgnum vindeygad.

Hagrid geispaði harðliga, settist upp undir seg og strekti limirnar.

„Best at sleppa sær avstað, Harry, nógv at fjasast við í dag. Vit fara boynt til London at keypa alt hatta har at hava við í skúlan.“

Harry vendi gandapengunum í hondini og hugdi at teimum. Hann var knappliga farin at hugsa um eitt, sum fekk hol á ballónina, hann hevði innan í sær.

„Tú – Hagrid?“

„Ja?“ segði Hagrid og dró teir stóru stivlarnar upp á beinini.

„Eg eigi ongar pengar – og tú hoyrði, hvat Vernon gubbi segði í gjárkvöldið – hann vil ikki gjalda fyri meg at læra gand.“

„Legg oynki í tað,“ segði Hagrid. Hann reisti seg og kláaði sær um høvdið. „Heldur tú, at foreldrini hjá tær oynki lögdu eftir seg til tín at oyga?“

„Men tá ið húsið varð sorlað sundur ...“

„Tey goymdu ikki gullið inni hjá sær sjálvum, noy, noy! So

tað fyrsta er at fara til Gringott. Gandabankan. Fá tær oyna pylsu, tær eru etandi kaldar oysini – og eg hevði ikki sagt noy til ein bita av følsdagskakuni hjá tær.“

„Hava gandakallar *bankar*?“

„Bara oyn. Gringottbankan. Vættrar reka hann.“

Harry misti pylsubitan, hann hevði fingið sær.

„Vættrar?“

„Ja – og oynkin hevði verið so svakur at viljað rænt tann bankan, tað kann eg siga tær. Oynki tvætl við vættrum, Harry. Gringott er tryggasta stað í øllum hoyminum at goyma alt, sum skal verjast væl – kanska uttan í Hogwarts. Havi annað ørindi hjá Gringott oysini. Fyri Dumbledore. Eitt Hogwartsørindi.“ Hagrid bretti sær errin á. „Hann plagar at biðja meg, tá okkurt serligt er. Finna teg – fara í Gringottbankan og soloyðis – voyt, at hann kann líta á meg, sært tú.“

„Er alt komið við? So fara vit, meðni.“

Harry fór við Hagrid útum. Luftin var rein, og sjógvurin skygdi í sólini. Báturin, sum Vernon gubbi hevði leigað, lá har enn, fullur í sjógvi eftir ódnina.

„Hvussu komst tú út?“ spurdi Harry og hugdi, um nakar annar bátur var at siggja.

„Eg fleyg,“ segði Hagrid.

„Fleyg?“

„Ja – men vit fara aftur til lands við hesum. Ikki lov at brúka gand, nú eg havi funnið teg.“

Teir fóru í bátin, Harry hugdi upp á Hagrid og royndi at siggja hann fyri sær flúgvandi.

„Tungur at rógva, hesin báturin,“ segði Hagrid og skeitti upp á Harry. „Fái eg hann – at – at skunda sær, so sigur tú oynki um tað í Hogwarts, ha?“

„Tað veitst tú,“ segði Harry, sum vildi siggja meiri gand. Hagrid tók ljósareyða regnskjölið fram aftur, bankaði tvær ferðir niður í rongina, og nú gekk við fúkandi ferð inn ímóti landi.

„Hví hevði tað verið svakt at rænt Gringottbankan?“ spurdi Harry.

„Rúnir eru ristar – gykl,“ segði Hagrid og fór at lesa í blaðnum, meðan hann tosaði. „Tey siga, at drekar standa fyri toymum innastu hválvunum. Og so er at finna – Gringott er floyri

hundrað míl niðri undir London, sært tú. Djúpt niðri undir undirgrundarbreytini. Tú hevði doyð í hungri bara at loyta, sjálvtt um tú hevði havt oyn matpakka við tær.“

Harry sat og hugsaði um hetta, meðan Hagrid las í blaðnum. *Dagsprofeturin* stóð á tí. Harry visti frá Vernon gubba, at fólk vildu fáa frið, tá ið tey lósu bløðini, men tað var ikki lætt, hann hevði ongantíð í sínum lívi havt so nógvar spurningar at spyrja.

„Ráðharrastovan í gandamálum vevur alt upp í oyn ellibita, tað er sum altíð,“ mutlaði Hagrid og blaðaði.

„Er ein ráðharrastova fyri gand?“ spurdi Harry, áðrenn hann fekk steðgað sær sjálvum.

„Tað voyst tú,“ segði Hagrid. „Tey ætlaðu, at Dumbledore skuldi vera ráðharri, men hann hevði aldrin viljað farið úr Hogwarts, so Cornelius Fudge, gamli, fekk tað. Oytt klombur sum fáur. So hann dýkir Dumbledore undir í uglum hvønn morgun at fáa ráð.“

„Men hvat ger ein gandamálaráðharri?“

„Sært tú, tað mesta arboýðið er at halda muglarum frá at vita um gandakallar og gandakonur úti um landið.“

„Hví tað?“

„*Hví?* Tað voyst tú, Harry. So høvdu øll komið og skulað havt gand fyri bæði oynum og øðrum. Noy, noy, best er at lata okkum fáa frið.“

Í somu løtu bar báturin við bryggjuna í havnarlagnum. Hagrid legði blaðið saman, og teir stigu upp á land.

Fólk gløddu við, tá ið Hagrid og Harry gingu gjøgnum tann lítla býin til tokstøðina. Tað var einki at siga til, hugsaði Harry. Ikki bara tað, at Hagrid var tvær ferðir hægri enn øll onnur, men hann gekk eisini og peikaði eftir øllum heilt vanligum, sum var at síggja, so sum telefonbúr og sjálvttokur og mátarar at koyra pengar í fyrri frásettar bilar, og hann segði, so tað hoyrdist langa leið: „Sært tú, Harry, also, also, hvat toyr kunnu finna uppá, hesir muglararnir, hvat heldur tú?“

„Hagrid,“ segði Harry og tivaði eitt sindur, sum hann rann fyri at kunna fylgja við, „segði tú, at *drekar* vóru í Gringott-bankanum?“

„Tað er mær fortalt,“ segði Hagrid. „Á dú, á dú, tað hevði verið gott á átt oyn dreka.“

„Hevði tú viljað átt ein?“

„Havi ynskt mær oyn dreka, síðani er var smádrongur – her er tað.“

Teir vóru komnir á jarnbreytarstøðina. Eitt tok skuldi fara til London um fimm minuttir. Hagrid, sum ikki dugdi við „muglarapengum“, ið hann kallaði tað, gav Harry nakrar seðlar at keypa fyri.

Fólk gløddu verri enn nakraðitíð í tokinum. Hagrid mátti hava tvey sæti og sat og bant nakað, sum líktist einum kanariugulum sirkustjaldi.

„Hevur tú brævið við tær, Harry?“ spurdi Hagrid og taldi eyguni.

Harry tók brævbjálvan upp úr lummanum.

„Gott,“ segði Hagrid. „Har er skrivað upp alt, sum tú skal hava.“

Harry fann hitt pappírið, sum hann ikki hevði varnast kvøldið fyri, og las:

HOGWARTS SKÚLI FYRI GANDAKYNSTUR OG GALDRALIST

Búni

Næmingum á fyrsta ári tørvar:

1. *Triggjar vanligar skúlaskikkjur (svartar)*
2. *Ein vanligan, spískan hatt (svartan) til dagliga nýtslu*
3. *Einar verjuhandskar (úr drekaskinni ella tilíkum)*
4. *Eina vetrarkápu (svørt við silvurspennum)*

Gerid so væl at ansa eftir, at øll klæði hava navnalepa.

Skúlábøkur

Allir næmingar eiga at hava eintak av hesum bókum:

- Grundbók í almennum gandi (stig 1) *eftir* *Miranda Goshawk*
- Gandur í søguni *eftir* *Bathildu Bagshot*
- Galdrafrøði *eftir* *Adalbert Waffling*
- Byrjunarbók í umbroytingum *eftir* *Emeric Switch*
- Túsund gandaurtir og soppar *eftir* *Phyllidu Spore*
- Gandadrykkir og heilivágir *eftir* *Arsenius Jigger*
- Undursom djór, og hvar tey finnast *eftir* *Newt Scamander*

Tær svörtu maktirnar: Leiðbeining í sjálfverju eftir
Quentin Trimble

Onnur útgerð

Ein gandastavur

Ein grýta (tin, vanlig stödd 2)

Eitt sett av royndarglössum ella krystallflöskum

Ein spegilskikari

Ein vágskál (messing)

*Næmingarnir kunnu hava við sær eina uglu ELLA eina kettu
ELLA eina paddu.*

VIT SKULU MINNA ØLL FORELDUR Á, AT NÆMINGAR
Á FYRSTA ÁRI HAVA IKKI LOYVI AT HAVA GANDAKUST-
AR SJÁLVIR.

„Fæst alt hetta í London?“ spurdi Harry hart.

„Vissi tú voyst, hvar tú skalt fara,“ segði Hagrid.

*

Harry hevði ongantíð verið í London fyrr. Sjálvt um Hagrid tyktist at vita, hvussu vordíð var, so var tað týðiligt, at hann ikki var vanur at koma til býin á vanligan hátt. Hann sat fastur í einum ferðaseðlatóli í undirgrundarstöðini og kærði seg hardliga um tey smølu sætini og tey seinføru tokini.

„Hann viti, hvussu tramin hesir muglararnir hjálpast við ongum gandi,“ segði hann, tá teir gingu í einari uppstæðgadari rullitrappu og upp í eina rokuta gøtu við nógvum handlum báðumegin.

Hagrid var so stórus, at mannamúgvurnar gingu sundur sum einki, og Harry skuldi bara halda seg beint aftan fyri hann. Teir gingu fram við bókahandlum, tónleikahandlum, matsølum og biohøllum, men ongastaðni var nakar handil, sum seldi gandastavar. Hetta var ein vanlig gøta full í vanligum fólki. Kundi tað bera til, at dungar av gandagulli lógu djúpt niðri undir teimum? Vóru handlar har, sum seldu gandabøkur og gandakustar? Var hetta ikki alt ein stór skemtisøga, sum Vernon gubbi og tey

høvdu funnið uppá? Hevði Harry ikki vitað, at tey fólkinu dugdu ikki skemt av nøkrum slag, hevði hann kanska hugsað so. Nei, sjálvt um alt, Hagrid hevði sagt honum higartil, var ótrúligt, so hevði hann hug at lita á tað so ella so.

„Har er tað,“ segði Hagrid og stæðgæði. „Lekandi Potturin, tað er ikki oyt á.“

Tað var ein lítil, grómut skeinkistova. Hevði Hagrid ikki peikað, so hevði Harry ikki varnast hana yvirhøvur. Fólkinu, sum streymaðu framvið, sóu hana ikki. Eyguni í teimum gingu frá bókahandlinum øðrumegin til plátuhandilin hinumegin, sum var Lekandi Potturin ikki til. Harry var undarliga við, tað kendist, sum vóru tað bara teir báðir, ið sóu hana. Ádrenn hann fekk sagt nakað, hevði Hagrid tikið hann við sær innum.

Til at vera ein gitin skeinkistova var her nóg so myrkt og skitið. Nakrar fáar konur sótu í einum króki og drukku sjerri úr smáum glössum. Ein teirra roykti eina langa pípu. Ein lítil maður undir høgum hatti tosaði við tann gamla barrvørðin, sum var púra skallutur og líktist eini valnøt úr gummi. Tað sussandi prátið stæðgæði, tá ið teir komu inn. Øll sýntust at kenna Hagrid; tey veittraðu og smíltust upp á hann, og barrvørðurin rætti hondina eftir einum glasi og spurdi: „Tað vanligu, Hagrid?“

„Fái ikki, Tom, eg eri í ørindum fyri Hogwarts,“ segði Hagrid og legði sína stóru hond á økslina á Harry, so at Harry hoknaði í knønum.

„Vælsignaður veri,“ segði barrvørðurin og gløddi upp á Harry. „Er hetta – kann hetta vera?“

Lekandi Potturin var alt í einum tagnaður, og nú var púra kvirt inni.

„Mín sjel hann eigi teg,“ teskaði tann gamli barrvørðurin. „Harry Potter ... tað er ein heiður.“

Hann kvikaði sær út úr barrini, skundaði sær yvir til Harry og tók í hondina á honum við tárur í eygunum.

„Vælkomin heim aftur, Harry, vælkomin heim.“

Harry visti ikki, hvat hann skuldi siga. Øll hugdu upp á hann. Tann gamla konan seyð pípunu av grimd og gav sær ikki far um, at hon var sloknað. Hagrid strálaði.

Síðani var ein øgilig skavan av stólum, og løtu seinni fann

Harry seg sjálfan mitt í rokinum av fólki, tí øll í Lekandi Pottinum vildu taka í hondina á honum.

„Doris Crockford, Harry, fá meg ikki at trúgva, at eg umsiðir hitti teg.“

„Eri so fegin, Harry, bara so fegin.“

„Eg havi altíð droymt um at sleppa at taka í hondina á tær – alt fer upp at flákra í mær.“

„Ein stór gleði, Harry, fá einki sagt. Diggle eiti eg, Dedalus Diggle.“

„Eg havi sæð tygum fyrr!“ segði Harry, tá Dedalus Diggle misti hattin av berari sinnisrørslu. „Tygum nikkaðu til mín einaferð í einum handli.“

„Hann minnst!“ rópti Dedalus Diggle og hugdi uttan um seg. „Hoyrdu tit? Hann minnst meg!“

Harry mátti taka í hondina á fólki, aftur og aftur – Doris Crockford kom aftur í heilum at fáa meira.

Ein bleikur, ungur maður striddi seg framat, ógvuliga stökk-in. Annað eygað í honum skrykti um eygnalokini.

„Quirrell professari!“ segði Hagrid. „Harry, Quirrell professari, hann verður lærari hjá tær í Hogwarts.“

„P-P-Potter,“ stamaði professarin og tók í hondina á Harry. „Havi ikki orð fyri tí, hvussu fegin eg eri at hitta teg.“

„Lærari í hvørjum ...?“

„V-verju móti teimum sv – svørtu maktunum,“ mutlaði Quirrell professari, sum vildi hann sleppa undan at hugsa um tað. „T-tú fært neyvan b-b-brúk fyri t-tí, Harry?“ Hann flenti býttisliga. „T-tit fara at keypa, veit eg. Eg má fara at fáa mær t-ta nýggju b-bókina um bl-bl-blóðsúgvarar.“ Hann tyktist deyðaræddur bara av at hugsa tað.

Men hini vildu ikki lata Quirrell professara hava Harry fyri seg sjálfan. Tað tók einar tiggju minuttir at sleppa burturúr aftur. At enda eydnaðist Hagrid at vinna á øllum sussinum.

„Vit mugu fara – nógv at keypa. Kom við, Harry.“

Doris Crockford tók í hondina á Harry eina seinastu ferð, og Hagrid fór aftur um barrina og út í ein smalan, innilokaðan garð, har einki var uttan ein ruskspann og nakað av illgresi.

Hagrid flenti.

„Segði tað altíð, ha? At tú ert víðagitin. Sjálvst hann Quirrell

professari pipraði og skalv, sást tú? Ikki tí, hann piprar í hoylum, tað skal oynki til.“

„Er hann altíð so?“

„Oyja, oyja, neyðaradýrið. Klókur sum eg voyt ikki hvat. Alt í lagi at lesa burtur úr bókum, men so fór hann oytt ár í starvsvenjing ... tey siga, at hann rendi seg boynt í oyn blóðsúgvara í Skóginum Svarta, og so var alt á gosi um oyna gamla gívur – aldrin verið sami maður síðani. Ræðist næmingarnar, ræðist tað, sum hann skal læra toyr – gott er, hvar er regnskjólið hjá mær?“

Blóðsúgvarar? Gívrar? Tað øraði fyri Harry. Hagrid hevði annað at hugsa um, hann taldi steinarnar í múrinum oman fyri ruskspannina.

Tríggjar upp ... tveir yvir ...“ mutlaði hann. „Soloyðis, ansa eftir, Harry.“

Hann bankaði tríggjar ferðir á múrin við oddinum á regnskjólinum.

Múrsteinurin, hann hevði nortið við, fór at liva – hann vriggaði seg – eitt lítið hol kom í – tað gjørdist størri og størri – eina løtu seinni sóu tey ein portursboga nóg stóran sjálvst til Hagrid. Bogin stóð fyri endan á steinsettari gøtu, sum ringdi seg og bendist, til hon hvarv úr eygsjón.

„Vælkomin í Skákstræti.“ segði Hagrid.

Hagrid flenti av at síggja, hvussu bilsin Harry var. Teir stigu inn um bogan. Harry hugdi aftur um seg og sá portursbogan minka burtur í einki, so bara múrurin stóð eftir.

Sólin skein bjørt á ein dunga av grýtum uttan fyri næsta handilin. *Grýtur og pottar – allar støddir – kopar, messing, tin, silvur – sjálvrorandi – kunnu leggjast saman*, segði eitt skelti uppi yvir teimum.

„Oyna sovorðna mást tú fáa.“ segði Hagrid, „men vit mugu fara eftir pengunum fyrst.“

Harry hevði viljað havt eini átta eygu aftrat. Hann vendi høvðinum hendan vegin og handan vegin, sum teir gingu, og vildi síggja alt í senn: handlarnar, vørurnar uttanfyri, fólkin, sum skuldu keypa. Ein hyldlig kona uttan fyri eitt apotek risti við høvðinum, tá ið teir gingu framvið, og segði „Drekalivur, seytjan sigdir fyri eitt pund, tey eru klikkað ...“

Ein lág og veik tútan hoyrdist úr einum myrkum handli við skelti á veggnum. Harry las: *Eeylops Uglumiðstöð – náttuglur, hornuglur, kirkjuuglur, sløruglur, snjóuglur*. Nógvir dreingir á hansara aldri stóðu og trústu nasarnar móti rútunum í einum vindeyga við gandakustum. „Hygg,“ hoyrði Harry ein siga, „tann nýggi Nimbus 2000 – skjótasti nakrantið.“ Handlar vóru, sum seldu skikkjur, handlar við spegilskikarum og lögnum silvurtólum, sum Harry ongantíð fyrr hevði sæð, vindeygu full í dósum við flogmúsamilti og állaeygum, vinglandi stáplar við rúnabókum, fjøðurpennar og pergamentrullur, fløskur til ganda-drykkir, mána globusar ...

„Her er Gringottbankin,“ segði Hagrid.

Teir vóru komnir til tann snjóhvíta bygningin, sum tók seg høgt upp um allar smáhandlarnar. Har, við ta blonku bronsu-hurðina í gull- og skarlaksbúna, stóð ...

„Jú, hatta er oyn vættur,“ segði Hagrid lág mæltur, meðan teir gingu upp trappuna. Vætturin var umleið høvdið minni enn Harry. Andlitið var døkt og gløgt, skeggið spíkt, og, hetta legði Harry til merkis, fingrar og føtur vóru ógvuliga langir. Vætturin bukkaði, tá ið teir fóru inn. Nú komu teir til aðrar dyr, úr silvuri hesa ferð og við hesari áskriftini:

*Stíg inn, men tað í huga ber
at vera grammur: synd tað er,
tí tekur ein, sum átti ei,
hann villast skal av síni leið,
og finnur tú djúpt undir bý
ein skatt, tú einki eigur í,
tá, tjóvvur, gev tí gætur nú,
at meir enn skattin finnur tú.*

„Tað er, sum eg segði, tað hevði verið svakt at viljað rænt hann,“ segði Hagrid.

Tveir vættrar bukkaðu fyri teimum, í tí teir fóru inn um dyrnar, og teir stóðu nú í stórari høll úr marmorsteini. Einir hundrað vættrar sótu á høgum stólum aftan fyri eina langa skivu og skrivaðu í stórar roknskaparbøkur, vigaðu pengar í messingskálum og kannaðu gimsteinar í sjóneykum. Óteljandi hurðar

gingu úr bankahøllini, og upp aftur aðrir vættrar vístu fólki út og inn gjøgnum hesar hurðarnar. Hagrid og Harry fóru yvir til skivuna.

„Góðan morgun,“ segði Hagrid við ein vættur, sum var tøkur. „Vit eru komnir at taka út úr pengahválnum hjá Harry Potter.“

„Hava tygum lykilin við?“

„Eg havi hann onkustaðni,“ segði Hagrid og fór at tømja lummarnar upp á skivuna. Hann stroyddi nakar nevar av mosa-gingnum hundakeksum út yvir talbókina hjá vættrinum. Vætturin snerkti við. Harry hugdi eftir vættrinum høgrumegin, sum vigaði eina rúgvu av rubinsteinum, ið vóru stórir sum gløðandi kolpetti.

„Her er hann,“ segði Hagrid at enda og vísti fram ein lítlan gyltan lykil.

Vætturin kannaði hann gjølla.

„Hann tykist at vera í lagi.“

„Og so er oytt bræv frá Dumbledore professara,“ segði Hagrid tignarlíga og setti bringuna fram úr sær. „Tað er um Tú-Voyst-Hvat í hválvi sjeý hundrað og trettan.“

Vætturin las brævið væl og virðiliga.

„Alt í lagi,“ segði hann og gav honum brævið aftur. „Eg skal fáa onkran at fara við tykkum niður í bæði hválnum. Griphook!“

Griphook var ein annar vættur. Tá ið Hagrid hevði fingið hundakeksirnar aftur í lummarnar, fylgdu hann og Harry vættrinum Griphook til eina av hurðunum úr høllini.

„Hvat er Tú-Veitst-Hvat í hválvi nummar sjeý hundrað og trettan?“ spurdi Harry.

„Tað fái eg oynki sagt um.“ segði Hagrid. „Loyniligt, hús, hús. Nakað um Hogwarts. Dumbledore hevur biðið meg. Kundi mist starvið at sagt tað.“

Griphook helt hurðina fyri teimum. Harry hevði væntað sær meira marmor, hann var bilsin. Teir vóru í einari smalari gong úr gróti og við brennandi kyndlum á veggnum. Hon gekk brøtt niðureftir, og smáir jarnbreytarskinnarar lógu í gólvnum. Griphook brikslaði, og beinan vegin kom ein vognur hurlandi ímóti teimum. Teir settu seg í vognin – tað var ikki lætt hjá Hagrid at sleppa í hann – og so koyrdu teir.

Í fyrstani fóru teir singlandi avstað gjøgnum eina fløkju av

smogum. Harry royndi at minnst til, til vinstru, til høgru, høgru, vinstru, beint fram, høgru, vinstru, men það var vónleyst. Tann skramblandi vognurinn mundi vita rétta vegin sjálfur, tí Griphook stýrði honum ekki.

Það þíndi í eygunum, tá köld luft streyk framvið, men Harry hevði tey víðopin. Einaferð helt hann seg siggja ein loga fyri endan á einari smogu og snaraði sær á at vita, um það mundi vera ein dreki, men ov seint var – teir kavaðu enn djúpari og komu fram við einum vatni undir jörð, har stórir dropasteinar og dropastyttur vuku niður úr loftinum og upp úr gólvinum.

„Stalagmittar og stalaktittar,“ rópti Harry hart, so Hagrid skuldi hoyra fyri øllum óljóðinum frá vogninum. „Eg minnst ongantíð munin á teimum.“

„Oytt m er í stalagmittunum,“ segði Hagrid. „Og spyr meg ekki boynt nú, eg haldi, eg fái ilt fyri hjartað.“

Hagrid var þúra grønur í andlitinum, og tá vognurinn umsíðir stæðgaði, fór hann úr og mátti styðja seg móti veggnum fyri at fáa tey skelvandi knøini at akta seg aftur.

Griphook læsti hurðina upp. Nógvur grønur roykur kom streymandi út, og tá roykurinn tyntist, mátti Harry gapa. Innanfyri vóru dungar av gullpengum. Sútur við silvuri. Rúgvur av smáum bronsuknútum.

„Tú oygur alt það hoyla,“ brosaði Hagrid.

Harry átti alt – það var ótrúligt. Vernon gubbi og tey kundu ekki vita nakað um hetta, annars hövdu tey tikið það frá honum skjótari enn at blunka. Hvussu ofta hövdu tey ekki kært seg um, hvussu nógv Harry kostaði teimum at hava hjá sær? Og alla tíðina hevði ein heilur skattur verið, sum hann átti, grivin djúpt niðri undir London.

Hagrid hjálpti honum at fáa nakrar av pengunum í eina tasku.

„Gullpengarnir oyta gallónir,“ greiddi Hagrid frá. „Seytjan silvursigdir eru það sama sum oyn gallón, og níggju og tjúgu knútar eru oyn sigd, það er oynki fyri. Soloyðis, nú skuldi verið ivaleyst fyri oytt skúlaár, restin kann vera eftir her trygt og væl.“ Hann vendi sær móti Griphook. „Nú til hválv sjei hundrað og trettan, og kunnu vit ekki koyra spakuligari?“

„Það er bara ein ferð,“ segði Griphook.

Teir fóru uppáftur longri niður, og ferðin vaks. Luftin kólnaði meira og meira, so hvørt sum teir hurraðu um hvöss horn. Teir skramblaðu tvörtur um gil og gjár undir jörð, og Harry toygdi seg út at vita, hvat var niðri í myrkrinum undir teimum, men Hagrid stunaði tungliga og tók í nakkan á honum og fekk hann innum aftur.

Hválv nummar sjei hundrað og trettan hevði einki lyklarhol.

„Farið burturfrá,“ segði Griphook hátíðarliga. Hann streyk varliga eftir hurðini við einum longum fingri, og hon bara bráðnaði burtur.

„Hevði onkur annar enn ein Gringottvættur gjørt hetta, hevði hann verið sogin gjøgnum hurðina og læstur inni,“ segði Griphook.

„Hvussu ofta kann tit eftir, um nakar situr innilæstur?“ spurdi Harry.

„Umleið eina ferð tiggjunda hvørt ár,“ segði Griphook við einum heldur illavorðnum smíli.

Okkurt heilt óvanligt mátti vera í hesum ovurloyniliga trygdarhvalvinum, hugsaði Harry. Hann bendi seg fram og væntaði at siggja í minsta lagi heilt einastandandi gimsteinar – men í fyrstani sá hann einki. Mundi það vera tomt? Tá sá hann ein lítlan, grómutan pakka, sum lá á gólvinum, pakkaður í brúnt pappír. Hagrid tók pakkan og stakk hann upp á seg, djúpt niður innan fyri frakkan. Harry vildi ynskt, hann visti, hvat var í, men tordi ekki at spyrja.

„Kom avstað, í handan ógemoyna vognin aftur, og spyr meg oynki, tá vit koyra, best man vera at halda mussaskøðið saman.“

*

Eftir aftur eina villa ferð stóðu teir og blunkaðu við eygunum í sólini uttan fyri Gringottbankan. Harry visti ekki, hvar hann skuldi fara fyrst, nú hann hevði eina tasku fulla av pengum. Hann hevði ekki fyri neyðini at vita, hvussu nógv gallónir vóru eitt pund, hann visti bara, at hann hevði meiri pengar hjá sær, enn hann hevði átt tilsamans alt sitt lív – meiri pengar enn sjálvt Dudley nakrantíð hevði átt.

„Vit mugu heldur finna tær oyn búna,“ segði Hagrid og

nikkaði yvir ímóti handlinum, sum kallaðist *Madam Malkin*, klæðir til hvørt høvi. „Hoyr, Harry, bilar tað nakað, um eg stökki inn í Lekandi Pottin og fái mær oyn mennara? Eg hati hasar vognarnar.“ Hann var ikki komin fyri seg enn, so Harry fór einsamallur inn í handilin hjá Madam Malkin, heldur illa við.

Madam Malkin var ein samankropin, smílandi trøllkona í korkalittum klæðum.

„Tú skalt í Hogwarts at ganga, veit eg?“ segði hon, tá ið Harry skuldi siga síni ørindi. „Alt er her yviri – ein annar ungur maður er her beint nú til tað sama.“

Aftarlaga í handlinum stóð ein drongur, bleikur og spískur um andlitið. Hann stóð á einum krakki, meðan ein onnur trøllkona setti nálir í eina síða, svarta skikkju. Madam Malkin fekk Harry upp á eina annan krakk og smoygdi eina skikkju upp um høvdið á honum. So fór hon at seta nálir í.

„Halló,“ segði drongurin. „Eisini Hogwarts?“

„Ja,“ segði Harry.

„Pápi mín er beint har inni í bókabúðini og keypir mær bøkur, og mamma er farin at finna ein gandastav,“ segði drongurin. Hann tosaði drynjandi, sum var hann í ringum lag. „So fari eg at fáa tey við mær at finna ein kappingarkust. Eg skilji ikki, hví tey á fyrsta ári ikki sleppa at eiga ein gandakust. Eg fari at fáa pápa mín at keypa mær ein, so kann eg smugla hann við mær inn.“

Drongurin minti Harry um Dudley.

„Eigur tú ein kust?“ helt drongurin fram.

„Nei,“ svaraði Harry.

„Dugir tú at spæla quidditch?“

„Nei,“ svaraði Harry aftur og hugsaði, hvat í verðini quidditch mundi vera.

„Eg dugi – pápi mín sigur, at tað verður ein gøla, verði eg ikki settur á liðið í mínum húsi. Veitst tú, í hvørjum húsi tú skal vera?“

„Nei,“ segði Harry og kendi seg býttari og býttari.

„Eingin veit heilt vist, fyrr enn tey koma í skúla, men eg veit, at eg verði í Slytherin, har hava øll hjá okkum verið – hugsa sær til at verið í Hufflepuff, so haldi eg, at eg hevði stungið av, hevði tú ikki tað?“

„Mmm,“ segði Harry og ynskti, at hann hevði kunnað sagt okkurt skilagott.

„Oy, oy, hygg hasin har!“ segði drongurin knappliga og nikk-aði yvir ímóti handilsrútinum. Har stóð Hagrid, sum smiltist upp á Harry og peikaði á tveir stórar ísar fyri at siga, at hann slapp ikki inn.

„Hatta er Hagrid,“ segði Harry og var glaður um at kunna siga dronginum okkurt, hann ikki visti. „Hann arbeiðir í Hogwarts.“

„Er tað hasin?“ segði drongurin, „eg havi hoyrt um hann. Er hann ikki okkurt slag av tænarar?“

„Hann er lyklavørður,“ segði Harry. Honum dámdi hendan dreingin minni og minni.

„Hatta er tað, nú veit eg. Hann er ein *villmaður* – býr í einari smáttu nær við skúlan og drekkur seg fullan í heilum, roynir at ganda, men setur bara eld á seingina hjá sær í staðin fyri.“

„Eg haldi, at hann er eitt stás.“

„So, tað gert tú?“ segði drongurin spottandi. „Hví ert tú við honum? Hvar eru foreldrini hjá tær?“

„Tey eru deyð,“ segði Harry stutt. Hann vildi ikki siga meira um tað við hendan dreingin.

„Tað var spell,“ segði hin, men tað ljóðaði ikki, sum meinti hann tað. „Men tey vóru okkara slag, ha?“

„Tey dugdu gand, um tað er tað, tú meinar við.“

„Eg haldi ikki, at hini skuldu sloppið inn. Tey eru ikki sama slag sum vit og hava ikki lært tað frá barnsbeini. Summi hava ongantíð so mikið sum hoyrt um Hogwarts, tá tey fáa brævið, hvat heldur tú? Eg haldi, at skúlin skuldi verið bara fyri tær gomlu gandafamiljurnar. Hvussu eitur tú til eftirnavn?“

Men áðrenn Harry fekk svarað, segði Madam Malkin: „So er liðugt,“ og Harry fór niður av krakkinum, fegin um at sleppa frá at tosa meira við dreingin.

„Vit síggjast í Hogwarts,“ segði drongurin drynjandi.

Harry segði lítið og einki, meðan hann át isin, sum Hagrid hevði keypt honum (sukurláta og hindber við nøtum om-aná).

„Hvat baggar?“ spurdi Hagrid.

„Einki,“ leyg Harry. Teir fóru inn at keypa pergament og

fjaðrar. Lagið á Harry varð betri, tá hann fann eina flösku við blekki, ið skifti lit, so hvørt sum hann skrivaði. Tá teir vóru úti á gøtuni aftur spurdi Harry: „Hagrid, hvat er quidditch?“

„Noy, álvara, Harry, eg gloymi alla tíðina, hvussu lítið tú voyst – voyt ikki hvat quidditch er!“

„Fá meg ikki at skammast,“ segði Harry. Hann segði Hagrid frá um tann bleika dreingin í handlinum hjá Madam Malkin.

„... og so segði hann, at tey, sum hava muglaraforeldur, áttu ikki at sloppið inn.“

„Tú ert ikki av muglarafólki, Harry. Hevði hann vitað, hvør tú vart – hann hevur hoyrt um teg, foreldrini hjá honum eru gandafólk – tú sást tey í Lekandi Pottinum. Men hvat voyt hann um tað, summi av toymum allarbestu, eg havi kent, vóru av muglaraætt, tey kunnu hava gand í sær fyri tað – sum nú mamma tín! Tú voyst, hvussu systir hennara er!“

„Men hvat er so quidditch?“

„Tað er ítrótturin hjá okkum. Gandaloykur. Tað er sum – sum fótboldur hjá muglarunum – øll vilja síggja quidditch – tað verður spælt uppi í luftini á gandakustum, og fyra bóltar eru – tað er ikki so líkatil at siga frá.“

„Og hvat er Slytherin og Hufflepuff?“

„Skúlahús. Har sum næmingarnir búgva. Fýra hús eru. Øll siga, at tey í Hufflepuff eru dólgar, men ...“

„Eg veddi uppá, at eg skal vera í Hufflepuff,“ segði Harry.

„Nakað væl frægari enn Slytherin,“ segði Hagrid dökkur á málinum. „Hvør oynasti gandakallur ella gandakona av toymum, sum blivu ónd, hevur verið í Slytherin. Tú-Voyst-Hvør var oyn.“

„Vol – eg meini – Tú-Veitst-Hvør, hevur hann gingið í Hogwarts?“

„Tað eru nógv, nógv ár síðani,“ segði Hagrid.

Teir keyptu skúlabøkurnar í einum handli, sum kallaðist Flourish og Blotts. Har vóru bøkur stáplaðar á hillum heilt upp undir loftið, leðurbøkur so stórar sum gongubreytarflísar, silki-bøkur smáar sum frímerki, bøkur fullar av undarligum teknum og nakrar bøkur við ongum í. Sjálvt Dudley, sum ongantíð las nakað, hevði verið óður eftir hesum bókunum. Hagrid mátti næstan draga Harry burtur frá bókini *Illbønir og mótbønir* (ganda

tínar vinir og ger tínar óvinir ørar við seinastu hevnisøkunum: *hármíssi, beinskjálvta, tungubinding og mongum, mongum øðrum*) eftir Vindictus Viridian professara.

„Eg kundi hugsað mær at vitað, hvussu eg kann ganda Dudley.“

„Eg skal ikki siga, at tað ikki hevði verið tað rætta at gjørt, noy, men gandur má ikki brúkast hjá hasum muglarunum, uttan tað er nakað hoylt serligt á vási,“ segði Hagrid. „Og tú hevði ikki dugað at gjørt nakað ting við tað enn, tú mást læra teg loyngi, áðrenn tað ber til.“

Hagrid vildi heldur ikki lata Harry keypa sær eina gullgrýtu („her stendur tin á listanum“), men teir fingur snøggar vágskálir til at viga blandið, sum skuldi koyrast í gandadrykkir og ein spegilskikara, sum kundi leggjast saman. So fóru teir á apotekið, sum var so spennandi, at teir gloymdu tann ringa luktin av rotinum eggum og modnum káli. Tunnur við slími stóðu á gólvinum, krukkur við kryddurtum, turkaðar røtur og ljóst pulvur stóðu á rað eftir bróstunum, bundi av fjadrum, snórar við tøkutonnum og fuglklóm hingu niður úr loftinum. Medan Hagrid tosaði við krambakallin um at fáa tað, sum tørvaði til at fara undir bland á byrjanarstigi, kannaði Harry einhyrningahorn úr silvuri, sum kostaðu tvey og tjúgu gallónir hvørt, og pinkalítil skyggjandi svartaklukkueygu (fýra knútar fyri eina skeið).

Uttan fyri apotekið las Hagrid aftur listan hjá Harry.

„Nú er bara gandastavurin eftir – og so var tað handan følsdagsgávan.“

Harry føldi, at hann rodnaði.

„Legg ikki í ...“

„Eg voyt, eg voyt. Men hoyr, tú skalt fáa okkurt livandi frá mær. Ikki oyna paddu, paddurnar eru avoldaðar fyri floyri harrans árum síðani, tey høvdu flent eftir tær – og eg vil ikki hava kettur, tær fáa meg at njósa. Tú skalt fáa oyna uglu. Øll vilja hava uglur, tær eru so hentar, bera post og alt.“

Tjúgu minuttir seinni fóru teir út úr Eeylops Uglamiðstöð, sum hevði verið á tremur við ófriðarligum, flákrandi blonkum eygum. Harry bar eitt stórt búr við einar vakrari snjóuglu í, hon sat í fasta svøvni við høvdinum undir vong. Hann stamaði,

sum hann takkaði fyri og ljóðaði næstan sum Quirrell professari.

„Tig við tær,“ segði Hagrid boysin. „Rokni ikki við, tú fært nógvar gávur frá Dursley og toymum. So er bara Ollivander eftir, oynasti handilin, sum selur gandastavar, og tín skal vera av besta slag, tað er oynki sum oytur.“

Ein gandastavur ... hetta var tað, sum Harry hevði glett seg mest til av øllum.

Seinasti handilin var trongur og niðurundirkomin. Flusnaðir gullstavir uppi yvir hurðini søgdu *Ollivander, gandastavar síðan 382 f.Kr.* Ein einsamallur stavur lá á litfarna koddanum í vind-eyganum.

Ein klokka ringdi einastaðni aftast í handlinum, tá teir stigu inn um gáttina. Hælið var lítið, og einki var í tí uttan ein skinkluttur stólur, sum Hagrid setti seg í at biða. Harry kendi seg illa, sum var hann komin á eitt ógvuliga strangt bókasavn; ein rúgva av nýggjum spurningum komu til hansara, men hann vildi ikki hugsa um teir og hugdi í staðin eftir eskjunum, sum vóru settar snøgliga allan vegin upp undir loftið. Onkursvegna prikaði tað í nakkan á honum. Dustið og tøgningin inni her nam við onkran loyniligan gand.

„Góðan dag,“ segði ein lágmælt rødd. Harry hvakk við. Hagrid mundi eisini verða kløkkur, tí eitt gresjandi ljóð hoyrdist, og hann leyp upp úr stólinum.

Ein gamal maður stóð fyri teimum, og tey stóru, ljósu eyguni í honum skinu sum mánar gjøgnum myrkrið í handlinum.

„Halló,“ segði Harry sum eitt klombur.

„Nú so,“ segði maðurin. „Jú, jú. Eg visti, at tú fórt skjótt at koma, Harry Potter.“ Hetta var eingin spurningur. „Tú hevur eyguni í mammu tíni. Tað er, sum var tað í gjár, at hon var inni her og skuldi keypa sín fyrsta stav. Tíggju og ein fjórðing tamma langur, snøggur, gjørdur úr pílatræi. Góður stavur til gandaleik.“

Ollivander kom nærri. Harry vildi ynskt, at maðurin blunkaði. Hasi silvureyguni vóru óhugnalig.

„Pápi tín, afturímóti, vildi heldur hava ein stav úr mahogni. Ellivu tummar. Smidligur. Heldur sterkari og framúr til umbroytingar. Vildi hava, segði eg – rættari er at siga, at tað er stavurin, sum vil hava gandakallin.“

Ollivander var nú komin so nær, at hann og Harry stóðu mest sum nøs móti nøs. Harry sá seg sjálvan spegladan í hasum tāmutu eygunum.

„Og tað var har ..“

Ollivander nart við arrið á pannuni við einum longum, hvítum fingri.

„Tað harmar meg at skula viðganga, at tað var eg, sum seldi gandastavin, ið gjørdi hetta.“ segði hann lágmæltur. „Trettan og ein hálvur tummi. Úr taksviði. Kraftarmikil stavur, ógvuliga kraftarmikil, og í skeivum hondum ... Hevði eg vitað, hvat hasin stavurin fór út í verðina at gera ...“

Hann risti við høvðinum, og tíbetur fyri Harry setti hann eyguni á Hagrid.

„Rubeus! Rubeus Hagrid! Gott at síggja teg aftur ... Úr eik, sekstan tummar, smidligur, ikki so?“

„Tað er sannhoyt, jú,“ segði Hagrid. -

„Góður stavur, var tað. Men eg hugsji, hann varð brotin sundur í tvey, tá ið tú vart koyrdur,“ segði Ollivander og gjørdi seg stramman.

„So var – so var,“ segði Hagrid og skavaði við fótinum. „Men eg havi báðar partarnar enn,“ legði hann aftrat.

„Men tú *brúkar* teir ikki?“ segði Ollivander hvassliga.

„Noy, noy,“ var Hagrid skjóttur at svara. Harry sá, at hann tók fast um regnskjólið hjá sær.

„Mmmm,“ segði Ollivander og rendi eyguni gjøgnum Hagrid. „Og nú, Harry Potter. Lat meg síggja.“ Hann tók eitt langt mátiband við silvurtølum upp úr lummanum. „Hvørja hond brúkar tú at ganda við?“

„Eg – høgru hond, haldi eg,“ segði Harry.

„Rætt mær armin. Soleiðis.“ Hann tók mát frá økslini til fingrarnar, síðani frá skøvninginum til albogan, frá økslini niður á gólv, frá knænum til handarkulluna og runt um høvðið. Meðan hann mátaði, segði hann: „Hvør Ollivanderstavur hevur eina kjarnu við sterkari gandamegi, Harry. Vit brúka einhyrningahár, velafjaðrar av fuglinum Fønix, og hjartastreingir í drekum. Eingir Ollivanderstavar eru líkir, soleiðis sum heldur ikki einhyrningar, fønixfuglar ella drekar eru líkir. Og sjálvandi ber ikki til at fáa so góð úrslit við stavi hjá einum øðrum gandakalli.“

Harry varnaðist knappliga, at mátibandið, sum nú tók víddina millum nasagluggarnar, mátaði av sær sjálvum. Ollivander reikaði millum hillarnar og tók niður eskjur av veggnum.

„Her er tað,“ segði hann, og mátibandið rullaði seg saman í ein dunga á gólvinum. „Vita nú, Harry. Royn hendan. Bókatræ og hjartastreingir av dreka. Níggju tummar. Sterkur og liðiligur. Tak hann og sveiggja við honum.“

Harry tók stavin og (hann kendi seg illa) sveiggjaði honum varliga, men Ollivander ripti hann beinan vegin úr hondini á honum.

„Ahorn og fóniksvæl. Sjei tummar. Slær hart. Vita ...“

Harry royndi – men hann hevði ikki meir enn lyft stavin uppfrá, so ripti Ollivander hann aftur frá honum.

„Nei, nei, íbinviður og einhyrningahár, átta og ein hálvur tummi, lættur í hondini. Koyr á, koyr á, royn hann!“

Harry royndi. Og royndi. Hann hevði onga hómíng, hvat Ollivander ætlaði. Dungen av stavum varð hægri og hægri á tí skinkluta stólinum, men fleiri gandastavar Ollivander tók niður av hillunum, fegnari sýntist hann at verða.

„Ringur at fáast við. Men legg ikki í, vit finna tað heilt rætta, bíða bara – man tað vera – jú hví ikki – óvanlig samanseting – kristyrnutræ og fóniksvæl, ellivu tummar, vakur og smidligur.“

Harry tók gandastavin. Hann kendi hita koma í fingrarnar. Hann lyfti stavinum upp um høvdið og sló hann suðandi gjøgnum luftina. Ein streymur av reyðum og gyltum neistum varð skotin út úr oddinum, nakað sum fyrverk, og kastaði dansandi ljós upp á vegin. Hagrid rópti og klappaði, og Ollivander strálaði: „Har skalt tú síggja! Gott, framúr, hetta er tað. Jú, jú, jú ... lægið ... hetta var kortini lægið.“

Hann legði stavin niður aftur í eskjuna og pakkaði brúnt pappír um, meðan hann helt fram at mutla fram fyri seg: „Lægið ... lægið ...“

„Orsaka,“ segði Harry, „men hvat er tað, sum er so lægið?“

Ollivander hugdi upp á Harry við sínum bleiku eygum.

„Eg minnst hvønn einasta gandastav, eg havi selt, Harry. Hvønn tann einasta. Tú skalt vita, at tann fóniksfuglurin, sum læt eina velafjødur til hendan stavin hjá tær, hevur latið eina aðra fjødur – og bara eina. Tað er ógvuliga lægið, at tað skuldi

vera tú, sum fært henda stavin, tá ið bróðurstavurin – ja, bróðurstavurin sjálvur, gav tær hatta arrið.“

Harry klíggjaði.

„Jú, trettan og ein hálvan tamma. Taksviður. Lægið, at slíkt kann koma fyri. Stavurin velur gandakallin, minst til tað ... eg hugsi, vit eiga at vænta okkum nógv av tær, Harry Potter ... Hóast alt gjørdi Hann-Sum-Ikki-Kann-Nevnast stór brøgd – ræðulig brøgd, rætt er tað, men stór.“

*

Seinnapartssólin hekk lág á luftini, tá ið Harry og Hagrid aftur fóru til gongu eftir Skákstræti, aftur gjøgnum múrin og inn gjøgnum Lekandi Pottin, sum nú var manntómur. Harry segði ikki eitt orð, meðan teir gingu; hann gav sær heldur ikki far um, at fólk gløddi eftir teimum í undirgrundarbreytini, tá teir settust við øllum teimum undarligu pakkunum og við sovandi snjógluni í fanginum á Harry. Upp í rullutrappurnar, út á Paddingtonstøðina. Harry raknaði ikki við, fyrr enn Hagrid bankaði hann á økslina.

„Vit hava tíð at fáa okkum oyn bita, áðrenn tokið hjá tær skal fara,“ segði hann.

Hann keypti Harry ein breyðbita, og teir settu seg í plaststólarnar at eta. Harry hugdi uttan um seg. Alt var so undarliga lægið.

„Er alt í lagi, Harry? Tú sigur oynki,“ segði Hagrid.

Harry visti ikki, um hann dugdi at siga frá tí. Hetta hevði verið besti føðingardagurin í lívinum – og so – hann tugdi bitan og royndi at finna orð.

„Øll halda meg vera,“ segði hann at enda. „Øll hasi fólkin í Lekandi Pottinum, Quirrell professari, Ollivander ... men eg veit einki um gand. Hvussu kunnu tey vænta sær nakað? Eg eri víðagitin, men veit ikki hví. Eg minnst einki um Vol – orsaka – eg meini, tað kvøldið mamma og pápi doyðu.“

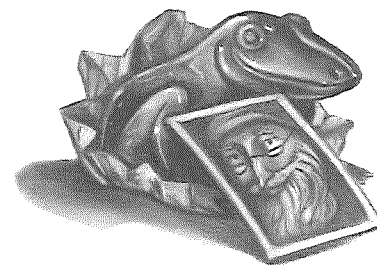
„Legg ikki í, Harry. Hatta lærir tú skjótt. Øll byrja við lítlum og ongum í Hogwarts, tað man fara at laga seg. Ver sum tú ert. Eg voyt, tað er ikki so líkatil. Tú ert útvaldur, og tað kann vera tungt, sum maðurin segði. Men tað verður gott hjá tær at vera

í Hogwarts – tað var tað hjá mær – og tað er tað í grundini enn.“

Hagrid hjálpti Harry upp í tokið, sum skuldi føra hann heim aftur til Vernon gubba og tey. So gav hann honum ein bræv-bjálva.

„Ferðaseðilin til Hogwarts,“ segði hann. „Fyrsta september – King’s Cross støðin – tað stendur alt á ferðaseðlinum. Verður okkurt galið við toymum, tú voyst, so send mær oytt bræv við ugluni, hon voyt, hvar eg eri ... Vit siggjast skjótt, Harry.“

Tokið togaði seg avstað og út av støðini. Harry vildi siggja Hagrid, so leingi sum til bar. Hann reisti seg upp í sætinum og trýsti nösina móti rútinum. Men Hagrid var farin.

– SÆTTI PARTUR –

Ferðin av palli níggju og trimum fjórðingum

Seinasta tíðin hjá Vernon gubba, Petuniu mostur og Dudley var einki stuttlig. Rætt var tað, at hann fekk betri frið. Nú ræddist Dudley so illa, at hann vildi ikki vera í sama rúmi sum Harry, og Petunia mostir og Vernon gubbi læstu hann ikki longur inn í skápið ella kravdu nakað av honum ella róptu, tá tey tosaðu við hann – tvørturímoti. Tey søgdu ikki eitt orð við hann. Hálvt ræðsluslign og hálvt í øðini lótust tey at halda, at stólurin, sum Harry sat í, var tómur. Sjálvt um hetta var eitt óført framstig, so keddist Harry av hesum, sum frá leið.

Harry var bara í kamarinum við nýggju ugluni hjá sær. Hann hevði gjørt av, at hon skuldi eita Hedwig, eitt navn hann hevði funnið í bókini *Gandur í søguni*. Skúlabøkurnar fingur Harry at gloyma seg burtur. Hann lá á seingini og las til langt út á kvöldið, meðan Hedwig fleyg út og inn gjøgnum vindeygad, sum henni lysti. Tað var væl, at Petunia mostir ikki longur kom við dust-súgvaranum, tí Hedwig kom í heilum aftur við músunum, hon hevði tikið. Hvørt kvöld, áðrenn hann legði seg at sova, strikaði

hann ein dag aftrat á lepanum, hann hevði sett upp á vegginn, og taldi niðureftir til fyrsta september.

Seinasta dag í august helt hann, at hann mátti tosa við mostur sína og Vernon gubba at vita, hvussu hann slapp á King's Cross støðina næsta dagin, so hann fór niðurundir í stovuna, har sum tey sótu og sóu eina spurnarkapping í sjónvarpinum. Hann hostaði, so tey skuldu vita, at hann var komin, og beinan vegin rann Dudley skríggjandi út úr stovuni.

„Hm – Vernon gubbi?“

Vernon gubbi murraði fyri at siga frá, at hann lurtaði.

„Tað er tað – eg skal vera á King's Cross støðini í morgin og fara við tokenum til – til Hogwarts.“

Vernon gubbi murraði aftur.

„Hévði tú kanska kunnað koyrt meg?“

Murr. Harry helt, at tað mundi vera eitt ja.

„Takk fyri.“

Hann skuldi fara upp á loftið aftur, tá ið Vernon gubbi fór at tosa.

„Løgið hjá einum gandakalli at fara við toki. Tað er kanska hol á øllum teimum flúgvandi teppunum?“

Harry segði einki.

„Hvar er hasin skúlin?“

„Eg veit ikki,“ segði Harry. Hetta hevði hann ikki hugsað um. Hann fann ferðaseðilin, sum Hagrid hevði givið honum.

„Eg skal fara í tokið, sum stendur á jarnbreytarpalli nummar níggju og trimum fjórðingum,“ las hann.

Mostirin og gubbin gløddu við.

„Palli nummar hvat?“

„Níggju og tríggar fjórðingar.“

„Tosa ikki býtt,“ segði Vernon gubbi. „Eingin tokpallur hevur nummar níggju og tríggar fjórðingar.“

„Tað stendur á ferðaseðlinum.“

„Goyggjandi,“ segði Vernon gubbi, „goyggjandi, skríggjandi svøk øll somul. Tað fært tú at síggja. Bíða bara. So siga vit tað, vit koyra teg til King's Cross. Vit hava ørindi í London í morgin, annars hevði eg ikki gjørt tað.“

„Hvat skulu tit í London?“ spurdi Harry og vildi vera fólkaligur.

„Vit skulu við Dudley á sjúkrahúsið,“ murraði Vernon gubbi. „Hasin tramans halin má skerast av honum, áðrenn hann skal í skúla í Smeltings.“

*

Harry vaknaði klokkan fimm morgunin eftir og hevði sovorðnan ófrið á sær, at hann sovnaði ikki aftur. Hann fór upp og læt seg í sínar vanligu buksur, tí hann vildi ikki fara á tokstøðina í gandaklæðum – hann ætlaði sær at skifta í tokenum. Hann las listan frá Hogwarts einuferð enn og vildi vera vísur í, at hann hevði fingið alt við sær og tryggjaði sær, at Hedwig var væl og virðiliga innilæst í sínum býri. So gekk hann aftur og fram í kamarinum og bíðaði eftir, at hini skuldu fara upp. Tveir tímar seinni var tað stóra og tunga kuffertið hjá Harry sett inn í bilin. Petunia mostir hevði aftan á rok og stríð fingið Dudley at seta seg undir liðina á Harry, og so fóru tey avstað.

Tey komu á King's Cross støðina klokkan hálvum ellivu. Vernon gubbi setti kuffertið hjá Harry á ein vogn og rullaði hann inn á støðina. Harry var heilt bilsin, at Vernon gubbi vildi hjálpa sær, men nú steðgaði hann vogninum og hugdi út á jarnbreytarpallarnar við einum óreinum smíli.

„Har sært tú, hin gamli. Pallur nummar níggju – pallur nummar tíggju. Pallurin hjá tær skuldi verið einastaðni ímillum teir báðar, men teir hava kanska ikki bygt hann enn.“

Hann hevði rætt. Eitt stórt níggjutal var uppi yvir øðrum pallinum og eitt stórt tíggjutal uppi yvir tí næsta. Millum hesi bæði tøluni var einki.

„Hav tað nú so gott,“ segði Vernon gubbi við einum uppaftur óreinari smíli. Hann vendi sær við og fór. Hann fór í bilin, og Harry sá tey koyra avstað. Tey flentu øll trý í kíki. Harry var turrur í munnum. Hvat í verðini skuldi hann nú gera? Fólk vóru farin at gløa og forvitnast um Hedwig. Hann mátti spyrja onkran.

Hann vendi sær til ein vaktarmann, men tordi ikki at nevna pall níggju og tríggar fjórðingar. Vaktarmaðurin hevði ongantið hoyrt um Hogwarts, og tá ið Harry ikki dugdi so frægt sum at siga honum, hvar í landinum skúlin var, ilskaðist hann og helt Harry gera seg býttan við vilja. Harry visti ikki síni livandi ráð og spurdi so um tokið, sum skuldi fara klokkan ellivu eftir

ferðætlanini, men vaktarmaðurin segði, at einki tok fór klokkan ellivu. At enda slepti vaktarmaðurin sær burtur, mutlandi fram fyri seg um tíðarspill og fjákalótir. Ræðsla kom á Harry. Tann stóra klokkan vísti, at bara tíggu minuttir vóru eftir, til tokið skuldi fara, og hann visti ikki, hvat hann skuldi gera. Hann var strandaður mitt á tokstøðini við einum kufferti, sum hann næstan ikki orkaði at lyfta, einum lumma við gandapengum og einari stórari uglu.

Hagrid mundi hava gloymt at sagt honum, hvat hann skuldi gera, sum til dómis at banka upp á triðja steinin til vinstru fyri at sleppa inn í Skákgøtuna. Kanska átti hann at tikið gandastavin fram og banka upp á sjálvøkuna við ferðasedlum, sum stóð millum pallarnar níggju og tíggu.

Beint tá kom ein bólkur av ferðafólki framvið, og hann hoyrði nøkur fá orð av tí, tey søgdu:

„... allastaðni fult í muglarum ...“

Harry vendi sær við. Hon, ið tosaði, var ein tjúkk kona, og hon segði hetta við fyra dreingir, allir logandi reyðhærdir. Teir høvdu hvør sítt kuffert av sama slag sum Harry – og so var ein *ugla*.

Við dukandi hjarta stýrði Harry vognin hjá sær aftan á teimum. Tey stedgaðu, hann gjørdi sum tey og var nú so nær, at hann hoyrði, hvat tey søgdu.

„Hvussu var tað nú, nummarið á pallinum?“ segði mamman at dreingjunum.

„Níggju og tríggar fjórðingar!“ svaraði ein lítil genta, ið mamman leiddi. Hon var reyðhærd sum beiggjarnir. „Mamma, kann eg ikki sleppa við ...“

„Tú ert ikki nóg gomul, Ginny, tig við tær. Alt í lagi, Percy, tú fert fyrst.“

Tann beiggin, sum sá út til at vera elstur, gekk yvir ímóti pallunum níggju og tíggu. Harry hugdi og ansaði væl eftir ikki at blunka, so hann kundi fáa alt við – men beint sum drongurin var mitt ímillum báðar pallarnar, kom eitt fylgi av ferðafólki fyri, og tá tann seinasti ryggsekkurin var farin, var eisini drongurin burtur.

„Fred, nú eigur tú,“ segði tann tjúkka konan.

„Eg eri ikki Fred, eg eri George,“ segði drongurin. „Álvaratos,

kona, skalt tú ikki eitast at vera mamma okkara? Sært tú ikki, at tað er George?“

„Orsaka meg, George góði.“

„Eg spældi bara, eg eri Fred,“ segði drongurin og fór. Tvíburin rópti á hann at fáa hann at skunda sær, og tað mundi hann gera, tí løtu seinni var hann horvin – men hvussu gjørdi hann?

Nú fór tann triði beiggin yvir til bummin, nú var hann næstan komin yvir – og so, knappliga, var hann ongastaðni.

Har var einki annað at gera.

„Orsaka meg,“ segði Harry við ta tjúkku konuna.

„Halló,“ segði hon. „Er tað fyrstu ferð, tú skalt til Hogwarts? Ron er eisini nýggjur.“

Hon peikaði á tann seinasta og yngsta sonin. Hann var langur, klænur og slúrutur, hevði frøknur, stórar hendur og føtur og eina langa nøs.

„Jú,“ segði Harry, „tað er tað – tað er tað, eg veit ikki ...“

„Hvussu tú skalt finna pallin?“ segði hon so blíð, og Harry nikkaði.

„Tað er einki fyri,“ segði hon. „Tað einasta, tú skalt gera, er at fara yvir til handan bummin millum pallarnar níggju og tíggu. Steðga ikki og ver ikki bangin fyri at renna teg fastan, tað er tað, sum ræður um. Best at fáa tær renningarlop, um tú ivast. Far bara, so kemur Ron aftan á tær.“

„Eg skal royna,“ segði Harry.

Hann vendi vogninum og hugdi yvir á bummin. Tað var eins sterkur bummur at síggja til.

Hann gekk yvir ímóti honum. Tey, sum skuldu til pallarnar níggju og tíggu, komu undir hann. Harry gekk skjótari. Hann fór at renna beint á handan bummin, og so var galið – hann bendi seg frameftir inn yvir vognin og fór at renna hart – bummurin kom nærri og nærri – nú fekk hann ikki stedgað aftur – vognurin koyrði sum av sær sjálvum – nú var hann ein metur frá – hann blundaði og skuldi taka ímóti stoytinum.

Stoyturin kom ikki ... hann bara rann ... hann læt eyguni upp aftur.

Eitt skarlaksreytt guvutok stóð framvið einum palli, sum var fullur av fólki. Eitt skelti uppiyvir segði *Hogwarts Snartok*, kl. 11. Harry hugdi aftur um seg og sá ein boga úr smíðaðum

jarni, har sum bummurin hevði verið, og á boganum stóð *Pallur níggju og tríggir fjórðingar*. Tað eydnaðist!

Guvan frá tokinum rak út yvir fjældina av prátandi og sussandi fólki, meðan kettur í øllum møguligum litum ringdu seg út og inn millum beinini á teimum. Uglur tutaðu hvør á aðra, misnøgðar og ótolnar, uppi yvir øllum ganginum av tosi og skavanini av tungum kuffertum.

Teir fremstu tokvognarnir vóru longu fullir av skúlanæmingum, summi toygdu seg út úr vindeygnum fyri at fáa orð á foreldur og systkin, summi bardust um sætini. Harry skumpaði vognin framman fyri seg eftir tokpallinum og fór at leita eftir einum kliva at seta seg. Hann smeyg sær fram við einum dreingi, sum rópti: „Omma, eg havi mist froskin burtur.“

„Nei, Neville, ikki aftur nú,“ hoyrði hann ta gomlu konuna suffa.

Ein drongur við longum krúllum stóð mitt í einum litlum trunka.

„Lat okkum sleppa at siggja, Lee, kom nú.“

Drongurin lyfti lokið av eskjuni, hann hevði í føvninginum, og fólkinu uttan um hann skríggjaðu og róptu. Okkurt, sum var í, stakk ein langan og lodnan arm út úr eskjuni.

Harry trokaði gjøgnum trunkan, til hann fann ein tóman kliva næstan við endan á tokinum. Hann setti Hedwig innum fyrst og fór so at skumpa og hála kuffertið upp í tokið. Hann royndi at lyfta tað upp gjøgnum trappurnar, men orkaði næstan ikki at vika kuffertið, og tvær ferðir misti hann tað niður á fótin og fekk ilt.

„Skal eg hjálpa tær?“ Tað var annar av teimum reyðhærdu tvíburinum, sum spurdi.

„Jú takk,“ stunaði Harry.

„Hey, Fred, kom og hjálp!“

Saman við tvíburinum eydnaðist tað at fáa kuffertið inn og seta tað í ein krók í klivanum.

„Takk fyri,“ segði Harry í sveittabroti og tók við hondini hárið burtur frá eygunum.

„Hvat er hatta?“ segði annar tvíburin og peikaði á tað lýsandi arrið í pannuni.

„Dekan fari,“ segði hin. „Ert tú ...?“

„Tað er hann,“ segði tann fyrri tvíburin. „Ert tú ikki?“ spurdi hann Harry.

„Eri hvat?“ segði Harry.

„*Harry Potter*,“ svaraðu teir í kór.

„Á, hann,“ segði Harry. „Eg meini, jú.“

Teir báðir gapaðu, og Harry rodnaði. Tíbetur hoyrdist ein rødd, sum rópti einastaðni.

„Fred? George? Hvar eru tit?“

„Vit koma nú, mamma.“

Teir hugdu aftur upp á Harry, og so fóru teir niður úr tokinum.

Harry setti seg uttast við vindeygað. Haðani sá hann, hálvtt fjaldur, reyðhærdu familjuna uttanfyri og hoyrði, hvat tey tósaðu. Mamman hevði tikið eitt lummaturriklæði fram.

„Ron, tú hevur fingið okkurt á nøsina.“

Tann yngsti beiggin royndi at leypa til viks, men hon fekk í hann og fór at gníggja nasasnippin í honum.

„*Mamma* – ikki!“ Hann ringdi seg leysan.

„Ronnie líkli fingið puff á snippinipp?“ segði annar tvíburin.

„Tig við tær,“ segði Ron.

„Hvar er Percy?“ spurdi mamman.

„Har kemur hann.“

Elsti beiggin kom gleivandi yvir til teirra. Hann hevði longu latið seg í sín sjósvarta Hogwartsbúna, og Harry sá eitt silvurmerki á bringuni. Á merkinum stóð stavurin V.

„Eg má skunda mær, mamma,“ segði hann. „Eg siti har frammi. Vegleiðararnir hava tveir klivar fyri seg sjálvar ...“

„Hygga siggj, tú ert blivin *vegleiðari*,“ segði annar tvíburin og gjørdi seg bilsnan. „Tú átti at sagt okkum tað, hatta høvdu vit ikki væntað.“

„Bíða nu, eg haldi meg minnst, at hann mutlaði okkurt um tað,“ segði hin tvíburin. „Einaferð ...“

„Fleiri ferðir ...“

„Ein dagin ...“

„Hvønn dag alt summarið ...“

„Haldið kjaftarnar saman báðir tveir,“ segði vegleiðarin Percy.

„Hví hevur hann fingið nýggja skikkju?“ spurdi annar tvíburin.

„Tí nú er hann *vegleiðari*,“ segði mamman errin. „Far bara, góði, og hav tað nú so gott í skúlanum – send mær eina uglu, tá tit eru komnir vegin fram.“

Hon mussaði Percy á vangan, og hann fór. So vendi hon sær móti tvíburunum.

„Nú, tit báðir – tit skikka tykkum væl í ár! Fá eg aftur eina uglu, sum sigur, at tit hava – tit hava sprongt eitt vesi í luftina ella ...“

„Sprongt eitt vesi? Vit hava ikki sprongt nakað vesi.“

„Men hatta er so eitt hugskot, takk fyri, mamma.“

„Hatta er *ikki stuttligt*. Og ansið væl eftir Ron.“

„Legg einki í, líkli Ronniebeiddi er í góðum hondum hjá okkum.“

„Tig við tær,“ segði Ron aftur. Hann var næstan líka høgur sum tvíburarnir, og nösín var ljósareyð enn, har sum mamman hevði gníggjað.

„Hoyr, mamma, kanst tú gita eitt? Git, hvønn vit sóu í tokinum?“

Harry legði seg afturá í sætinum, so tey ikki skuldu síggja, at hann eygleiddi tey.

„Hasin svarthærði drongurin, sum kom og spurdi okkum í áðni. Veitst tú, hvør tað er?“

„Hvør?“

„*Harry Potter!*“

Harry hoyrði smágentuna rópa.

„Mamma, mamma, eg vil í tóknið at síggja hann, mamma, góða ...“

„Tú hevur sæð hann, Ginny, og tann neyðars drongurin er ikki eitt dýr í einum djóragarði til at gløa eftir. Er tað hann, Fred? Hvussu kanst tú vita tað?“

„Eg spurdi hann. Eg sá arrið. Tað er beint í pannuni – sum eitt snarljós.“

„Stakkalin, kerí – so er ikki so lægið, at eingin var við honum. Hann var so fittur og fólkaligur, tá ið hann spurdi okkum um pallin.“

„Sama ger. Heldur tú, hann minnst, hvussu Tú-Veitst-Hvør sær út?“

Mamman gjørði seg knappliga stramma.

„Eitt skal eg siga tær, Fred. Tú spyrst hann ikki um hatta. Tú vágar tær ikki! Hann skal ikki minnst aftur á hatta á sínum fyrsta skúladegi.“

„Alt í lagi, alt í lagi, miss ikki hárið.“

Ein floyta hoyrdist.

„Skundið tykkum!“ segði mamman, og teir triggir dreingirnir klivu upp í tóknið. Teir lögdu seg út av vindeyganum at mussa mammuna farvæl, og lítlastystirin fór at gráta.

„Lat vera, Ginny, vit skulu senda tær fult av uglum.“

„Vit senda tær eitt vesisetur frá Hogwarts.“

„*George!*“

„Bara skemt, mamma.“

Tóknið fór á glið. Harry sá mammuna veittra og systrina, hálvflennandi og hálvgrátandi, renna aftan á tokinum, til so nógv ferð var komin á tað, at hon mátti gevast og bara veittra.

Tóknið kom í eitt bend, og Harry sá mammuna og systrina hvørva afturum. Hús fuku fram við vindeyganum. Stórur spenningur seig niður yvir Harry. Hann visti ikki, hvussu alt fór at verða – men tað kundi bara vera betri enn tað, hann nú legði aftur um seg.

Hurðin inn í tokklivan fór upp, og tann yngsti av teimum reyðhærdu kom inn.

„Situr nakar her?“ spurdi hann og peikaði á sætið yvir av Harry. „Tað er fult alla adrastaðni.“

Harry risti við høvðinum, og drongurin setti seg. Hann kveitti at Harry, men var skjótur at hyggja út gjøgnum vind-eygað, sum var hann einki forvitin. Harry sá, at hann var svartur um nösina enn.

„Hey, Ron!“

Tvíburarnir vóru aftur.

„Hoyr, vit ætla okkum oman í miðjuna á tokinum – Lee Jordan hevur ein risastóran tarantellueiturkopp inni hjá sær.“

„Alt í lagi,“ mutlaði Ron.

„Harry,“ segði hin tvíburin, „gloymdu vit ikki at siga, hvussu vit eita? Fred og George Weasley. Og hetta er beiggi okkara, Ron. Vit síggjast!“

Tvíburarnir lótu hurðina upp og fóru.

„Tú ert ordiliga Harry Potter?“ glapp tað úr Ron.

Harry nikkadi.

„Eg helt það kanska vera skemt, sum Fred og George funnu uppá,“ segði Ron. „Og tú hefur ordiliga hatta – tú veitst ...“

Hann peikaði á pannuna í Harry.

„So er það har, at Tú-Veitst-Hvør ...?“

„Ja,“ segði Harry, „men eg minnst það ekki.“

„Einki?“

„Eg minnst bara nógv grønt ljós og einki annað.“

„Á dekan,“ segði Ron. Hann sat og stardi at Harry eina góða løtu. So varnaðist hann knappliga, hvat hann gjørði og skundaði sær at hyggja út gjøgnum vindeygad aftur.

„Eru øll hjá tykkum gandafólk?“ spurdi Harry, sum helt Ron vera líka spennandi, sum Ron helt seg vera.

„Ja – eg haldi það,“ segði Ron, „uttan ein trímennigur mammu, hann er grannskoðari, men vit tosa ongantið um hann.“

„So dugir tú nógvan gand longu.“

Það var týðiligt, at Weasley og tey vóru ein av teimum gomlu gandafamiljunum, sum tann bleiki drongurinn í Skákstræti hevði tosað um.

„Eg hoyrði, at tú hefur búð hjá muglarum,“ segði Ron. „Hvussu eru tey?“

„Ræðulig – kanska ikki øll, men mostir mín og gubbi og systkinabarnið eru, ið hvussu so er. Eg vildi ynskt, at eg átti triggjar gandabeiggjar.“

„Fimm,“ segði Ron. Onkursvegna svaraði hann sum í døpurhuga. „Eg eri tann sætti hjá okkum, sum skal í Hogwarts at ganga í skúla. So har er nógv at skula samanberast við. Bill og Charlie eru longu farnir úr skúlanum – Bill var vegleiðari í sínum húsi, og Charlie var liðskipari í quidditch. Nú er Percy vegleiðari. Fred og George fjasa nógv, men teir fáa góð ummæli, og øll halda teir vera stuttligar. Tey vænta sær, at eg skal verða líka so klókur og gløggur sum teir, og klári eg það, so er það einki fyri, tí teir hava gjørt alt frammanundan. Tá tú eigur fimm beiggjar, eigur tú ongantið nakað nýtt sjálvur. Eg havi fingið tær gomlu skikkjurnar hjá Bill, gamla gandastavin hjá Charlie og ta gomlu rottuna hjá Percy.“

Ron setti hondina niður í jakkalumman og tók eina feita, gráa rottu uppúr. Rottan svav.

„Hon eitur Scabbers, og hon nyttar ikki til nakað, vaknar næstan ongantið. Percy fekk eina uglu, tí hann skuldi vera vegleiðari, men so vóru ikki peng- og meini, eg fekk Scabbers í staðin.“

Oyruni á Ron rodnaðu. Hann mundi halda seg hava sagt í meira lagi, tí hann setti seg aftur at hyggja út gjøgnum vind-eygð.

Harry helt einki galið vera í tí ikki at hava pengar at keypa eina uglu fyri. Hann hevði ikki átt eitt oyra sjálvur fyrr enn nú tann seinasta mánaðin. Hetta segði hann fyri Ron og síðani um at ganga í teimum gomlu klæðunum hjá Dudley og ongantið fáa eina rættiliga føðingardagsgávu. Hetta gjørði Ron betur hýrdan.

„... og það var ikki fyrr enn Hagrid segði mær það, at eg visti um at vera gandakallur og um mammu mína og pápa mín og um Voldemort ...“

Ron kikkaði eftir ondini.

„Hvat er?“ spurdi Harry.

„Tú segði navnið á Tú-Veitst-Hvørjum!“ segði Ron og ljóðaði bæði skelkaður og hugtikin.

„Það er ikki, tí at eg vil reypa ella vera djarvur,“ segði Harry. „Eg havi bara ikki vitað, at eingin má siga navnið. Það er bara það, það er so nógv, eg má læra ... eg rokni við,“ legði hann aftrat og segði það, sum hann hevði hugsað nógv um í seinastuni, „eg rokni við, at eg dugi minst av øllum í skúlanum.“

„Það man ikki vera. Það eru nógvir næmingar, sum koma frá muglarafamiljum, og tey eru skjót at læra.“

Meðan teir tosaðu saman, hevði tókið lagt London aftur um. Nú koyrdu teir við ferð fram við graslendi fult av neytum og seyði. Teir sótu tigandi eina løtu og sóu landslagið fúka avstað.

Umleið klokkan hálgum eitt hoyrdu teir það skrambla hart úti á gongini, og ein brosandir kona við smílikullum læt hurðina upp og segði: „Kann eg freista tykkum elskulingar við onkrum, sum er á vognum?“

Harry, sum einki hevði fingið at eta allan morgunin, leyp á føtur, men oyruni á Ron rodnaðu aftur, og hann mutlaði, at hann hevði matpakka við. Harry fór út í gongina.

Hann hevði ongantíð átt pengar at keypa bomm fyri, tá hann búði hjá Dursley og teimum, og nú tað ringlaði í lummanum við gulli og silvuri, hevði hann hug at keypa allar tær Marsstengurnar, hann orkaði at bera – men konan hevði onga Marsstong. Í staðin hevði hon Bertie Bott alsmakkbønir, beiskt blásigummi, sjokolátagággur og sjokolátafroskar, pottabrot við vanilju, lakresskrás og mangt annað løgið, sum Harry ongantíð í sínum lívi hevði sæð. Hann vildi smakka alt og keypti eitt sindur av hvørjum slagi. Konan skuldi hava ellivu silvursigdir og sjei bronsuknútar fyri tað.

Ron gløddi við, tá ið Harry kom aftur í klivan og stoytti alt niður á eitt tómt sæti.

„Svangur, ha?“

„Gorhungraður,“ segði Harry og beit í eina stóra sukurlátugággu.

Ron hevði tikið ein illa dánadan matpakka fram og tók pappírið uttanav. Fýra samanlagdar breyðflísar vóru í. Hann tók tær sundur og segði: „Hon gloymir altíð, at eg eti ikki livurpostei.“

„Vit kunnu skifta um,“ segði Harry og rætti honum eina várvaflu. „Ger so væl ...“

„Tær dámar ikki hetta breyðið, tað er turt sum grót,“ segði Ron. „Hon hevur altíð ringa tíð,“ var hann skjótur at leggja aftrat, „tú veitst, vit eru fýra.“

„Fá tær sum tú vilt,“ segði Harry, sum ongantíð fyrr hevði havt nakað at býta við onnur ella nakran at býta nakað við. Tað var gott at sita soleiðis saman við Ron og eta seg gjøgnum alt góðgætið (breyðflísarnar lógu eftir, burturgloymdar).

„Hvat er hetta?“ spurdi Harry og tók ein pakka við sjokolátafroskum. „Tað eru ikki ordiligir froskar, er tað?“ Hann var farin at halda, at einki kundi gera seg bilsnan longur.

„Nei,“ segði Ron. „Men vita og finn kortið, kanska er tað Agrippa.“

„Ha?“

„Nei, tað er rætt, tú kanst ikki vita tað – sjokolátafroskar hava eitt kort í pakkanum, tú veitst, til at savna – myndir av víðagitnum trøllkonum og gandakallum. Eg eigi eini fimm hundrad, men eg havi ongantíð fingið Agrippu ella Ptolemy.“

Harry pakkaði sín sjokolátafrosk upp og fann kortið, sum var í. Tað vísti andlitið í einum manni. Hann var í hálmána-brillum, hevði langa, krókuta nøs og flúgvandi, silvurlitt hár og skegg. Undir myndini stóð navnið *Albus Dumbledore*.

„So hetta er Dumbledore!“ segði Harry.

„Tú sigur ikki, at tú ongantíð hevur hoyrt um Dumbledore?“ segði Ron. „Kann eg fáa ein frosk? Kanska er Agrippa í – takk fyri ...“

Harry vendi kortinum og las:

Albus Dumbledore, núverandi skúlastjóri í Hogwarts. Av mongum hildin at vera størsti gandakallur í okkara tíð. Dumbledore, professari, er serliga kendur fyri at hava vunnið á svarta galdrameistaratum Grindelwald í 1945, fyri at hava funnið teir tólv hættirnar at nýta dreka-blóð og fyri royndir sínar í gullgerð saman við samstarvsfelaga sínum Nicolas Flamel. Dumbledore professara dámar væl kamartónleik og kúluspæl.

Harry vendi kortinum aftur og sá, at andlitið á Dumbledore var horvið.

„Hann er farin!“ segði hann ovurbilsin.

„Tú kanst ikki rokna við, at hann hevur tíð at vera her allan dagin,“ segði Ron. „Hann kemur aftur. Nei, nú havi eg aftur fingið Morganu, eg eigi eini seks kort við henni ... vilt tú eiga? Tú kanst byrja at savna.“

Ron hugdi yvir á dungan við sjokolátafroskum, sum bíðaðu eftir at verða pakkaðar upp.

„Fá tær bara,“ segði Harry. „Men hjá muglarunum sita fólk fóst á myndunum.“

„Hvat sigur tú? Flyta tey seg ikki?“ Ron var bilsin. „Undarligt!“

Harry gløddi við, tá ið Dumbledore kom aftur í myndina á kortinum og gav honum eitt lítið smíl. Ron vildi heldur eta paddurnar enn kanna myndirnar við teimum víðagitnu gandakallunum, men Harry fekk ikki eyguni av teimum. Tað var skjótt, so átti hann ikki bara Dumbledore og Morganu, men eisini Hengist frá Woodcroft, Alberic Grunnion, Kirke, Para-

celsus og Merlin. At enda tók hann eyguni av druiduni Cliodnu, sum kláaði sær á nösini, og læt ein pakka við Bertie Bott alsmakkbønum upp.

„Ansa væl eftir hasum,“ segði Ron ávarandi. „Tá tey skriva allan smakk, so *meina* tey allan smakk – tú veitst, har er alt tað vanligu sum sukurláta og piparmynta og súltutoy, men so er eisini spinat og livur og garnatálg. Einaferð fekk George eina bønu, ið smakkaði sum grýlublóð.“

Ron tók eina grøna bønu, kannaði hana gjølla og beit ein lítlan bita av henni.

„Tví for denn tvøga! Rósukál.“

Tað var stuttligt at eta alsmakkbønur. Harry fekk ost, kokusnøt, jørðber, karry, gras, kaffi, sardinur, og var enntá so djarvur, at hann setti tenninar í eina gráa, sum Ron ikki vildi nema við. Pipar var í henni.

Landslagið fleyg framvið uttan fyri vindeygad, og nú gjørdist tað fjølbroyttari. Teir væl veltu akrarnir vóru ikki longur. Nú vóru skógir, fossandi áir og døkkir, grønar heygar.

Tað bankaði upp á hurðina, og drongurin við tí runda andlitinum, sum Harry hevði sæð á palli níggju og trimum fjórðingum, kom inn. Hann mundi grátið.

„Tit hava ikki sæð froskin hjá mær?“ spurdi hann.

Tá teir søgdu nei, brast hann útúr. „Eg havi mist hann, aftur nú, aftur nú!“

„Hann man fara at koma afturíaftur,“ segði Harry.

„Kanska,“ segði drongurin. „Siggja tit hann, so ...“

So fór hann.

„Eg veit ikki, hví hann ger so nógv av,“ segði Ron. „Hevði eg havt ein frosk, so hevði eg roynt at mist hann burtur sum skjótast. Men kanska skuldi eg tagt, eg havi Scabbers.“

Rottan lá framvegis og svav í fanginum á Ron.

„Um hann so doyði, hevði tað ongan mun gjørt,“ segði Ron og vamladist við. „Í gjár vildi eg gera hann guln at pynta eitt sindur upp á hann, men gandaorðini riggaðu ikki. Eg skal vísa tær, hygg ...“

Hann gravaði eina løtu í kuffertinum og fann ein illa farnan gandastav. Hann hevði fleiri skeinur, og okkurt hvítt stakk út úr øðrum endanum.

„Einhyrningshárið er næstan dottið úr. Men vita nú ...“

Hann hevði ikki meira enn lyft gandastavin upp, so fór hurðin til klivan upp aftur. Drongurin við ongum froski kom inn, men hesa ferð hevði hann eina gentu við sær. Hon hevði longu latið seg í sín nýggja Hogwartsbúna.

„Hevur nakar sæð ein frosk? Neville hevur mist sín burtur,“ segði hon. Málið í henni ljóðaði eitt sindur ráðaríkt, hárið var stórt og brúnt, og hon hevði heldur stórar framtenn.

„Hann hevur sjálvur verið og spurt,“ segði Ron, men gentan lurtaði ikki og hoyrði ikki, hvat hann segði. Hon hugdi at stavinum, hann hevði í hondini.

„Ætlar tú at gera gand? Tað mugu vit siggja.“

Hon setti seg. Hetta hevði Ron ikki væntað.

„Tað er – alt í lagi.“

Hann harkaði at fáa málið fyri seg:

*„Sól og huldufolk í dula
ger hesa ljótu rottuna gula.“*

Hann reiggjaði stavinum, men einki hendi. Scabbers varð verandi gráur og steinsvav.

„Er tað vist, at hetta eru tey røttu orðini?“ spurdi gentan.

„Eg havi sjálv roynt nøkur gandaorð viðhvørt til stuttleika, og tað hevur altíð riggað væl. Eingin í mínari familju dugir tann allarminsta gandin, so øll vóru púra paff, tá hatta brævið kom, men eg var himmalfegin, sjálvandi, eg meini so við, tann besti av øllum gandaskúlunum, sum er til, havi eg hoyrt – eg havi lært meg allar skúlabøkurnar uttanat, sjálvandi, eg hopi, at tað er nóg mikið – eg eiti annars Hermione Granger, skuldi eg sagt, hvussu eita tit?“

Orðini komu oysandi úr henni sum eitt óløg.

Harry hugdi upp á Ron og varð glaður at siggja á hansara hábrøgdum, at hann heldur ikki hevði lært seg allar skúlabøkurnar uttanat.

„Eg eiti Ron Weasley,“ mutlaði Ron.

„Harry Potter,“ segði Harry.

„Nei, hvat sigur tú?“ brast út úr Hermione. „Eg veit alt um teg, sjálvandi – fekk mær nakrar eykabøkur til at vita sum mest

um gandaverðina, og tú stendur í *Nútiðar gandasögu*, og *Uppkomu og falli svartagandsins* og í *Størstu galdraleikum í tjugundu öld*.

„Geri eg tað?“ segði Harry. Tað øraði fyri honum.

„Nei, altso, visti tú ikki tað? Hevði tað verið eg, so hevði eg funnið hvørt nikk og prikk, sum var skrivað um meg, sjálvandi,“ segði Hermione. „Vita tit nakað um, í hvørjum húsi tit skulu vera? Eg havi gingið runt og spurt, og eg hopi, tað verður í Gryffindor, tað er nógv tað besta húsið, sum tað ljóðar. Tað sigst, at Dumbledore sjálvur hevur búð har, men kanska er Ravenclaw heldur ikki so galið ... men nú mugu vit fara at finna froskin hjá Neville. Tit báðir áttu at skift klæðir, eg rokni við, at tað verður skjótt, vit koma vegin fram.“

Og so fór hon og tók tann froskleysa dreingin við sær.

„Í hvørjum húsi eru beiggjarnir hjá tær?“ spurdi Harry.

„Í Gryffindor,“ svaraði Ron. Hýrurin á honum tyktist at versna aftur. „Mamma og pápi vóru eisini har. Eg veit ikki, hvat tey fara at siga, sleppi eg ikki inn. Kanska er Ravenclaw ikki so ringt, men hvat nú, um tey koyra meg í Slytherin?“

„Tað er húsið hjá Vol – eg meini, Tú-Veitst-Hvørjum?“

„Ja,“ segði Ron. Hann legði seg afturá sum í døpurhuga.

„Eg haldi, at skeggið á Scabbers er blivið ljósari í báðum endunum,“ segði Harry og royndi at fáa Ron at hugsa um nakað annað. „Sig mær eitt, hvat gera teir eldru beiggjarnir hjá tær, nú teir eru lidnir í skúlanum?“

Harry hevði hugsað um, hvat gandakallar mundu fáast við, tá teir høvdu fingið prógv.

„Charlie er í Rumenia og ger drekarannsóknir, Bill er í Afrika og starvast fyri Gringottbankan,“ segði Ron. „Hevur tú hoyrt hatta um Gringott? Tað hevur staðið um allan *Dagsprofetin*, men tað hevur tú ivaleyst ikki sæð hjá muglarunum – nøkur royndu at ræna tað, sum var í einum av teimum stóru hválvunum.“

Harry stardi.

„Ha? Hvat hendi við teimum?“

„Einki, tað er tí, at hetta eru stórtíðindi. Tey eru ikki tikin. Pápi sigur, at tað má hava verið ein sterkur gandakallur av teimum svørtu at sleppa inn í Gringottbankan, men einki er

stolið. Tað er tað, sum er lægið. Øll verða bangin, tá sovordið hendir, tí kanska stendur Tú-Veitst-Hvør aftanfyri.“

Hesi tíðindi mólu í høvdinum á Harry. Hann var farin at kenna eitt prik av ræðslu, hvørja ferð Tú-Veitst-Hvør varð nevndur. Hann hugsaði, at hetta átti at vera so hjá teimum, sum skuldi koma inn í gandaheimin, men tað hevði verið nógv lættari at kunnað sagt „Voldemort“ og einki meir.

„Hvørjum heldur tú við í quidditch?“ spurdi Ron.

„Ha? Nei, tað veit eg ikki,“ viðgekk Harry.

„Hvat!“ Ron var ovfarin. „Men biða bara, tað er besta spælið í allari verðini.“ Og so fór hann at greiða frá øllum um teir fyra bóltarnar, hvussu teir sjei spælararnir skuldu standa, um teir stóru dystirnar, hann hevði verið til við beiggjum sínum, og um gandakustin, hann hevði keypt sær, høvdu tey átt pengarnar at keypa fyri. Hann skuldi akkurát siga Harry frá um tær serligu snildirnar í spælinum, tá ið hurðin enn eina ferð varð latin upp, men tað var hvørki Neville froskleysi ella Hermione Granger hesa ferð.

Triggir dreingir komu inn, og Harry kendi beinan vegin dreingin í miðjuna aftur: tað var tann bleiki drongurin í klæðna-handlinum hjá Madam Malkin. Hann hugdi upp á Harry væl meira áhugaður enn í handlinum í Skákstræti.

„Passar tað?“ segði hann. „Tey siga í øllum tokinum, at Harry Potter er í hesum klivanum. So tað er tú, er tað?“

„Ja,“ segði Harry. Hann hugdi upp á hinar dreingirnar. Báðir vóru breiðir og kubbutir og nakað nógv óreint mundi vera í teimum. Sum teir stóðu har við tí bleika dreinginum ímillum sín, líktust teir tveimum lívverjum.

„Hetta er Crabbe, og hetta er Goyle,“ segði tann bleiki drongurin og sá, hvønn vegin Harry hugdi. „Og eg eiti Malfoy, Draco Malfoy.“

Ron hostaði fram fyri seg sum fyri at fjala, at hann fisti. Draco Malfoy hugdi upp á hann.

„So tú heldur mitt navn vera stuttligt? Eg sleppi frá at spyrja, hvussu tú eitur. Pápi mín segði, at øll í Weasley familjuni vóru reyðhærd og høvdu frøknur og fingur fleiri børn, enn tey høvdu ráð at hava.“

Hann vendi sær aftur til Harry.

„Tú fært skjótt at síggja, at summi sløg av gandafólki eru nógv betri enn onnur. Tað loysir seg ikki at verða vinur við tað skeiva slagið. Ivast tú, so bara spyr meg.“

Hann rætti hondina fram móti Harry, men Harry tók ikki í hana.

„Eg haldi, eg dugi at meta sjálvur, hvør er tað skeiva slagið, annars takk,“ segði hann kaldliga.

Draco Malfoy rodnaði ikki, men eitt ljósareytt dæmi legði seg á teir bleiku vangarnar.

„Eg hevði ansað mær eitt sindur, var eg tú, Harry,“ segði hann spakuliga. „Tú mást læra at tosa hampiligt, annars endar tú sum foreldrini hjá tær. Tey vistu heldur ikki, hvat var tað besta fyri tey. Skalt tú fjeppast uppi í sovorðnum pakki sum Weasley og teimum og so hasum Hagrid, so verður tú skjótt smittaður.“

Bæði Harry og Ron høvdu reist seg. Andlitið í Ron var ikki minni reytt enn hárið.

„Sig hatta aftur,“ segði hann.

„Hygga síggj, tit vilt sleppa at berjast!“ snerkti Malfoy.

„Uttan so at tit fara út nú,“ segði Harry djarvari enn hann føldi seg vera.

„Men vit hava ongan hug at fara, hava vit tað, dreingir? Vit hava etið, alt sum vit áttu, men her er okkurt eftir.“

Goyle rætti hondina fram at taka ein sjokolátafrosk. Ron leyp fram, men áðrenn hann hevði so mikið sum nortið við Goyle, hoyrdist eitt andskræmiligt ýl.

Rottan Scabbers hekk í fingrunum á Goyle og hevði sett tær hvøssu tenninar djúpt niður í knúgvarnar á honum – Crabbe og Malfoy bakkaðu aftureftir, meðan Goyle sveiggjaði Scabbers runt og runt og geylaði, og tá ið Scabbers umsíðir misti takið og fleyg yvir í vindeygad, lupu teir á dyr allir triggir. Kanska hildu teir, at fleiri rottur kundu vera í góðgætinum, ella kanska hoyrdu teir fólk koma til, tí eina lítla løtu seinni kom Hermione Granger inn aftur.

„Hvat hendir her?“ spurdi hon og sá bommini liggja slødd um alt gólvið og Ron, sum tók Scabbers upp eftir halanum.

„Eg haldi, hann er svímaður,“ segði Ron við Harry. Hann kannaði Scabbers nærri. „Nei – tað ber ikki til – hann er sovnaður aftur!“

Og tað var hann.

„Tú hevur hitt Malfoy fyrr?“

Harry segði frá um klædnahandilin í Skákstræti.

„Eg havi hoyrt um hansara familju,“ segði Ron. „Tey vóru millum tey fyrstu at koma aftur í okkara part, tá ið Tú-Veitst-Hvør var farin. Tey søgdu seg hava verið gandað. Pápi mín trýr teimum ikki. Hann sigur, at pápi Malfoy hevði onga umbering fyri neyðini, tá ið hann fór í part við teimum svørtu.“ Hann vendi sær móti Hermione. „Kunnu vit hjálpa tær við nøkrum?“

„Tit mugu heldur skunda tykkum og fara í skikkjurnar, eg havi beint nú verið har frammi og spurt tokstjóran, og hann segði, at vit eru har um eina løtu. Tit hava ikki barst? So verður galið hjá tykkum, longu áðrenn tit eru komnir til skúlan.“

„Tað var Scabbers, sum bardist, ikki vit,“ segði Ron illur. „Hevði tú kunnað farið út, meðan vit skifta klædir?“

„Gott er, eg skal fara – eg kom bara, tí tey uttanfyri skikka sær sum smábørn og renna aftur og fram um alt tokið,“ segði Hermione og kastaði upp á nakka. „Og veitst tú av, at tú hevur ein blett á nøsini?“

Ron gløddi í øðini eftir henni, tá hon fór. Harry hugdi út gjøgnum vindeygad. Tað skýmdi. Hann sá fjøll og skógir undir einum reyðbláum himni. Tokið hevði ikki minkað ferðina.

Hann og Ron fóru úr jakkanum og lótu seg í tær longu svørtu skikkjurnar. Skikkjan hjá Ron var nakað stutt, og buksurnar komu undan.

Ein rødd hoyrdist gjøgnum tokið: „Vit verða í Hogwarts um fimm minuttir. Latið viðfærið vera eftir í tokinum, fólk kemur eftir tí og fær tað til skúlan.“

Harry fekk sting í búkin, og hann sá, at Ron bliknaði undir frøknunum. Teir fyltu lummarnar við tí, sum eftir var av bommum og fóru út í trunkan á gongini.

Tokið setti bremsurnar til so líðandi og stedgaði at enda. Fólk trokaðu seg út gjøgnum hurðarnar og út á tann lítla, myrka pallin. Harry skalv í tí køldu kvøldarluftini. So sást ein lykt uppi yvir høvdunum á næmingunum, og Harry hoyrði eina rødd, sum hann kendi aftur: „Fyrsta árs næmingar! Fyrsta árs næmingar hendan vegin! Harry, er alt í lagi?“

Tað stóra, lodna andlitið á Hagrid lýsti uppi yvir øllum hövðunum.

„Hendan vegin, komið við mær – eru floyri fyrsta árs næmingar? Ansið eftir, hvar tit stíga! Fyrsta ár, komið við hendan vegin!“

Glíðandi og stetlandi eltu tey Hagrid oman eftir eini brattari, smalari rás. Tað var so myrkt báðumegin við, at Harry helt stór trø vera fyri. Lítið varð tosað. Neville, drongurin, sum misti froskin í heilum, snýsti av og á.

„Tit fáa at síggja Hogwarts fyrstu ferð um oytt sekund,“ rópti Hagrid aftur um seg. „Boynt aftan á bendið her.“

Eitt stórt „Ááááh!“ hoyrdist.

Tann smala rásin gekk nú oman ímóti bakkanum á einum stórum, svørtum vatni. Ríðandi ovast á einum høgum bergi hinumegin vatnið og við vindeygnum glampanði millum stjørnurnar á himmalinum, sást ein stór borg við nógvum tornum og tindum.

„Í mesta lagi fyra í hvønn bátin!“ rópti Hagrid og peikaði á ein heilan flota av árabátum inni við bakkan á vatninum. Neville og Hermione fóru í sama bát sum Harry og Ron.

„Eru øll komin í bátarnar!“ spurdi Hagrid, sum hevði sín egna bát. „So fara vit – takið á!“

Og flotin av árabátum legði frá landi og sigldi út á tað spegilsblanka vatnið. Øll sótu tigandi og hugdu upp á ta stóru borgina, ið lyfti seg høgt uppi yvir teimum, sum tey róðu nærri og nærri inn undir bergið.

„Niður við hövðunum,“ rópti Hagrid, tá ið tann fyrsti báturin kom fram at helluni. Tey boygdu hövðini, og bátarnir bóru tey gjøgnum eitt tjald av vínberjabløðum, sum fjaldi munnar á einum helli inn undir bergið. Tey róðu inn í myrkrið, sum tyktist at føra beint inn undir borgina, til tey lögdu at í einari havn undir jørð og stígu upp á land.

„Hoyr tú har boynt! Oygur tú hendan froskin?“ spurdi Hagrid, sum hugdi í bátarnar, meðan tey stígu úr teimum.

„Trevor!“ rópti Neville hjartans fegin og rætti hendurnar fram. So klivu tey upp gjøgnum trongar gongir, meðan Hagrid lýsti fyri teimum, og komu at enda út á eina mjúka, døggváta grasfløtu í skugganum undir borgini.

Tey gingu upp í eina grótrappu og savnaðust framman fyri einar breiðar og høggar dyr úr eikiviði.

„Eru øll her? Tú har yviri, tú hevur ikki mist froskin?“

Hagrid lyfti sín risastóra neva og dukaði triggjar ferðir á borgardyrnar.

– SJEYNDI PARTUR –

Flokkingarhatturinn

Hurðin fór upp beinan vegin. Ein stór, svarthærd gandakona í fagurgrønari kápu stóð fyrri teimum. Andlitsbragðið var strangt, og Harry hugsaði alt fyrri eitt, at tað mundi ikki vera gott at koma í kløtur við hesa konuna.

„Fyrsta árs næmingarnir, McGonagall professari,“ segði Hagrid.

„Takk fyrri, Hagrid. Eg skal taka við teimum nú.“

Hon læt hurðina upp á víðan vegg. Forhøllin var so stór, at øll húsini hjá Dursley høvdu kunnað staðið í henni. Á grótveggjunum lýstu logandi kyndlar sum teir, Harry hevði sæð í Gringottbankanum. Tað var so høgt til loftið, at tað sást ikki, og einar stórfingnar marmortrappur gingu upp á næstu hædd.

Tey gingu aftan á McGonagall professara um gólvið, ið var lagt við stórum hellum. Harry hoyrði suðið av fleiri hundrad røddum aftan fyrri hurðina vinstrumegin – allir hinir næmingarnir mundu vera komnir undan teimum – men McGonagall professari vísti teimum inn í eitt minni rúm við forhøllina. Tey trokaðu seg inn og stóðu tættari saman, enn tey annars høvdu gjørt, og hugdu ivasom uttan um seg.

„Vælkomin til Hogwarts,“ segði McGonagall professari. „Hátíðarborðhaldið, nú nýggja skúlaárið byrjar, verður nú aftaná. Men áðrenn vit seta okkum til borðs í Stóru Høll, skulu tit flokkast eftir teimum húsunum, tit skulu búgva í. Henda flokkingin er týðningarmikil, tí so leingi tit eru her, verður húsið eitt slag av familju fyrri tykkum í Hogwarts. Tit skulu hava tímar saman við hinum næmingunum í tykkara húsi, tit skulu sova í sovisalinum í tykkara húsi og vera í felagsstovuni, ið er til hvørt húsið, tá ið tit hava frí.“

Tey fyra húsini eita Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw og Slytherin. Hvørt húsið hevur sína egnu, hábærsligu søgu, og hvørt húsið hevur alið upp framúrskarandi gandakonur og gandakallar. Meðan tit eru í Hogwarts, fara tykkara sigrar at geva húsunum stig, og bróta tit reglurnar, missa hús tykkara stig. Tá ið skúlaárið endar, vinnur húsið við teimum flestu stigunum ársins húsasteyp, sum er ein stór æra. Eg vóni, at hvør einstakur av tykkum fer at vinna húsunum tykkara virðing uttan mun til, hvat hús verður tykkara.

Flokkingin fer fram um eina løtu, og allur skúlin verður hjástaddur. So eg vil ráða til, at tit snøgga tykkum sum frægast, meðan tit biða.“

Eyguni í henni lögdu seg eitt lítið bil á skikkjuna hjá Neville, sum var bundin upp undir vinstra oyrað, og á dálkaðu nøsina á Ron. Harry royndi at slætta sær hárið, so væl sum hann kundi.

„Eg verði aftur, tá ið vit eru til reiðar,“ segði McGonagall. „Eg biði tykkum vera still so leingi.“

Hon fór út. Harry svølgdi.

„Hvussu gera tey, tá ið vit skulu flokkast,“ spurdi hann Ron.

„Tað er eitt slag av roynd, haldi eg. Fred segði, at tey fáa ræðuliga ilt, men eg haldi, at hann spottaði.“

Hjartað í Harry gjørði ein øgiligan vørr. Ein roynd? Meðan allur skúlin stóð og hugdi at? Men hann dugdi einki kynstur enn – hvat í verðini skuldi hann gera? Hann hugdi bangin uttan um seg og sá, at eisini hini vóru ræðslusligin. Øll søgdu sum minst uttan Hermione Granger, ið teskaði hart um øll gandaorðini, hon dugdi, men hon visti ikki, hvat tey fóru at spyrja um. Harry royndi, so væl sum hann kundi, at sleppa undan at lurta. Hann hevði ongantið fyrr verið so fjálturstungin, aldri,

heldur ekki ta ferðina, tá ið hann mátti fara heim úr barna-skúlanum við einum brævi, sum segði, at hann onkursvegna hevði gjørt handilshárið hjá læraranum blátt. Hann stardi beint á hurðina. McGonagall kundi vera aftur hvørja løtu at leiða hann inn í vanlukkuna.

Tá hendi nakað, sum fekk hann at leypa høgt uppfrá – fleiri av teimum aftanfyri skríggjaðu hart.

„Hvat í ...?“

Hann kikkaði eftir ondini. Tað sama gjørdu hini uttan um hann. Eini tjúgu dreygar komu sveimandi inn gjøgnum tann aftara vegg. Perluhvítir og gjøgnumskygdir fóru teir tvørtur um rúmið, teir prátaðu saman og lótust ikki um vón, at fyrsta árs næmingarnir vóru inni. Tað ljóðaði, sum vóru teir ósamdir. Ein, ið líktist einum litlum, tjúkkum munki, segði: „Fyrigeva og gloyma, sigi eg, vit eiga at geva honum ein kjans aftrat ...“

„Mín góði kleysturbróðir, hava vit ikki givið Peeves allar teir móguleikar, hann hevur uppiborið? Hann spillir okkara góða umdømi, og tú veitst, hann er ikki ein rættiligur dreygur – hoyr, hvat gera øll hesi fólkin her?“

Ein dreygur í pípukraga og knæbuksum hevði knappliga varnast fyrsta árs næmingarnar.

Eingin svaraði.

„Nýggir næmingar!“ segði tann tjúkki munkurin og smíltist bliðskortaður. „Tit skulu flokkast, veit eg?“

Nakrir fáir næmingar nikkaðu.

„Vóni, at eg síggi tykkum í Hufflepuff!“ segði munkurin. „Mítt gamla hús, vita tit.“

„Nú er at fara,“ segði ein hvøss rødd. „Flokkingin byrjar nú.“

McGonagall professari var afturkomin. Ein og ein sveimaðu dreygarnir út gjøgnum vegg hinumegin.

„Inn á rað,“ segði McGonagall professari við fyrsta árs næmingarnar, „og komið við mær.“

Beinini á Harry kendust tung sum blýggj. Hann trokaði seg inn í røðina aftan fyri ein drong við sandlittum hári. Ron var aftan fyri Harry, og nú gingu tey út úr rúminum, sama veg tey vóru komin, tvørtur um forhøllina og gjøgnum einar tvídyr inn í Stóru Høll.

Harry hevði ongantið imyndað sær nakað so einastandandi

og stórfingið. Høllin var lýst upp av fleiri túsund kertum, sum sveimaðu í leysum lofti oman fyri tey fyra langborðini, har hinir næmingarnir høvdu sett seg. Á hesum borðum vóru skyggjandi borðiskar og bikør úr gulli. Fremst í høllini var eitt annað langborð, har lærarnir sótu. McGonagall professari vísti fyrsta árs næmingunum til hetta borðið, soleiðis at teir stedgaðu í einari røð við hinum næmingunum framman fyri sær og læraranum aftanfyri. Tey hundrødtals andlitini, ið vendu sær ímóti teimum, líktust veikum lyktum í tí flákrandi kertuljósinum. Her og har millum næmingarnar skínu dreygarnir sum támur silvur. Fyri at sleppa undan øllum teimum starandi eygunum, hugdi Harry uppeftir og sá eitt floyalssvart loft stroytt við stjörnum. Hann hoyrði Hermione teska: „Tað er gandað til at líkjast himmalinum uttanfyri, eg havi lisið um tað í *Hogwarts í søguni*.“

Tað var ringt at trúgva, at nakað loft var yvirhøvdur, og at Stóra Høll ikki bara var opin upp í himmalin.

Harry skundaði sær at hyggja niður aftur, tá ið McGonagall professari stillisliga setti ein skammil við fyra beinum framman fyri teir nýggju næmingarnar. Hon legði ein spískan gandahatt á skammilin. Hesin hatturin var kloddutur og slitin og heilt øgiliga skitin. Petunia mostir hevði ikki viljað havt hann inni.

Kanska fara tey at royna at fáa eina kanin upp úr hattinum, hugsaði Harry, okkurt tann vegin. Hann varnaðist, at øll í høllini stardu at hattinum, og so stardi hann eisini. So fór hatturin at liva. Ein riva nær við tromina læt seg upp sum ein munnur – og hatturin fór at syngja:

*Tú heldur kanska hánt um meg,
men tó eg sigi tær,
at klókari enn henda hatt
ein neyvur nakran sær.
Hav bara tít og høgan koll
og aðrar hattar við:
eg eri Hogwartshatturin
og flokki hetta lið.
Og komi eg á nakað høvd,
eg veit, hvat í tí er,*

*tá veit eg, hvar tú fara skalt,
har ella kanska her.
Í Gryffindor er rætta stað
hjá tí, ið innir brøgd,
har dukar hjartað sterkt og reint
har verða forløg lögð.
Í Hufflepuff hvør tolin trívst,
har valdar felags stev,
og góður hugur verkið ber,
har ræðist eingin strev.
Og Ravenclaw so fægur borg
er fyri vit og skil,
har hvør ein hugaður í list
sín javna finna vil.
Eitt fram um alt í Slytherin:
at virka uttan drál
og duga allar snildir væl
at røkka fram á mál.
Set meg á høvdið, óttast ei,
stíg fram og lít á meg,
tú ert í góðum hondum (tó eg ongar havi), tí
vit-hattur eri eg.*

Øll høllin brast útúr at klappa, tá hatturin hevði sungið. Hann bendi seg móti hvørjum av teimum fyra bordumum og tagdi so.

„Vit skulu seta hattin á høvdið!“ teskaði Ron við Harry. „Eg drepi Fred. Hann segði, at vit skuldu berjast við trøll.“

Harry smiltist fáligur. Jú, tað var altíð frægari at royna hattin enn at skula siga gandaorð, men hann vildi ynskt, at tey høvdu kunnað gjørt tað uttan at hava allan skúlan uppi. Hasin hatturin vildi kanska spyrja um alt møguligt. Harry føldi seg hvørki djarvan ella gløggan ella snildan ella nakað annað beint nú. Hevði bara eitt hús verið fyri næmingar, sum ivaðust og himpraðust, tað hevði verið tað rætta fyri seg.

Nú kom McGonagall professari fram og hevði eina perga-mentrullu í hondini.

„Tá ið eg rópi navnið á tykkum upp, seta tit hattin á høvdið og seta tykkum á skammilin,“ segði hon. „Hannah Abbott!“

Ein genta, ljósareyð í andlitinum og við ljósum rottuhalum, mundi snávað, í tí hon steig fram úr raðnum. Hon setti hattin á høvdið, og hann sakk heilt niður fyri eyguni á henni. So setti hon seg niður, og eina løtu var tøgn.

„HUFFLEPUFF!“ rópti hatturin.

Borðið høgumegin klappaði og rópti, tá Hannah fór niður og setti seg við Hufflepuffborðið. Harry sá tann tjúkka munkadreygin veittra smílandi til hennara.

„Susan Bones!“

„HUFFLEPUFF!“ rópti hatturin aftur, og Susan fór og setti seg undir liðini á Hannah.

„Terry Boot!“

„RAVENCLAW!“

Annað borðið vinstrumegin klappaði hesa ferð. Fleiri við borðið reistu seg at taka í hondina á Terry, tá ið hann kom yvir til teirra.

„Many Brockenhurst,“ fór eisini til Ravenclaw, men „Lavender Brown“ varð tann fyrsti nýggi at fara til Gryffindor, og borðið uttast vinstrumegin hurraði og rópti. Harry sá tvíburabeiggjarnar hjá Ron floyta við fingrunum.

„Millicent Bulstrode“ skuldi vera í Slytherin. Kanska bilti Harry sær tað inn, tí hann hevði hoyrt so nógv um Slytherin, men hann helt, at tey, sum sótu við tað borðið, vóru óhugnalig á at líta.

Hann var farin at kenna seg heilt illa nú. Hann mintist, hvussu tað var, tá ið lið skuldu veljast í skúlanum. Hann varð altíð valdur seinast, ikki tí hann einki nyttaði, men tí eingin vildi, at Dudley skuldi halda, at tey skoyttu um hann.

„Justin Finch-Fletchley!“

„HUFFLEPUFF!“

Harry legði til merkis, at viðhvørt rópti hatturin alt fyri eitt navnið á húsinum, men viðhvørt tók tað eina fitta løtu at avgera tað. „Seamus Finnigan,“ sandhærði drongurin undir liðini á Harry, sat næstan í ein heilan minutt, áðrenn hatturin hevði sent hann til Gryffindor.

„Hermione Granger!“

Hermione næstan rann yvir til skammilin og var skjót at kroysta hattin niður á høvdið.

„GRYFFINDOR! rópti hatturin. Ron murrði.

Ein ræðuligur tanki sló niður í Harry. Hvat nú, um hann ikki varð valdur til nakað hús? Hvat, um hann skuldi sita í ævir undir hattinum, og McGonagall so skrykti hann av høvðinum á honum og segði, at her var ein misskiljing komin í, og at hann heldur mátti fara heim aftur við tokinum?

Nú varð rópt á Neville Langbottom, dreingin, sum altíð misti froskin hjá sær, og hann datt um seg sjálvan, tá hann skuldi fara til skammilin. Tað tók langa tíð hjá hattinum at taka avgerð um Neville. Tá hann umsíðir rópti „GRIFFINDOR“, var Neville skjóttur avstað og gloymdi at fara úr hattinum. Hann mátti so snópin fara aftur við hattinum og lata hann til næsta dreingin, Morag MacDougal, meðan øll høllin brølaði í látri.

Malfoy fór fram, tá ið navnið á honum varð rópt. Tað sást á honum, at hann helt seg vera, og beinan vegin gekk ynskið hjá honum út: hatturin hevði næstan ikki nortíð við høvðið, so rópti hann hart „SLYTHERIN!“

Malfoy fór aftur til teir báðar vinarnar, Crabbe og Goyle, væl nøgdur við seg sjálvan.

Nú vóru ikki so nógv eftir.

„Moon“ ... „Nott“ ... „Parkinson“ ... so tvær tvíburasystrar „Patil“ og „Patil“ ... síðani Sally-Anne Perks ... og so, umsíðir – „Harry Potter!“

Tá ið Harry steig fram, hoyrdist við eitt tesk og tutl um alla høllina.

„Segði hon *Potter*?“

Tað seinasta Harry sá, áðrenn hatturin kom niður fyri eyguni, vóru fólk allastaðni, sum toygdu seg fram og gjørdu hálsin langan at siggja hann betur. Í næstu løtu sá hann bara tað svarta inni í hattinum. Hann bíðaði.

„Hmm,“ segði ein kløn rødd inn í oyrað á honum. „Ikki lætt, ikki lætt. Mikið djarvur, siggi eg. Ikki býttur heldur. Góðar gávur, tað er vist og sannheit, ja – og góðan hug at royna seg sjálvan, hatta er spennandi ... so hvar skal eg koyra teg?“

Harry tók í kantin á skamlinum og hugsaði: „Ikki Slytherin, ikki Slytherin.“

„Ikki Slytherin, ha?“ segði tann klæna røddin. „Er tað vist? Tú hevði kunnað blivið stórum, veitst tú, tað er alt inni í heys-

inum á tær, og Slytherin kundi hjálpt tær fram, um so var, eingin ivi um tað – men hvat, tá tú ert so vísur í tí – so heldur GRYFFINDOR!“

Harry hoyrði hattin rópa hetta seinasta orðið út um alla høllina. Hann tók hattin av høvðinum og fór skinklandi á beinunum oman til borðið hjá Griffindor. Hann var so fegin um at vera sloppin undan Slytherin, at hann næstan ikki hoyrði tann stóra fagnaðin, hann fekk. Percy, vegleiðarin, reisti seg og tók hjartaliga í hondina á honum, meðan Weasley tvíburarnir yldu. „Vit fingi Harry Potter! Vit fingi Harry Potter!“ Harry setti seg yvir av dreyginum í pípukraga. Dreygurin klappaði armin á honum. Tað kendist, sum setti Harry allan armin niður í eitt fat við ísakøldum vatni.

Haðani hann sat, sá hann yvir á alt háborðið. Fyri endanum, næst við, sat Hagrid, sum fangaði hann við eygunum og setti tummilin uppeftir. Harry brosaði aftur til hansara. Og har, í einum stórum gullstóli mitt fyri háborðinum, sat Albus Dumbledore. Harry kendi hann beinan vegin aftur frá kortinum, sum hann hevði fingið úr sjokolátafroskunum í tokinum. Silvrhárið á Dumbledore var tað einasta í allari høllini, ið skein líka so bjart sum dreygarnir. Harry kendi eisini Quirrell professara aftur, tann stamandi unga læraran frá Lekandi Pottinum. Hann sá ógvuliga lægin út undir stórar korkalittari vavhúgvu.

Eftir vóru bara trýggir næmingar at flokka. Lisa Turpin var sett í Ravenclaw, og so skuldi Ron fram á gólv. Hann var grønbleikur í andliti. Harry krossaði fingrarnar undir borðinum, og løtu seinni hevði hatturin rópt: „GRIFFINDOR!“

Harry klappaði hart saman við hinum, tá ið Ron læt seg detta niður í stólin undir liðini á Harry.

„Væl klárað, Ron, framúr væl,“ segði Percy tignarluga tvørtur um borðið, meðan Blaise Zabini varð sett í Slytherin. McGonagall professari rullaði listan saman og fór avstað við flokkingarhattinum.

Harry hugdi niður í tann tóma borðiskin úr gulli. Ikki fyrr enn nú kendi hann á sær, hvussu svangur hann var. Tað var sum eitt ár síðani, hann hevði sitið í klivanum og etið sjokolátafroskar og pottabrot við vanilju.

Albus Dumbledore hevði reist seg. Hann brosaði niður ímóti

næmingunum og breiddi út armarnar, sum var tað eitt væl-signilsi at siggja tey øll framman fyri sær.

„Vælkomin!“ segði hann. „Vælkomin til nýggja skúlaárið í Hogwarts! Áðrenn borðhaldið byrjar, havi eg hug at siga nøkur orð. Og her eru tey: Tvass! Spik! Fras! Skrykk! Takk fyri!“

Hann setti seg aftur. Øll klappaðu og fagnaðu røðuni. Harry visti ikki, um hann skuldi flenna ella ikki.

„Er hann eitt sindur ørur?“ spurdi hann Percy ivasamur.

„Ørur?“ segði Percy bæriliga. „Hann er ein snillingur! Besti gandakallur í verðini! Men hann er eitt sindur ørur, jú. Vilt tú hava epli, Harry?“

Harry gapaði. Føtini á borðinum vóru full í krásum. Hann hevði ongantíð sæð so nógv, sum sær dāmði í senn á einum borði: Neytasteik, steiktar høsningar, svínalundir og lambstjógv, pylsur, roykt flesk og steikir, kókað epli, steikt epli, fronsk epli, buding, bønur, gularøtur, sós, kettjupp og, óvist hví, bismarksbollar.

Heima hjá Dursley og teimum høvdu tey ikki akkurat svøltað, men hann var ongantíð sloppin at eta so nógv, sum honum lysti. Dudley hevði altíð fingið sær tað, sum Harry brellaðist eftir, sjálvst um hann ikki orkaði meir. Harry fylti upp á tallerkin av øllum uttan bismarkbollunum og fór at eta. Tað smakkaði óføra væl.

„Hatta man vera leskiligt,“ segði dreygurin við pípukraganum, syrgin á málinum, tá Harry skar burtur av steikini.

„Vilt tú ikki ...“

„Eg havi einki fingið í næstan fyra hundrad ár,“ segði dreygurin. „Tað er ikki neyðugt hjá mær at eta, men saknur er í tí kortini. Havi eg sagt tær, hvør eg eri? Harra Nicholas de Mimsy til tænastu. Eg búgvi í Gryffindor ovast í torninum.“

„Eg veit, hvør tú ert!“ segði Ron knappliga. „Beiggi mín segði mær frá – tú ert Næstan Heysaleysi Nick!“

„Eg vildi heldur, at tit kallaðu meg harra Nicholas de Mimsy ...“ segði dreygurin firtin, men sandhærði drongurin, Seamus Finnigan, blandaði seg uppí.

„Næstan Heysaleysi. Hvussu kanst tú vera *næstan* heysaleysur?“

Harra Nicholas var rættiliga argur, nú samrøðan hjá teimum fór burtur av leið.

„Soleiðis,“ segði hann ilsliga. Hann tók í vinstra oyrað og hálaði. Alt høvðið snaraði av hálsinum og datt niður á økslina, sum var eitt hongsl í nakkanum. Tað sást, at onkur hevði roynt at hálishøgt hann, men ikki gjørt tað nóg væl. Fegin um skelkin, sum hetta gav, snaraði hann heysin upp á nakkan aftur og segði: „So, tit eru nýggir í Gryffindor. Eg vóni, tit fara at hjálpa okkum at vinna húsameistaraskapin í ár. Gryffindor hevur ongantíð verið so illa fyri sum nú. Slytherin hevur vunnið steypið seks ár á rað! Blóðbarónurin er blivin næstan ótolandi – hann er dreygurin í Slytherin.“

Harry hugdi yvir á borðið hjá Slytherin og sá eitt ræðuligan dreyg, sum sat har við blonkum, starandi eygum, úttærdum andliti og í kápu fullari av silvurlittum blóðblettum. Hann sat undir liðini á Malfoy, sum – hetta dāmði Harry at siggja – tyktist at vera misnøgdur við borðhaldið.

„Hvussu fekk hann alt blóðið upp á seg?“ spurdi Seamus forvitin.

„Eg havi ongantíð lagt í at spurt,“ segði Næstan Heysaleysi Nick finliga.

Tá ið øll høvdu fingið sær so nógv, sum tey orkaðu, følnaði maturin, sum eftir var, burtur í einki, og føtini vóru aftur skyggjandi rein sum áður. Løtu seinni kom budingurin inn. Ísur av øllum hugsandi slagi, súreplakøkur, siropstertur, rómakøkur við sukurlátu og súltutoysbollar, jørðber, rísannukøkur ...

Harry fekk sær eina siropstertu og hoyrði, at tey vóru farin at tosa um slekt.

„Eg eri helvt um helvt,“ segði Seamus. „Pápi mín er muglari. Mamma segði ikki við hann, at hon var av gandaslag, fyrr enn tey vóru gift. Tað var ein harður skelkur hjá honum.“

Hini flentu.

„Hvussu hjá tær, Neville?“ spurdi Ron.

„Eg havi altíð verið hjá ommu míni, og hon er trøllkona,“ segði Neville. „Men familjan helt, at eg var muglari. Algie, ommubeiggi, vildi royna meg og fáa meg at gera gand – einaferð firdi hann meg á sjógv, og eg mundi druknað – men einki hendi, fyrr enn eg var átta ár. Algie ommubeiggi kom til drekka ein dagin og hongdi meg eftir beinunum úr loftsvindeyganum, men beint tá bjóðaði kona hansara, Enid, honum ein sukurbolla, og

so slepti hann av óvart. Men eg hoppaði sum ein bóltur allan vegin niður og heilt út á vegin. Tey vóru øll so hjartans fegin. Omma græt av gleði, og tit skuldu sæð tey, tá eg fekk brævið, at eg var sloppin inn her – tey hildu meg ongantíð hava nóg mikið av gandi í mær. Algje ommubeiggi var so fegin, at hann keypti mær ein frosk.“

Hinumegin Harry tosaði Ron og Hermione um tað, tey nú skuldu læra („Eg hopi *virkuliga*, at vit fáa tímar beinan vegin, tað er so nógv at læra, eg eri serliga spent upp á hamskifti, tú veitst, at skapa okkurt um til nakað heilt annað, sjálvandi, tað er øgiliga ringt at læra, men eg ætli at byrja í smáum, skapa sváulpinnar um til nálir og okkurt sovorðið“).

Harry, sum var farin at kenna seg sveittan og linan, hugdi aftur yvir á háborðið. Hagrid drakk djúpt úr sínum bikari. McGonagall professari tosaði við Dumbledore professara. Quirrell professari undir síni láturligu vavhúgvu tosaði við ein lærara við snykutum svørtum hári, krókutari nøs og gulligari húð.

Tað hendi alt í einum. Tann króknasáði lærarin hugdi fram við vavhúgvuna hjá Quirrell og beint inn í eyguni á Harry – og ein hvøss, brennandi pína fór gjøgnum arrið í pannuni á Harry.

„Ei!“ læt í Harry, og hann tók hondina upp fyri ennið.

„Hvat er?“ spurdi Percy.

„N-nei einki.“

Pínan hvarv líka skjótt, sum hon var komin. Verri var at sleppa undan eygunum, lærarin hevði sett á Harry. Tað var, sum sat kenslan av teimum eftir.

„Hvør er hasin lærarin, sum tosar við Quirrell professara?“ spurdi hann Percy.

„So tú kennir longu Quirrell? Tað er einki at siga til, at hann sær so niðurundirkomin út. Hatta er Snape professari, sum hann tosar við. Snape er lærari í eiturblandingum, men hann vil heldur hava starvið hjá Quirrell, tað vita øll. Hann veit alt um svartar maktir, Snape.“

Harry hugdi aftur yvir á Snape, men hann hevði vent sær burtur og hugdi ikki afturímóti.

At enda vóru teir seinastu budingarnir burtur, og Dumbledore professari reisti seg aftur. Tøgn legði seg niður yvir høllina.

„A-hm – nøkur fá orð afturat, nú vit øll eru mett og væl

sett. Nú skúlaárið byrjar, er ymiskt, tit eiga at vita. Næmingar á fyrsta ári skulu vita, at tað er bannað øllum at ganga í skóginum heruttan um skúlan. Og nakrir av teimum eldru næmingunum eiga at leggja sær hetta í geyma eisini.“

Tey blunkandi eyguni í Dumbledore leitaðu og funnu yvir á teir báðar Weasley tvíburarnar.

„Eg eri eisini biðin – tað er harra Flinch, umsjónarmaðurin, sum hevur biðið meg – at minna tykkum á, at gandur verður ikki toldur í frikorterunum. Quidditch-venjingar verða í adru viku í skúlaárinum. Øll, sum hava hug at vera við á húsalíðunum, skulu siga frúnni Hooch frá. Og so skal eg siga frá, at í ár er gongin á triðju hædd høgumegin stongd fyri øllum, sum ikki vilja fáa ein sera pínufullan deyða.“

Harry flenti, men tað vóru ikki nógv, ið gjørdu sum hann.

„Hann skemtar,“ teskaði hann við Percy.

„Eg hugsji so við,“ segði Percy og rukkaði pannuna. „Tað er löggið, tí hann gevur okkum altíð eina grund, tá ið okkurt er, sum vit ikki hava loyvi at gera. Skógurin er fullur í villum djórum, tað vita øll. Hann átti at havt sagt tað við okkum vegleiðarar í øllum førum.“

„Og nú, áðrenn vit fara at leggja okkum, skulu vit syngja skúlasangin, øll somul!“ segði Dumbledore. Harry sá, at hinir lærararnir sótu og smiltust, men smílini vóru so merkiliga stív í andlitunum.

Dumbledore sló við sínum stavi, sum vildi hann fáa okkurt út úr honum, og nú fleyg eitt gylt band fram. Tað lyfti seg høgt upp um borðini og ringdi seg sum ein slanga og gjørdi orð.

„Øll syngja hvør sín tóna,“ segði Dumbledore. „Og nú!“

Og allur skúlin skráláði:

*Hogwarts, Hogwarts, gamli skúli,
lær tú okkum nú,
um vit eru skallut
ella ung við pirruhúð,
tí allir heysar ynskja sær
at koyra gott úti,
teir eru tómir, bara luft,
og flugusurr er í.*

So lær okkum at vita væl
og bæta alt tað brotna,
ger, sum er best,
vit gera rest
til allir heilar rotna.

Eingin sang seg lidnan í senn. At enda vóru bara teir báðir Weasley tvíburarnir eftir, og tað ljóðaði sum til jarðarferð. Dumbledore veipaði við stavinum, til teir vóru komnir á mál, og tá ið teir endaðu, var hann millum teirra, sum klappaðu harðast.

„Á, tónleikur,“ segði hann og turkaði tárini úr eygunum. „Fagrasti gandaleikur av øllum! Og nú í song! Góða nátt, øll somul!“

Fyrsta árs næmingarnir í Gryffindor eltu Percy gjøgnum sussandi mannfjöldirnar út úr Stóru Høll og upp marmortrappurnar.

Beinini á Harry vóru aftur tung sum blýggj, men bara tí hann var so móður og mettur. Hann vildi so illa sova, at tað undraði hann einki, at fólkinum á málningunum í gongini teskaðu saman og peikaðu, tá tey gingu framvið, ella at Percy tvær ferðir ferdi tey inn gjøgnum loynidyr aftan fyri bróstaklædning og veggjateppi. Har vóru fleiri trappur, tey geispaðu og drógu fótarnar eftir sær, og Harry visti ikki, um hann orkaði meir, tá ið tey knappliga steðgaðu.

Eitt bundi av stavum sveimaði framman fyri teimum mitt millum loft og gólv, og tá ið Percy fór yvir ímóti teimum, lögdu stavnir beint á hann.

„Hetta er Peeves,“ teskaði Percy, „hann er húsdreygur her.“ So segði hann hart: „Peeves, vís teg!“

Eitt prutlandi ljóð hoyrdist, sum tá ið luftin verður latin úr einari ballón, og onkur segði: „Vilt tú, at eg skal fara eftir Blóðbaróninum?“

Ein lítil brestur hoyrdist, og ein lítil maður við myrkum, óndum eygum og stórum munni vísti seg sveimandi í luftini við krossløgðum beinum og við stavunum í hondini.

„Ááááááh!“ segði hann og flenti óndur. „Lítlir fyrstlingar! So stuttligt!“

Hann streyk niður yvir tey, og tey høvdu seg øll undan. „Slepp tær burtur, Peeves, annars skal barónurin frætta um hetta, og eg meini tað!“ rópti Percy.

Peeves setti tunguna úr sær og gálvaði. So hvarv hann og læt stavnirnar detta niður í nakkan á Neville. Tey hoyrdu hann buldra avstað og koma í skjaldarmerkini, sum hingu á vegginum.

„Ansið tykkum fyri Peeves,“ segði Percy, tá tey hildu fram. „Blóðbarónurin er tann einasti, sum kann halda skil á honum, hann leggur einki í, hvat sjálvt vit, vegleiðararnir, siga við hann. Nú eru vit her.“

Fyri endan á gongini hekk ein málningur við einari ovur-sverari konu í ljósareyðum silkekjóla.

„Loyniorð?“ segði hon.

„*Caput Draconis*,“ segði Percy, og myndin fór upp sum ein lúka. Aftanfyri sást í eitt runt hol í vegginum. Tey klivu inn ígjøgnum holið – Neville mátti hava eitt skump – og nú vóru tey í felagsstovuni í Gryffindor, ein hugnalig rund stova full av djúpum armstólum.

Percy vísti gentunum gjøgnum eina hurð til teirra sovisal og dreingjunum gjøgnum eina aðra. Ovast við endan á snyrils-trappuni – teir mundu vera í einum av tornunum – var sovisal-urin, og teir funnu hvør sína song. Hetta vóru himmalsengur við djúpreyðum tjældum fyri. Kuffertini vóru borin upp og sett við røttu seingina. Teir vóru ov lúgvaðir til at siga nakað, lótu seg bara í náttklæðini og duttu niður í seingina.

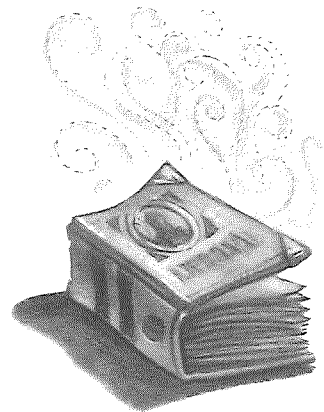
„Óførur nátturði í kvøld,“ mutlaði Ron við Harry gjøgnum tjældini. „*Slepp tær burtur, Scabbers!* Hann etur seingjarklæðini.“

Harry ætlaði at spyrja Ron, um hann hevði smakkað sirops-tertuna, men hann steinsovnaði næstan alt fyri eitt.

Kanska hevði Harry etið nakað nógv, tí hann droymdi ein undarligan dreym. Hann var í vavhúgvuni hjá Quirrell professara, og hógvan tosaði og tosaði og segði, at Harry mátti skifta um hús og fara í Slytherin í staðin, tí har var hansara lagna. Harry segði við hógvuna, at hann vildi ikki í Slytherin. Hógvan gjørdist tyngri og tyngri, hann vildi skræða hana av sær, men hon tátaði í, so hann fekk ilt – og har var Malfoy, hann flenti og helt tað vera stuttligt – so umskapaðist Malfoy til tann

króknasaða læraran Snape, og láturinn vaks, harður og kaldur – og við eitt var ein sprenging við grønum ljósi, og Harry vaknaði, sveittandi og skelvandi.

Hann vandi sær á liðina og sovnaði aftur, og tá ið hann vaknaði næsta morgun, hevði hann gloymt alt um dreymin.

– ÁTTANDI PARTUR –

Meistarinn í gandadrykki

„Har, hygg!“

„Hvar?“

„Har yviri hjá hasum høga, reyðhærda.“

„Í brillum?“

„Sást tú andlitið?“

„Sást tú arrið?“

Harry hoyrði teskuttan um seg, beinan vegin hann fór úr sovisalinum morgunin eftir. Næmingarnir trokaðustuttan fyri floksrúminum og stóðu á tá at sleppa at síggja hann. Fleiri vundu við og komu aftur, tá hann gekk í gongunum. Tey gløddu. Harry vildi ynskt, at tey lótu vera, tí hann royndi at fáa frið og savna hugin, so hann fann í rætta skúlastovu.

Í Hogwarts vóru hundrað og tvey og fjøruti trappur. Breiðar, lagaligar trappur, smalar, skinklutar trappur, trappur, sum gingu upp í onnur rúm fríggjadagar. Summar við einum horvnum stigi á hálvum leið upp, so at fólk skuldu minnast til at gera eitt lop. Síðani vóru hurðar, sum ikki vildi lata upp, fyrr enn tær vórðu bidnar fólkaliga ella kitlaðar í røttum stað, og hurðar, sum ikki vóru rættiliga hurðar, men fastir veggir, ið bara lótu

at vera hurðar. Tað var eisini ringt at minnst til, hvar tey ymisku rúmini vóru, tí tey sýntust at flyta seg í heilum. Fólkinu í máln-ingunum fóru at vitja hvørt annað, og Harry var visur í, at skjaldramerkinu dugdu at ganga sjálv.

Eingin hjálp var heldur í dreygunum. Tað var altíð ein rættiligur skelkur at síggja teir sveima gjøgnum eina hurð, sum var trek at fáa upp. Næstan Heysaleysi Nick var altíð fegin um at sleppa at vísa teimum nýggju í Gryffindor á beina leið, men húsadreygurin, Peeves, lokkaði tey gjøgnum tvær stongdar hurðar og einar falskar trappur, so tey vóru ov sein til tímarnar. Hann kundi finna uppá at tóma pappírskurvar niður í høvdið á næmingunum, draga teppið undan fótunum á teimum, tveita krit eftir teimum ella sníkja seg inn undir teir aftanífrá og taka í nøsina á teimum og nísta: „HAR FEKK EG Í NEVIÐ Á TÆR!“

Uppaftur verri enn Peeves, um tað annars bar til, var umsjónarmaðurin Argus Filch. Tað eydnaðist Harry og Ron at koma tvørt fyri hann longu fyrsta morgunin. Filch kom fram á teir, tá ið teir royndu at sleppa gjøgnum eina hurð, sum tíverri visti seg at ganga inn í gongina á triðju hædd, sum tað var bannað at fara í. Hann trúði teimum ikki, at teir vóru vilstir og var visur í, at teir við vilja vildu bróta inn, og hann hótti við at læsa teir inni í fangakjallaranum undir jørð. Tíbetur kom Quirrell professari framvið og bjargaði teimum.

Filch átti eina kettu, sum kallaðist frú Norris, eitt skrámut, dustlitað kariatúr við uppsvølpaðum lampueygum av sama slag sum eyguni í Filch. Hon gekk vakt einsamøll á gongini. Breyt nakar reglurnar ella setti eina tá út um mark, og hon sá tað, so var hon sum eitt skot eftir Filch, ið kom tivandi tvey sekund seinni. Filch kendi allar loynigongir í skúlanum betur enn nakar annar (uttan kanska Weasley-tvíburarnir) og kundi koma til sjóndar, áðrenn nakar vardi, næstan so bráðliga sum dreygarnir. Allir næmingarnir hataðu hann, og tað besta, nógvir teirra vistu, var at geva frú Norris eitt hart gúpp í afturpartin.

Og so vóru tað tímarnir sjálvir, hevði tú annars funnið røttu skúlastovuna. Tað var nógv meira í gandakynstri enn bara at reiggja einum stavi uppi yvir sær og siga nøkur lögín orð.

Tey skuldu kanná náttarhimmalin gjøgnum sínar spegils-

kikarar hvørt mikukvöld á midnátt og læra nøvnini á ymiskum stjörnum, og hvussu klóturnar fluttu seg. Tríggjar ferðir um vikuna skuldu tey í vakstrarhúsið aftan fyri borgina at læra plantufrøði. Lærarin var ein ófantalig lítil gandakelling, kallað Sprout professari, og tey skuldu læra at viðgera allar tær ókendu planturnar og sopparnar og finna fram til, hvussu tað kundu brúkast.

Nógv tað keðiligasta vóru tímarnir í gandasøgu, einastu tímarnir við einum dreygi sum lærara. Binns professari hevði verið avgamal, tá ið hann einaferð sovnaði framman fyri eldstaðin í lærarastovuni. Morgunin eftir var hann farin í skúla, men hevði gloymt kroppin eftir, har sum hann var sovnaður. Binns møsnaði og svassaði, og tey skuldu skriva niður nøvn og árstøl, men av øllum sussinum blandaðu tey Emeric hin Ónda saman við Uric hin Snetiga.

Flitwick professari, lærari í rúnarbondum, var ein pinkulítill gandakallur, sum mátti standa á tjúkkum bókum, skuldi hann røkka upp um borðið. Í fyrsta tímanum hevði hann lisið niður eftir næmingalistanum, og tá hann kom til navnið á Harry, hevði hann níst sum ein stungin nisa og kavað eftir høvðinum niður undir borðið.

McGonagall professari var heilt øðrvísi. Harry hevði verið á góðari leið, tá hann hevði hugsað, at tað loysti seg ikki at koma tvørt fyri hana. Hon var strong og gløgg og gav teimum ein rættiligan lestur í somu løtu, tey høvdu sett seg niður í fyrsta tímanum hjá henni.

„Hamskifti er ein tann ringasti og vandamiklasti gandakynsturin, tit skulu læra her í Hogwarts,“ segði hon. „Tann, sum hevur hug at fjasast í tímunum hjá mær, verður koyrdur út og sleppur ikki inn aftur. Nú havi eg ávarað tykkum.“

So umskapaði hon borðið hjá sær til eitt svín og svínið aftur til borð. Tey gapaðu øll og vildu sleppa undir hetta, men tað var skjótt, at tey skiltu, at tað fór at verða seinur dagur, áðrenn tey kundu skapa nakað av tí, sum inni var, um til djór. Tey skuldu skriva eina rúgvu av torförum uppskriftum, og so fingtu tey hvør sín sváulpinn, sum tey skuldu skapa um til eina nál. Tá ið tímin var liðugur, var tað bara Hermione, sum hevði gjørt nakað við sváulpinnin. McGonagall professari visti flokkinum,

hvussu spískur og silvurglitrandi, hann var blivin, og hon gav Hermione eitt av sínum fáu smílum.

Tímin, sum tey øll høvdu glett seg til, var tímin hjá Quirrell professara í verju móti svørtum maktum. Men hesin tímin gjørdist mest sum skemt. Skúlastovan reykt illa av hvítleyki. Hetta skuldi eitast at halda einum blóðsúgvana burtur, sum Quirrell einuferð hevði hitt í Rumenia, og sum hann væntaði fór at koma eftir sær nú nakað skjótt. Vavhúgvuna segði hann seg hava fingið frá einum afrikonskum kongssoni sum tókk fyri at vera sloppin undan einum stravnum uppafurgrivnum, men tey ivaðust í, um henda søgan var heilt eftirfarandi. Í fyrsta lagi, tí Seamus Finnigan hevði spurt, hvussu Quirrell hevði fingið tann uppafurgrivna burtur, og tá var Quirell rodnaður og var farin at tosa um veðrið. Í øðrum lagi, tí ein sterkur roykur lá um vavhúgvuna, og Weasley tvíburarnir vildu vera við, at hon eisini var full í hvítleyki fyri at verja Quirrell, hvar hann so var.

Tað var stórir lætti hjá Harry at siggja, at hann var ikki langt aftan fyri hini í skúlanum. Nógvir næmingar vóru av mugl- arafólki og høvdu, sum hann, onga hómung um, at tey vóru av gandaslag. So nógv var at læra, at sjálvst næmingar sum Ron høvdu ikki stóran fyrimun.

Fríggjadagur var ein góður dagur hjá Harry og Ron. Umsíðir eydnaðist teimum at finna vegin niður í Stóru Høll at fáa sær morgunmála uttan at villast eina einastu ferð.

„Hvat hava vit í dag?“ spurdi Harry og koyrdi sukur á havragreytin.

„Dupulttíma í gandadrykki saman við teimum í Slytherin,“ segði Ron. „Snape er fyristøðumaður í Slytherin. Tey siga, at hann altíð gevur sínum egnu fyrimun – nú fáa vit at siggja, hvussu vorðið er.“

„Hevði McGonagall bara verið lagalig við okkum,“ segði Harry. McGonagall var fyristøðukona í Gryffindor, men tað gjørdi ongan mun, hon díkti tey undir í heimaarbeiði kortini.

Beint tá var tað, at posturin kom. Harry hevði longu vant seg við tað, men tað hevði givið honum ein rættiligan skelk tann fyrsta morgunin, tá ið út ímóti hundrad uglur komu flags- andi inn í Stóru Høll og flugu í ring uppi yvir borðunum, til

tær sóu sínar eigarar og sleptu brøv og pakkar niður í fangið á teimum.

Hedwig hevði higartil ikki havt nakað við sær til Harry. Viðhvørt fleyg hon til hansara at nippa í oyrað á honum og fáa ein breyðmola, áðrenn hon fór í ugluhúsið at sova saman við hinum uglunum. Men hendan morgunin fleyg hon niður mill- um sultutoyið og sukurskálina og slepti einum brævi niður á tallerkin hjá Harry. Harry skræddi tað upp alt fyri eitt.

Góði Harry, (stóð í tí, skrivað við krutlutum stavum)

Eg veit, at tú hevur fri hvønn fríggjadag seidnapart, so hevur tú hug at fáa ein drekkamunn heima hjá mær um klokkan trý? Eri spentur at heira alt um hesa fistu vikuna hjá tær. Send svar við Hedwig.

Hagrid

Ron lænti fjøðurin hjá Ron og skrivaði *Jú takk, vit siggjast á baksíðuna* og sendi Hedwig avstað aftur.

Tað var heppið, at Harry hevði vitjanina hjá Hagrid at gleða seg til, tí tímin í gandadrykki gjørdist tað ringasta, ið honum hevði verið fyri higartil.

Við hátiðarborðhaldið tað fyrsta kvøldið, hevði Harry kent á sær, at Snape professari hevði onkran illvilja ímóti sær. Tá ið fyrsti tímin í gandadrykki var av, visti Harry, at hann var farin skeivur. Snape hevði ikki illvilja móti Harry – hann *hataði* hann.

Tímin fór fram niðri í einum av fangakjallarunum. Tað var kaldari her enn uppi í borgini, og alla staðni eftir veggjunum stóðu óhugnalig gløs við djórum flótandi í laka.

Snape gjørdi sum Flitwick og las listan við næmingum, og sum Flitwick hevði gjørt tað, stæðgaði hann við navnið á Harry.

„Sært tú tað,“ segði hann spakuliga, „Harry Potter. Okkara nýggja – *stjørna*.“

Draco Malfoy og vinir hansara Crabbe og Goyle flentu aftan fyri hendurnar. Snape gjørdi seg lidnan við nøvnini og hugdi upp. Eyguni í honum vóru svørt, sum tey í Hagrid, men eingin hiti var í teimum. Tey vóru køld og tóm og fingur teg at hugsa um myrk berghol.

„Tit eru komin til mín at læra ta neyvu listina og tann vitborna kynsturinn at blanda gandadrykkir,“ segði hann. Hann tosaði lágmæltur, það var neyvan meira enn ein teskan, men tey hoyrdu hvört orð – eins og McGonagall professari dugði Snape at fáa ein skúlaflokk at lurta. „Av tí at her verður gjørt lítið burturúr at sveiggja við fjákutum stavum, halda tit kanska, at hetta er ekki gandur. Eg vænti ekki, at tit fara heilt at fata vakurleikan í tí bralandi, sjóðandi pottinum við sínum glitrandi guvum ella ta ørandi megina í hesum vætum, tá ið tær breiða seg gjøgnum mannaæðrar, tølendi hugan og fangandi sansirnar í sínum snarum. Eg kann læra tykkum at bryggja heiður, vinna mæti og enntá at teppa deyðan – eru tit ekki sama slagid av dólgu sum teir, ið eg eri vanur við at skula tola.“

Tøgn legði seg eftir hesa stuttu røðuna. Harry og Ron hugdu hvør upp á annan við upplyftum eygnabrum. Hermione sat uttast á sínum stóli og var um at bresta. Hon vildi sleppa at vísa, at hon var ekki nakar dólgu.

„Harry Potter!“ segði Snape knappliga. „Hvat hevði eg fingið, um eg blandaði pulvur úr asfodelrót út í sevju úr malurt?“

Pulvur úr hvørjum út í sevju úr hvørjum? Harry gløddi upp á Ron, ið sá líka býttur út, sum hann sjálvur. Hermione stakk fingurinn upp sum eitt skot.

„Tað veit eg ekki,“ segði Harry.

Varrarnar í Snape rukkaðust.

„Nú so, – at vera stjórna er ekki alt, skilji eg.“

Hann lætst ekki at siggja hondina á Hermione.

„Latið okkum royna aftur. Harry. Hvar hevði tú leitað, um eg bað teg finna mærla ein bezoar?“

Hermione rætti hondina so høgt upp, sum hon fekk uttan at fara upp frá stólinum, men Harry hevði onga hóming av, hvat ein bezoarur mundi vera. Hann royndi ekki at siggja Malfoy, Crabbe og Goyle, sum ristust í látri.

„Eg veit ekki,“ segði Harry.

„Tú helt kanska ekki, tað fór at loysa seg at lata eina bók upp, áðrenn tú komst í skúla?“

Harry tvingaði seg at hyggja beint inn í tey køldu eyguni. Hann hevði hugt í bókurnar, men helt Snape, at hann skuldi minnast alt, sum stóð í bókini *Túsund gandaurtir og soppar?*

Snape lætst framvegis ekki at siggja Hermione og hennara veipandi hond.

„Hvat er munurinn á einari munkahettu og einum venusvogni, Harry?“

„Eg veit ekki,“ segði Harry stillisliga, „eg haldi, at Hermione veit, kanska ber tað til at spyrja hana.“

Summu brustu út úr at flenna. Harry fangaði eyguni í Seamus, og Seamus blunkaði. Men Snape helt tað ekki vera stuttligt.

„Set teg niður!“ glefsaði hann á Hermione. „Til tín kunnleika, Harry Potter, so gera asfodelrót og malurt ein so sterkan svøvn-drykk, at hann verður kallaður Livandi Deyðin. Ein bezoarur er ein steinur tikin úr geitavomb. Hann kann verja ímóti at kalla øllum gandadrykkjum. Hvat viðvíkur munkahettu og venusvogni, so er tað sama urtin, sum eisini kallast várbólma. Hví skriva tit ekki øll niður tað, sum tit fáa at vita?“

Tey fóru øll at leita fram fjøðurpennar og pergament, og uppi yvir skrivanini hoyrdist málið í Snape: „Og Gryffindor missir eitt stig fyri tín frekleika, Harry.“

Tað gekk ekki betur hjá Gryffindor, sum tímin leið. Snape setti tey saman tvey og tvey, og so skuldu tey blanda ein einfaldan drykk móti svullum. Hann gekk ímillum borðini í síni síðu, svørtu kápu og sá tey viga turkaðar notur og morla slangu-tenn sundur við stoytara. Hann fanst at næstan øllum næmingunum uttan Malfoy. Hann bað tey øll um at taka eftir Malfoy, hvussu óførur hann var at kóka snigilshorn, tá ið knappliga eitt skýggi við grønum regni og eitt hart, sjóðandi ljóð fylti allan kjallaran. Neville hevði av óvart fingið grýtuna hjá Seamus at smelta niður í ein svartan knút, og gandadrykkurin rann eftir steingólvinum og brendi hol í skógvarnar hjá fólki. Tað tók eitt sekund, so stóð allur flokkurin uppi á stólunum, meðan Neville, sum hevði fingið alt oman yvir seg, skríggjaði av pínu, og óhugnaligar reyðar bløðrur spruttu fram á ørmum og beinum.

„Tín býttlingur!“ hvesti Snape og gjørdi eitt sveigg við gandastavinum, so var tað burtur, sum Neville hevði stoytt á gólvið. „Koyrði tú puntsvínabroddarnar í, áðrenn tú tókst grýtuna av eldinum?“

Neville snýsti og gramdi seg, meðan bløðrur tóku seg upp á nösini.

„Far við honum á sjúkrahúsið,“ fisti hann við Seamus. So vendi hann sær móti Harry og Ron, sum hövdu staðið undir liðini á Neville.

„Tú, Harry Potter, tú segði ikki við hann, at hann ikki skuldi koyra broddarnar í? Tú helt kanska, at tað kom væl við hjá tær, at hann gjørdi hatta mistakið? Har misti Gryffindor aftur eitt stig av tinum ávum.“

Hetta var so órættvíst, at Harry læt munnin upp og skuldi mótmæla, men Ron sparkaði hann í beinið.

„Ansa væl eftir,“ teskaði hann, „eg havi hoyrt, at Snape kann gerast heilt illavorðin.“

Tá ið tey ein tíma seinni gingu upp trappurnar úr kjallar- anum, var Harry á gosi. Lagið var í botni. Hann hevði gjørt tað, at Gryffindor misti tvey stig longu í fyrstu vikuni – *hví* hataði Snape hann so?

„Kom nú,“ segði Ron, „legg ikki í. Snape tekur í heilum stig frá Fred og George eisini. Kann eg sleppa við tær at vitja Hag- rid?“

Klokkan fimm minuttir í trý fóru teir út úr borgini og gingu eftir fløtuni uttan um skúlan. Hagrid búði í lítlum timburhúsi í útjadaranum á Bannaða Skóginum. Ein lásbogi og einar galosj- ur stóðu við úthurðina.

Tá ið Harry bankaði uppá, hoyrdu teir eina øgiliga skavan innanfyri og nøkur harðlig goyggj. So hoyrdist málið í Hagrid: „*Legg teg, Oddur, legg teg!*“

Tað stóra lodna andlitið í Hagrid sást í gloppinum, tá hann koyrði undir hurðina at fáa hana upp.

„Gev tol,“ segði hann. „*Legg teg, Oddur!*“

Hann læt teir sleppa inn, meðan hann royndi at halda í hálsbandið á einum risastórum veiðihundi.

Bara eitt rúm var inni. Svínakjógv og fasanfuglar hingu niður úr loftinum, ein koparketil stóð og kókaði á grúgvuni, og í einum horni stóð ein stór song við einum klútateppi breiddum útyvir.

„Kennið tykkum sum hoyma,“ segði Hagrid og slepti Oddi, sum leyp beint upp á Ron og sleikti honum um annað oyrað. Tað var sum við Hagrid, Oddur var ikki so øgiligur í sinni sum í skinni.

„Hetta er Ron,“ segði Harry við Hagrid, sum koyrði kókandi vatn í eina stóra tekannu og setti eina sandkøku á eitt fat.

„Aftur oyn weasleyari, ha?“ segði Hagrid og hugdi at øllum frøknunum á andlitinum á Ron. „Havi spilt hálva lívið at jagstra tvíburaboyggjarnar hjá tær út úr skóginum her.“

Sandkøkan var gróthørð, so teir mundu brotið tenninar, men Harry og Ron lótust at dáma hana, nú teir søgdu Hagrid frá um sínar fyrstu tímar í skúlanum. Oddur hevði lagt hövðið í fangið á Harry og slevaði um øll klæðini hjá honum.

Harry og Ron vóru fegnir at hoyra Hagrid kalla Filch „hatta gamla skrimslid.“

„Og handa kettan, frú Norris, eg kundi havt hug at latið Odd hoylsa upp á hana onkuntíð. Hvørja ferð, eg havi ørindi í skúlanum, so eltir hon meg allastaðni. Sleppi ikki frá henni aftur – tað er Filch, sum hevur boytt hana eftir mær.“

Harry segði Hagrid frá tímanum hjá Snape. Hagrid segði sum Ron, at Harry skuldi einki leggja í tað. Snape var soleiðis við næstan allar næmingar.

„Jú, men hann *hatar* meg.“

„Tvætl í teg!“ segði Hagrid. „Hví skuldi hann gjørt tað?“

Men Harry helt, at Hagrid hugdi burtur, tá hann segði hetta.

„Og boyggi tín Charlie, hvussu voyt við hjá honum?“ spurdi Hagrid Ron. „Oytt skilafólk – góður við kriatúr.“

Harry hugsaði, um Hagrid skifti evni við vilja. Meðan Ron segði frá um Charlie og hansara arbeiði við drekkum, tók Harry ein lepa, sum kom undan tehettoni á borðinum. Tað var eitt klipp úr blaðnum *Dagsprofetinum*:

SEINASTA UM INNBROTID Í GRINGOTT

Kanningarnar halda fram í málinum um innbrotið í Gringottbankan tann 31. juli. Tað verður hildið at vera ókendir myrkursins gandakallar ella gandakonur, ið hava framt innbrotið.

Vættrar í Gringott lögdu í dag dent á, at einki var tikið. Hválvíð, sum brotið varð inni, varð longu tømt henda sama morgunin.

„Men vit kunnu ikki upplýsa, hvat var í hválvinum. So haldið tykkum frá hesum máli, tað man vera tað besta

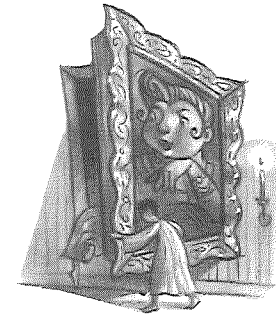
fyrir allar partar," segði ein talsvættur fyrir Gringott seinna-partin.

Harry mintist, at Ron hevði sagt í tokinum, at onkur hevði roynt at rænt bankan, men hann hevði ikki sagt, nær tað var hent.

„Hagrid!“ segði Harry. „Hatta innbrotið í Gringottbankan, tað var á mínum føðingardegi! Tað kann hava hent, meðan vit vóru har!“

Tað var einki at ivast í, Hagrid hugdi burtur. Hann mutlaði okkurt og bjóðaði honum ein køkubita aftrat. Harry las tað umaftur. *Hválvið, sum brotið var inní, varð longu tómt sama morgunin.* Hagrid hevði tómt tað, sum var í hválvi sjei hundrad og trettan, um tað annars kundi kallast at tóma, at taka tann litla grómuta pakkan. Var tað hann, tjóvarnir høvdu ætlað sær?

Tá ið Harry og Ron gingu heim aftur til nátturða, vóru lummarinir tungir av køkubitum, sum teir høvdu verið ov fólkaligir at siga nei takk til. Harry helt, at eingin tími higartil hevði givið honum so nógv at hugsa um sum hendan vitjanin hjá Hagrid. Hevði Hagrid fingið pakkan í evstu løtu? Hvar var hann nú? Og visti Hagrid nakað um Snape, sum hann ikki vildi siga við Harry?

– NÍGGJUNDI PARTUR –

Midnáttardysturin

Harry hevði ikki trúð, at hann nakrantíð fór at hitta ein drong, sum hann hataði verri enn Dudley, men hetta hugsaði hann, áðrenn hann hitti Draco Malfoy. Tíbetur høvdu tey á fyrsta ári í Gryffindor bara tímar í gandadrykki saman við teimum í Slytherin, so tað bar til so dánt at sleppa undan honum. Men so ein dagin varð ein lepi settur upp á talvuna í felagsstovuni í Gryffindor, sum fekk tey øll at suffa. Tímar í flúgving skuldu byrja hósdagin – og Gryffindor og Slytherin skuldu hava tímarnar saman.

„Hatta er tað,“ segði Harry tungur í huga. „Akkurat tað, eg altíð havi ynskt mær. At gera mær fyrri skommum á einum kustaskafti, meðan Malfoy hyggur at.“

Hann hevði glett seg meira enn nakað annað til at læra at flúgva.

„Tað er ikki vist, at tú gert tær fyrri skommum,“ segði Ron fyrri at ugga hann. „Nakað annað er, at Malfoy gongur altíð og reypar sær, hvussu væl hann dugir í quidditch, men kanska er tað bara tos.“

Eitt var vist: Malfoy tosaði í heilum um at flúgva. Hann

kærði seg harðliga um, at næmingarnir á fyrsta ári ikki sluppu á quidditchliðini, og hann skröggaði langar og drúgvar søgur um seg sjálvan, og altíð eydnaðist honum í síðstu løtu at sleppa undan tyrlunum hjá muglarunum. Men hann var ikki tann einasti. Soleiðis sum Seamus Finnigan segði frá tí, so mátti hann, Seamus, hava flogið á einum gandakusti øll síni barnaár aftur og fram um alt landið. Sjálvt Ron gjørði seg upp og segði frá ferðini hjá sær á tí gamla kustinum hjá Charlie, tá ið hann mundi rent á eitt sveimandi flogfar. Øll tey, sum vóru av ganda-fólki, tosaðu upp í saman um quidditch. Ron hevði longu skeldast um fótbólt við Dean Thomas, sum var á sama sovisali sum teir. Ron dugdi ikki at skilja, at nakar skuldi tímað eitt spæl við bara einum bólti, og so var heldur ikki loyvt at flúgva! Harry hevði sæð Ron staðið og prikað á plakatina hjá Dean fyri at fáa fótbóltliðið hjá West Ham at flyta seg á myndini.

Neville hevði ongantíð í lívinum sitið á einum kustaskafti, tí omma hansara hevði ikki viljað lovað honum. Fyri seg sjálvan hugsaði Harry, at omman mundi gera rætt, tí Neville kom sær altíð út í óføri, um hann so stóð stillur á tveimum beinum.

Hermione ræddist næstan líka illa sum Neville at skula flúgva. Hetta kundi ikki lesast burtur úr bók – sjálvt um hon hevði roynt tað. Við morgunmálan hósdagin hevði hon næstan gjørt tey ør við góðum ráðum, hon hevði lisið í einari bóka-savnsbók, sum æt *Quidditch gjøgnum öldirnar*. Neville sat undir hvørjum orði og pipraði at hoyra okkurt, sum kundi hjálpa sær at verða hangandi á kustaskaftinum seinni um dagin. So øll onnur vóru fegin, tá ið posturin kom og fekk Hermione at tiga.

Harry hevði ikki fingið eitt einasta bræv, síðani Hagrid hevði skrivað, og hetta var Malfoy skjótur at varnast. Tornuglan hjá Malfoy bar honum hvønn dag pakka við góðgæti frá mammuni, og hann læt altíð pakkann upp, so at hini skuldu siggja.

Ein hornugla kom við einum lítlum pakka til Neville frá ommuni. Hann pakkaði spentur upp og vísti teimum eina glaskúlu, sum eitt neyðaregg til stóddar. Tað líktist hvítum royki, sum var í.

„Hetta er ein minnist-alt!“ segði hann. „Omma veit, at eg gloymi so illa – henda kúlan sigur frá, tá tú hevur gloymt okkurt. Hygg, hon skal haldast soleiðis, og verður hon reyð,

so – á, nei ...“ andlitið í honum sjaknaði, tí kúlan hevði knapp-liga fingið ein korkareyðan lit, „... hevur tú gloymt okkurt.“

Neville royndi at minnast til, hvat hann hevði gloymt, tá ið Malfoy kom fram við Gryffindorbordinum og ripti kúluna úr hondunum á honum.

Harry og Ron lupu á føtur. Teir vildu taka í Malfoy, men McGonagall, sum skjótari enn nakar annar lærari dugdi at siggja trupulleikar, tá ið teir tóku seg upp, var skjót yviri hjá teimum.

„Hvat hendir her?“

„Malfoy hevur tikið minnist-altin hjá mær!“

Malfoy legði forhánisliga kúluna aftur á borðið.

„Gott er, gott er, eg skuldi bara siggja,“ segði hann og fór av stað við Crabbe og Goyle í hølunum á sær.

*

Klokkan hálgum fyra seinnapartin skundaðu Harry, Ron og hini í Gryffindor sær oman trappurnar uttanfyri at hava sín fyrsta tíma í flúgving. Luftin var klár, og eitt lot aldaði í grasinum undir fótunum, sum tey gingu oman brekkuna til tann stóra vøllin. Hinumegin sást Bannaði Skógurin og tey svørtu trøini, sum sveiggjaðu myrk har burturi.

Tey úr Slytherin vóru longu komin, og somuleiðis teir tjúgu kustarnir. Teir lógu so snøggir á rað í grasinum. Harry hevði hoyrt Fred og George tosa illa um skúlakustarnar, at teir fóru upp at ristast, tá tú fleygst ov høgt, ella teir høvdu hug at halda til vinstru alla tíðina.

Lærarin, Madam Hooch, kom. Hon hevði stutt, grátt hár og gul eygu sum ein heykur.

„Hoyr, hvørjum bíða tit eftir,“ rópti hon. „Farið hvør til sín kust og standið á rað! Komið nú!“

Harry hugdi niður á kustin hjá sær. Hetta var ein gamal kustur, og hárini stungu út í allar ættir.

„Rættið høgru hond fram og haldið henni uppi yvir kustinum,“ segði Madam Hooch har frammi, „og sigið: Upp!“

„UPP!“ róptu tey øll í senn.

Kusturin hjá Harry leyp upp í hondina á honum beinan vegin, men hann var millum teir fáu, sum gjørdu so. Kusturin hjá Hermione fór á rull burtur frá henni, og kusturin hjá Neville

rörði seg ekki. Kanska er við kustum sum við rossum, at teir kenna á sær, tá tú ert bangin, hugsaði Harry. Málið í Neville skalv og segði frá, at hann heldur vildi standa eftir á jörðini.

So visti Madam Hooch, hvussu tey skuldu seta seg upp á kustarnar uttan at glíða niðurav aftur. Hon gekk aftur og fram og rættaði takið. Harry og Ron fegnaðust um at hoyra Madam Brooch siga við Malfoy, at hatta mundi hann hava gjørt skeivt í fleiri ár.

„Nú briksli eg við floytuni, og so seta tit hart frá við beinunum,“ segði Madam Hooch. „Halðið fast um skaftið, farið nakrar metrar uppfrá og so beinan vegin niður aftur, tá ið tit benda tykkum eitt sindur framá. Eg briksli – trý – tvey ...“

Men Neville var so óstillur og ræddur, at hann setti frá, aðrenn floytan varð sett fyri varrarnar á Madam Hooch.

„Kom niður aftur, drongur!“ rópti hon, men Neville fór beint upp í loft sum proppur úr fløsku – fyra metrar – seks metrar. Harry sá hansara bleika og skelkaða andlit hyggja niður, sá hann gapa, glíða eftir liðini av kustinum og ...

BUMM! – eitt gjums og eitt ræðuligt brak, so lá Neville sum ein bjølgur í grasinum við andlitinum niðureftir. Kusturin fleyg hægri og hægri og fór síðani siglandi inn yvir Bannaða Skógin og hvarv.

Madam Hooch bendi seg niður yvir Neville, og andlitið var hvítt sum hansara.

„Brotin skøvningur,“ hoyrði Harry hana mutla fram fyri seg. „Kom upp, tú – tað er í lagi, upp á beinini!“

Hon vendi sær móti hinum.

„Tit vera eftir her, meðan eg fái hendan dreingin á sjúkra-húsið! Og tit røra ikki kustarnar, annars verða tit send heim úr Hogwarts skjótari enn tit fáa sagt „quidditch“! Kom avstað.“

Neville fór haltandi við tárur rennandi eftir andlitinum. Hann helt um skøvningin, og Madam Hooch hevði lagt ein arm um hann.

Beinan vegin tey vóru farin, brast Malfoy útúr at flenna.

„Sóu tit gronina í honum?“

Hini úr Slytherin tóku undir at flenna.

„Halt tín munn, Malfoy!“ segði Parvati Patil ill.

„Hygga síggi, verja tann lítla?“ segði Pansy Parkinson, ein

Slytheringenta við hvøssum andliti. „Tað hevði ikki trúð, at tú fórt at hjúkla um tær smáu grátisurrurnar, Parvati.“

„Hygg!“ segði Malfoy og leyp fram. Hann tók okkurt upp, sum lá í grasinum. „Hetta er tann býtta kúlan, omman sendi honum.“

Hann lyfti minnist-altin upp, og tey sóu hann glitra í sólini.

„Gev mær hann,“ segði Harry stillisliga. Alt tos steðgaði.

Malfoy smiltist óreinur.

„Eg haldi, eg fari at at goyma hann onkustaðni, so Neville kann fara eftir honum seinni. Hvussu hevði verið – uppi í einum træi?“

„Kom við honum!“ rópti Harry, men Malfoy var lopin upp á kustin og avstað. Hann hevði ikki pellað, hann *dugdi* at flúgva. Hann sveimaði uppi við tær hægstu greinarnar í einum gomlum eikitræi og rópti niður: „Kom og tak hann, Harry!“

Harry tók í kustin hjá sær.

„Nei!“ segði Hermione. „Madam Hooch segði, at vit máttu ikki røra kustarnar – tú kemur okkum øllum í óføri.“

Harry legði ikki í, hvat hon segði. Blóðið dukaði í oyrunum. Hann setti seg á kustin og sparkaði seg uppfrá, upp, upp fleyg hann, vindurin streyk gjøgnum hárið, og skikkjan veipaði og blaktraði aftan fyri hann – og í einum stoytandi broti av ørari gleði visti hann, at her var eitt, sum hann dugdi uttan at skula læra tað – tað var lætt, tað var *undurfullt*. Hann dró kustaskaftið eitt vet uppeftir til at sleppa hægri upp, hann hoyrði genturnar nista undir sær og Ron, sum rópti á hann at eggja honum til.

Hann gjørði eina knappa vend við kustinum og hevði nú Malfoy beint framman fyri sær. Malfoy var ovfarin.

„Gev mær hann,“ segði Harry, „annars slái eg teg av kustinum!“

„Á, so?“ svaraði Malfoy honum og royndi at snerkja.

Harry visti onkursvegna, hvat hann skuldi gera. Hann bendi seg fram og tók við báðum hondum um skaftið, og kusturin skeyt seg sum eitt spjót beint móti Malfoy. Malfoy fekk akkurát lagt seg til viks, Harry snúði sær á og helt kustinum stillum í luftini. Lógvabrestir hoyrdust úr neðra.

„Eingin Crabbe og eingin Goyle til at verja teg, Malfoy?“ rópti Harry á hann.

Malfoy mundi hugsa það sama.

„So tak hasa kúluna, meðni!“ rópti hann. Hann kastaði glaskúluna høgt upp í loft og fleyg niður á jörðina aftur.

Harry sá kúluna. Það var, sum varð tíðin hildin aftur. Kúlan fór uppeftir, stæðgaði og datt síðani spakuliga niður. Hann bendi seg frameftir og peikaði við endanum niðureftir – í næstu lētu tók kusturinn ferð á seg og kvaði bratt eftir kúluni – vindurinn floytaði í oyrnunum og blandaðist við rópini av teimum í neðra – hann rætti hondina fram – ein hálfan metur frá jörðinni fekk hann í hana, nóg skjótt til at hann fekk kustin reistan rættan veg aftur, og hann bóлтаði spakuliga niður á vøllin við minnistaltinum trygt í hondini.

„HARRY POTTER!“

Hjartað í Harry sakk skjótari, enn kusturinn hevði gjørt beint í áðni. McGonagall professari rann yvir ímóti teimum. Hann kom á fótur og skalv.

„Aldri – alla mína tíð í Hogwarts ...“

McGonagall professari fekk næstan ikki orðið fyri seg, so skelkað var hon, og brilluglösini skygdu í illsinni. „Hvat *billar* tú tær inn – tú kundi havt brotið nakkan.“

„Tað var ikki hann ...“

„Tig við tær, Patil ...“

„Men Malfoy ...“

„Tað er nóg mikið, Ron. Harry kom við mær, nú!“

Harry sá yvir á Malfoy, Cabbe og Goyle. Teir brosaðu sigursælir, nú hann gekk í kjalarvørrinum á McGonagall professara aftur til borgina. Hann fór at verða sendur til hús, hann visti tað. Hann vildi siga nakað at verja seg við, men okkurt var galið við røddini. McGonagall professari fór ginandi avstað uttan so mikið sum at hyggja aftur um seg; hann mátti bæði ganga og renna fyri at fylgja henni. Nú hevði hann gjørt tað. Tað hevði tikið minni enn tvær vikur. Um tiggju minuttir mátti hann pakka sítt kuffert. Hvat mundu tey fara at siga hjá Petuniu mostur, tá ið hann aftur bankaði uppá hjá teimum?

Upp útitrappurnar, upp marmortrappurnar í forhøllini, og framvegis segði McGonagall professari ikki eitt orð. Hon skrykti hurðarnar upp og gekk eftir gongunum við Harry skjølkandi

aftan á sær. Kanska fór hon at føra hann til Dumbledore. Hann hugsaði um Hagrid. Hann varð burturvístur, men fekk loyvi til at vera eftir sum lendisvørður. Hann kundi kanska vera hjálparmaður hjá Hagrid. Tað vendist í búkinum á honum, tá ið hann hugsaði um tað. So skuldi hann síggja Ron og hini gerast rættir gandakallar, meðan hann gekk aftan fyri Hagrid og bar taskuna hjá honum.

McGonagall professari stæðgaði uttan fyri eina skúlastovu. Hon læt hurðina upp og setti høvdið innum.

„Orsaka meg, Flitwick professari, hevði eg kunnað lænt Wood eina lētu?“

Wood? Harry skilti ikki. Var Wood eitt spanskør, hon fór at brúka at sláa við?

Men Wood vísti seg at vera eitt fólk, ein prúður unglingi, sum gekk á fimta ári í skúlanum. Hann kom út á gongina og hugdi forvitin upp á tey.

„Komið við mær, báðir tveir,“ segði McGonagall professari, og teir fóru aftan á henni.

„Inn í hesa stovuna.“

McGonagall professari vísti teimum inn í eina tóma skúlastovu. Heilt tóm var hon kortini ikki, tí Peeves var inni. Hann stóð og skrivaði illavorðin orð á talvuna.

„Far út, Peeves!“ segði hon. Peeves tveitti kritið niður í eina spann. Tað sang eftiri, og Peeves fór bannandi á dyr. McGonagall professari læt hurðina aftur og vendi sær móti báðum dreingjunum.

„Harry, hetta er Oliver Wood. Oliver – eg havi funnið ein leitara til tín.“

Oliver Wood hugdi við, og nú smiltist hann.

„Er tað álvara?“

„Púra vist,“ segði McGonagall professari avgjörd. „Hesin drongurinn er føddur leitari. Eg havi ongantíð sæð nakað slíkt. Var hetta fyrstu ferð á einum kusti, Harry?“

Harry nikkaði tigandi. Hann visti ikki, hvat tey tosaðu um, men hann varð kanska ikki rikin til hús kortini, og nú føldi hann aftur beinini undir sær.

„Hann stoytti seg fimtan metrar og loftaði hasum, sum hann hevur í hondini,“ segði McGonagall professari við Oliver Wood.

„Hann ekki so mikið sum skurslaði seg. Charlie Weasley hevði ekki kunnað gjørt tað.“

Oliver Wood lýsti, sum vóru allir hansara dreymar við eitt gingnir út.

„Hevur tú nakrantíð sæð ein quidditchdyst, Harry?“ spurdi hann uppøstur.

„Oliver er skipari á liðnum hjá Gryffindor,“ segði McGonagall professari.

„Hann er rætt limaður at vera leitari,“ segði Oliver og gekkuttan um Harry at kanna hann nærri. „Kropsburður lættur, kvikur, vit mugu fáa honum tann rætta kustin – ein Nimbus 2000 ella ein Cleesweep 7, vildi eg mett.“

„Eg fari at tosa við Dumbledore professara at vita, um tað ber til at at víkja frá regluni um næmingar á fyrsta ári. Tað er vist, at vit mugu seta eitt betri lið í ár enn tað í fjør. *Hólvað av* í síðsta dystinum móti Slytherin! Eg fekk ekki hugt inn í eyguni á Severus Snape í fleiri vikur ...“

McGonagall hugdi hvassliga upp um brillurnar at Harry.

„Eg vil frætta, at tú venur hart, Harry. Annars kundi eg broytt hugsan viðvíkjandi revsingini, tú átti at fingið.“

So smiltist hon knappliga.

„Pápi tín hevði verið errin. Hann var ein óførur quidditchspælari sjálvur.“

*

„Hatta *meinar* tú ekki.“

Nátturðin stóð á borðinum. Harry hevði beint nú sagt við Ron, hvat var hent, síðani hann var farin av stað við McGonagall professara. Ron hevði tikið ein bita hálva leið upp til munnin, men hevði gloymt alt um hann.

„Leitari?“ segði hann. „Men fyrsta árs næmingar sleppa *ongantið* – tú manst vera yngsti spælari í okkurt um ...“

„... hundrað ár,“ segði Harry og koyrði mat í munnin. Hann var gorchungur eftir allan spenningin seinnapartin. „Oliver Wood segði tað.“

Ron var so bilsin og so ovfarin, at hann bara sat og gapaði.

„Venjingarnar verða í næstu viku,“ segði Harry, „men sig tað ekki við nakran, Oliver vil, at tað skal vera loyniligt.“

Fred og George Weasley komu inn, sóu Harry og skundaðu sær yvir til hansara.

„Hatta var óført,“ segði George lágmaeltur. „Oliver segði okkum tað. Vit eru við á liðnum – bukarar.“

„Vit *skulu* vinna quidditchsteypið í ár!“ segði Fred. „Vit hava ekki vunnið tað, síðani Charlie fór úr skúlanum, men í ár hava vit eitt gott lið. Tú manst vera góður, Harry, Oliver næstan sálaðist, tá hann tosaði um teg.“

„Men vit mugu fara, Lee Jordan heldur, at hann hevur funnið eina nýggja loynigong út úr skúlanum.“

„Eg skal vedda uppá, at tað er tann aftan fyri standmyndina av Gregory hinum Sleiska, gongin, sum vit funnu fyrstu vikuna, vit vóru her. Vit siggjast.“

Fred og George vóru næstan ekki farnir á dyr, fyrr enn ein nógv minni vælkominn næmingur kom yvir til teirra: Malfoy við Crabbe og Goyle undir liðini á sær.

„Seinasta kvöldmáltíðin, Harry? Nær fer tokið hjá tær aftur til muglararnar?“

„Nú er meira um teg, nú tú ert aftur á jørðini og hevur tínar smáu vinmenn við tær,“ segði Harry kaldliga. Crabbe og Goyle vóru ekki júst smáir, men av tí at fult av lærarum sótu uppi við háborðið, fingtu teir einki gjørt annað enn at knýta nevarnar og gronast.

„Eg kann smildra teg sundur, tá eg vil,“ segði Malfoy. „Í kvöld, um tú torir. Ein galdradystur. Bara við gandastavum – ekki nerta við. Hvat sigur tú? Tú hevur kanska ongantið hoyrt um ein galdradyst?“

„Sjálvandi hevur hann tað,“ segði Ron og vendi sær ímóti teimum. „Eg eri hansara hjálparmaður, hvønn hevur tú?“

Malfoy hugdi upp á Crabbe og Goyle at meta um teir.

„Crabbe,“ segði hann. „Á midnátt. Vit hittast í steyparúm-inum, tað er ongantið læst.“

Harry og Ron hugdu hvør upp á annan, tá ið Malfoy var farin.

„Hvat *er* ein galdradystur?“ spurdi Harry. „Og hvat *meinar* tú við, at tú ert hjálparmaður?“

„Hjálparmenn skulu taka við, um nakar doyr,“ segði Ron so hissini og fekk sær ein kaldan kjøtbita. Tá hann sá andlitid í

Harry, var hann skjótur at leggja aftrat: „Men það er bara í rættiligum dystum, at nakar doyr, dystir millum rættar gandakallar. Tit báðir fáa ekki gjört stórt meira enn at senda neistar ímillum tykkum. Hvörgin av tykkum veit nóg nógv til at kunna gera álvarsligan skaða. Eg veddi uppá, at hann helt teg fara at siga nei.“

„Og hvat um eg sveiggi gandastavinum, og einki hendir?“

„So tveit hann frá tær og gev honum við nevanum,“ segði Ron.

„Orsaka meg.“

Teir hugdu báðir upp. Það var Hermione.

„Sleppur eingin at eta í frið her?“ spurdi Ron.

Hermione læt ekki við seg koma og segði við Harry:

„Eg kundi ekki lata vera við at hoyra, hvat tú og Malfoy sögdu, ...“

„Tú sneytaði,“ mutlaði Ron.

„... og tú *mást* ekki ganga úti um náttina, minst til öll stigini Gryffindor kann missa, verður tú tikin. Og það verður tú. Tú kanst ekki bara hugsa um teg sjálvan.“

„Og tú skalt ekki hugsa um meg,“ segði Harry.

„Farvæl,“ segði Ron.

*

Hvussu var og ekki, so var hetta ekki besti mátin at enda dagin, hugsaði Harry, tá ið hann nógv seinni lá og lurtaði, hvussu Dean og Seamus sovnaðu burtur (Neville var ekki komin aftur av sjúkrahúsinum). Ron hevði alt kvöldið givið honum góð ráð sum til dómis: „Roynir hann at mana ilt niður yvir teg, so skalt tú víkja undan, tí eg minnst ekki aftur, hvussu það skal stæðgast.“ Það var væl hugsandi, at Filch og frú Norris fóru at taka teir, og Harry ivaðist í, um hann ekki var í so frekur at bróta eina skúlareglu aftrat sama dag. Hinvegin sá hann snerkjandi andlitið í Malfoy fyri sær í myrkrinum – hann hevði góðan kjans at vinna á Malfoy, ein móti einum. Hann kundi ekki lata hann fara.

„Hálgum tólv,“ teskaði Ron at enda. „Vit mugu fara.“

Teir lótu seg í náttfrakkarnar, tóku gandastavin og sníktu seg tvörtur ígjøgnum tornkamarið, niður í vinditrappuna og

inn í felagstovuna í Gryffindor. Nakrar gløður lýstu enn í eldinum og gjördu allar armstólarnar til hundrad svartar skuggar. Teir vóru næstan komnir yvir til myndarholið, tá ið ein rödd hoyrdist úr stólinum beint við: „Hetta hevði eg ekki trúð um teg, Harry.“

Ein lummalykt varð tendrað. Það var Hermione í einum ljósareyðum náttkjóla og við logandi eygum.

„Tú!“ segði Ron uppøstur. „Far aftur í song við tær!“

„Eg mundi sagt það við beiggja tín,“ fisti Hermione. „Percy – hann er vegleiðari, hann hevði stæðgast hesum.“

Harry fekk seg illa at trúgva, at nakar fekk seg at vera so nasadjarvur sum Hermione.

„Kom avstað,“ segði hann við Ron. Hann trýsti myndina av Feitu Damuni upp og kleiv út gjøgnum holið.

So lætt ætlaði Hermione ekki at gevast. Hon fór aftan á Ron gjøgnum holið og fisti eftir teimum sum ein østur gásasteggi.

„Hugsa tit einki um Gryffindor, hugsa tit *bara* um tykkum sjálvar? Eg vil ekki, at Slytherin skal vinna húsasteypið, og tit missa öll stigini, sum eg fekk frá McGonagall professara fyri at duga væl í hamskifti.“

„Slepp tær burtur!“

„Alt í lagi, men eg havi ávarað tykkum, minnst til, hvat eg segði, tá tit sita í tokinum heim í morgin, tit eru so ...“

Men hvat það var, teir vóru, fingur teir ekki at vita. Hermione hevði vent sær við móti myndini av Feitu Damuni at sleppa inn aftur, men nú var myndin tóm. Feita Daman var farin á náttarvitjan, og Hermione slapp ekki inn aftur í Gryffindortornið.

„Hvat skal eg nú gera?“ nísti hon.

„Tú um það,“ segði Ron. „Vit mugu skunda okkum, vit vera ov seinir.“

Teir vóru ekki komnir til endan á gongini, so var Hermione aftur hjá teimum.

„Eg komi við tykkum,“ segði hon.

„Það gert tú *ikki*.“

„Halda tit, at eg fari at standa har og bíða eftir, at Filch skal koma og taka meg? Tekur hann okkum öll trý, so sigi eg sum er, at eg roynði at stæðga tykkum, og það kunnu tit vátta.“

„Tú ert ekki lítið frek ...“ segði Ron hart.

„Haldið munn, bæði tvey!“ segði Harry hvassliga. „Eg hoyrði okkurt.“

Tað ljóðaði, sum onkur snoddaði.

„Frú Norris?“ teskaði Ron og hugdi inn í myrkríð.

Tað var ekki frú Norris. Tað var Neville. Hann lá saman-
kreptur og svav á gólvinum, men hann stökk upp úr svøvni, tá
ið tey komu til hansara.

„Á, sum tað var gott, at tit funnu meg! Eg havi verið her í
fleiri tímar. Eg hevði gloymt tað nýggja loyniorðið, so eg kundi
sleppa inn og í song.“

„Tosa ekki so hart, Neville. Loyniorðið er „grísatryni“, men
tað hjálpir einki beint nú, Feita Daman er farin út onkustaðni.“

„Hvussu er vorðið við arminum?“ spurdi Harry.

„Væl,“ segði Neville og vísti teimum. „Madam Pomfrey setti
hann saman aftur alt fyri eitt.“

„Óført – men sært tú, Neville, vit mugu fara eitt ørindi, vit
siggjast seinni.“

„Farið ekki frá mær!“ segði Neville og leyp á fótur. „Eg vil
ekki vera her einsamallur, Blóðbarónurin hevur longu verið tvær
ferðir.“

Ron hugdi upp á klokkuna og síðani illbrýntur upp á Hermi-
one og Neville.

„Eydnað tað tykkum at fáa okkum tiknar, so skal eg ekki
helma í, fyrr enn eg hava lært handa grýlueiðin, Quirrell tosaði
um, og brúkt hann móti tykkum.“

Hermione læt munnin upp, kanska vildi hon siga Ron,
hvussu grýlueiðurin var, men Harry hússjaði á hana og gjørði
tekin, at tey skuldu halda fram saman.

Tey gingu gjøgnum langar gongir, og mánin lýsti í strikum
inn gjøgnum tey høgu vindeyguni. Hvørja ferð, tey snaraðu
um eitt horn, væntaði Harry, at Filch ella frú Norris fór at standa
fyri teimum, men tey vóru heppin. Tey runnu upp í einar
trappur upp á triðju hædd og gingu á tá yvir til steyparúmið.

Malfoy og Crabbe vóru ekki komnir. Glasskápini við steyp-
unum glitraðu í mánalýsinum. Ikki bara steyp vóru í, men eisini
föt og skálir og standmyndir úr silvuri og gulli, sum glampaðu
í myrkrinum. Tey sníktu seg framvið og høvdu eyguni eftir
hurðunum í hvør sínum enda í rúminum. Harry tók gandastavin

fram, so hann kundi vera til reiðar, skuldi Malfoy lopið á bein-
an vegin. Minuttirnir gingu.

„Hann er seinur. Kanska torir hann ikki at koma,“ teskaði
Ron.

Tá hoyrdist óljóð í grannarúminum, og tey hvukku við.
Harry hevði ikki meira enn lyft stavin, tá hoyrdu tey onkran
tosa. Tað var ikki Malfoy.

„Snodda nú, góða, kanska liggja tey og lúra í onkrum króki.“

Tað var Filch, sum tosaði við frú Norris. Ræðsluslugin veittr-
aði Harry sum eitt ørt at fáa hini at koma við sum skjótast. Tey
runnu sum á leistum móti hurðini og burtur frá Filch. Skikkjan
há Neville hevði ikki meira enn kastað seg aftur um eitt horn,
so hoyrdu tey, at Filch kom inn í steyparúmið.

„Tey eru inni her onkustaðni,“ hoyrdu tey hann mølma. „Tey
krógva seg.“

„Hendan vegin!“ vísti Harry við munninum, og tey sníktu
seg hjartkipt oman eftir langari gong full í gomlum brynjum
og herklæðum. Tey hoyrdu Filch koma nærri. Knappliga brast
Neville útúr og fór at renna – hann snávaði, fekk um skøvningin
á Ron, og báðir tveir brustu inn í eina brynju úr jarni.

Gangurin og brestirnir vóru nóg mikið til vekja alla borgina.

„RENNIÐ!“ rópti Harry, og øll fyra tóku til beins oman eftir
gongini. Tey høvdu ikki stundir at hyggja aftur um seg at vita,
um Filch var í hølunum – tey spelaðu inn gjøgnum hurðar og
tvísparaðu eftir einari gong fyri og aðrari eftir, Harry fremstur
uttan at vita, hvar tey vóru, ella hvagar tey fóru. Tey skræddu
seg gjøgnum eitt veggjateppi og vóru nú í eini loynigong, tey
lupu avstað og komu út nær við rúnastovuna, sum tey vistu lá
langt frá steyparúminum.

„Eg haldi, vit sluppu frá honum,“ stunaði Harry. Hann legði
seg upp móti tí kalda útvegginum og turkaði sær um ennið.
Neville stóð samanbendur, hvæsandi og froysandi.

„Eg – segði – tað – altíð,“ segði Hermione og kikkaði eftir
ondini, „eg – segði – tað.“

„Vit mugu finna aftur til Gryffindortornið,“ segði Ron, „og
tað sum skjótast.“

„Malfoy lumpaði teg,“ segði Hermione við Harry. „Har sært
tú. Hann ætlaði sær ongantið at koma – Filch visti, at okkurt

skuldi vera í steyparúminum, Malfoy má hava sagt það við hann.“

Harry hugsaði, at kanska hevði hon rætt, men hann fór ikki at viðganga það.

„Vit fara.“

So lætt skuldi það ikki verða. Tey høvdu ikki gingið meira enn eini tíggju fet, tá glintaði í einum hurðarlási og okkurt skeyt seg út úr einari skúlastovu framman fyri tey.

Það var Peeves. Hann sá tey og nísti hart, so feigin varð hann.

„Tig við tær, Peeves – góði, ikki rópa – vit verða send heim.“
Peeves gvauggaði.

„Ganga og mala her um náttina, líklir fyrstar? Áfý, áfý, áfý!
Ótangarnir verða fangarnir.“

„Ikki rópa, vælsignaður, ikki rópa, Peeves.“

„Skuldi sagt það við Filch, skuldi eg,“ segði Peeves so bliðskortaður, men eyguni glampaðu órein. „Það er best fyri tykkum, vita tit.“

„Skrubba av við tær!“ hvesti Ron og langaði til Peeves. Hetta var eitt stórt mistak.

„NÆMINGAR GANGA UPPI!“ ýldi Peeves, „NÆMINGAR GANGA UPPI HER VIÐ RÚNASTOVUNA!“

Tey kavaðu inn undir Peeves og runnu sum fyri lívinum heilt oman til endan á gongini og skuldu skræða hurðina upp – men hon var stongd.

„Hetta er það!“ stunaði Ron, meðan tey royndu at fáa hurðina upp. „Nú er liðugt! Nú er søgan úti!“

Tey hoyrdu fótafet. Það var Filch, sum kom rennandi eftir rópunum hjá Peeves.

„Flyt teg,“ fisti Hermione. Hon tók gandastavin hjá Harry, bankaði á lásið og teskaði „*Alohomora!*“

Lásið klikkti, og hurðin fór upp – tey lupu innum og klamsaðu hana aftur. So settu tey oyruni móti hurðini at lurta.

„Hvar eru tey, Peeves?“ segði Filch. „Skunda tær, sig mær!“

„Sig: Ger so væl!“

„Einki soverðið tvætl, Peeves, sig mær það, *hvar eru tey?*“

„Eg sigi einki, fyrr enn tú hevur sagt: Ger so væl,“ segði Peeves við síni ertandi og drynjandi rödd.

„Ger so væl, meðni!“

„EINKI! Ha haaa! Eg segði, at eg skuldi siga einki, tá tú segði ger so væl! Ha ha! Haaaaaa!“ Og tey hoyrdu ljóðið av Peeves fána burtur og Filch banna og blóta.

„Hann heldur, at hurðin er stongd,“ teskaði Harry. „Það gekk! Vit eru bjargað! – Slepp mær, Neville!“ Tí Neville hevði nú í eina løtu hálað í ermuna á náttfrakkanum hjá Harry. „*Hvat?*“

Harry vendi sær við – og sá heilt týðiliga hvat. Eina løtu helt hann seg vera komnan í ein marrudreym – hetta var ovboðið, oman á alt annað, sum hevði verið.

Tey vóru ikki í einari stovu, sum hann hevði hildið. Tey vóru í einari gong. Það var tann bannaða gongin á triðju hædd. Og nú vistu tey, hví hon var bannað.

Tey hugdu beint í eyguni á einum risastórum hundi, einum hundi, sum fylti alt rúmið frá gólvi til loft. Hann hevði trý høvd. Trý pør av rullandi, vitleysum eygum. Triggjar nasar, sum ristust og skulvu ímóti teimum. Triggjar slevandi kjaftar, slevið hekk sum hálar línur niður úr gulum tøkutonnnum.

Hann stóð púra stillur. Øll seks eyguni starðu niður at teimum. Hann mundi vera bilsin av teimum, og Harry visti, at hetta var einasta grundin til, at tey enn vóru á lívi. Men nú raknaði hann við, og eingin kundi misskilja, hvat hetta buldrandi murrið frá honum vildi siga.

Harry trilvaði eftir hurðarknarvanum – skuldi hann velja millum Filch og deyðan, so valdi hann Filch.

Tey duttu afturá – Harry klamsaði hurðina aftur, og tey runnu ella næstan flugu aftur eftir gongini. Filch mundi vera farin at leita eftir teimum onkra adrastaðni, tí tey sóu hann ikki og lögdu heldur einki í það – það einasta, tey vildu, var at fáa so nógv sum gjørligt ímillum seg og hatta ódjórið. Tey stedgáðu ikki, fyrr enn tey stóðu framman fyri myndini av Feitu Damuni á sjeyndu hædd.

„Hvar í verðini hava tit verið?“ spurdi hon og hugdi at náttklæðunum, sum hingu niður av herðunum á teimum, og at teimum reyðu, sveittutu andlitunum.

„Sama ger – grístrýni, grístrýni,“ stunaði Harry, og myndin læt seg upp. Tey bóltáðu inn í felagsstovuna og duttu skelvandi um koll niður í armstólarnar.

Eina góða løtu segði eingin eitt orð. Neville sá út, sum ætlaði hann ongantíð aftur at siga nakað.

„Hvat hugsu tey fyrri sær, at hava eitt sovorðið innilæst í skúlanum?“ spurdi Ron umsíðir. „Er tað nakar hundur, sum krevur venjing, so er tað hasin.“

Hermione hevði fingið bæði ondina og málið fyrri seg aftur. Hon var óð.

„Tit brúka kanska ikki eyguni, sum tit hava í høvðinum?“ hvesti hon. „Sóu tit ikki, hvat tað var, hann stóð uppiá?“

„Gólvinum?“ gitti Harry. „Eg hugdi ikki niður á labbarnar, eg hevði nóg mikið við heysunum.“

„Nei, *ikki* á gólvinum. Hann stóð á einum lemmi. Hann verjir fyrri onkrum.“

Hon reisti seg og stardi at teimum.

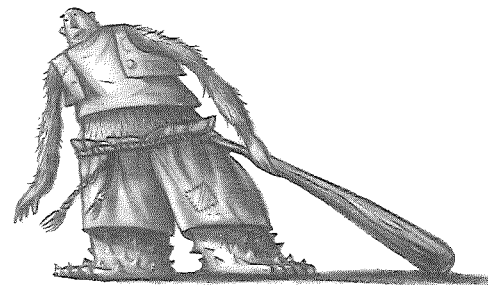
„Eg vóni, at tit eru væl nøgdir við tykkum sjálvar. Vit kundu verið dripin øll somul – ella sum verri er, verið koyrd úr skúlanum. Leggja tit einki í, so fari eg at leggja meg.“

Ron hugdi eftir henni og gapaði.

„Nei, vit leggja einki í tað,“ segði hann. „Skuldi trúð, at vit hava drigið hana við okkum allan vegin.“

Men Hermione hevði givið Harry annað at hugsu um, nú hann legði seg í seingina. Hundurin varði fyrri onkrum ... Hvat var tað, Hagrid hevði sagt? Tryggasta staðið í verðini, skuldi okkurt goymast, tað var í Gringottbankanum – ella kanska í Hogwarts.

Kanska hevði Harry gitt, hvar tann lítli, grómuti pakkin í hválvi sjev hundrað og trettan mundi vera nú.

– TÍGGJUNDI PARTUR –

Allahalganna aftan

Malfoy trúði ikki sínum egnu eygum, tá hann morgunin eftir sá, at Harry og Ron vóru enn í Hogwarts, móðir, men annars heilt væl fyrri. Teir báðir vinirnir skemtaðu sær saman og hildu, at hatta við tríheysaða hundinum hevði verið eitt rættiligt ævintýr, sum teir væl kundu hugsað sær at komið í aftur eina aðru ferð. Samstundis segði Harry frá um pakkan, sum mátti vera fluttur úr Gringottbankanum til Hogwarts, og teir sótu í langa tíð og royndu at gita, hvat tað mundi vera, sum kravdi so sjálldsama góða verju.

„Antin er tað ræðuliga nógv vert, ella er tað øgiliga vanda-mikið,“ segði Ron.

„Ella bæði,“ segði Harry.

Men tað einasta, teir vistu fyrri vist, var, at pakkin var lítli. Tað, sum var í honum, kundi ikki vera meira enn einar fimm sentimetrar langt, og tað var ógjørligt at gita tað, fingur teir einki meira at vita.

Hværki Neville ella Hermione vildu hoyra talað um tað, sum lá undir hundinum og lemminum. Neville hugsaði bara um at halda sær burtur frá hundinum, ongantíð nóg langt.

Hermione vildi ekki tosa við Harry og Ron, men so ágangandi og sjálvklók sum hon var, hildu teir það bara vera ein eyka fyrirun. Teir hugsaðu bara um eitt: at finna eitt høvi at fáa í nakkan á Malfoy. Og gladdir vóru teir, tá ið eitt tilíkt høvi beyðst við postinum eina litla viku seinni.

Hendan dagin komu uglurnar sveimandi inn í Stóru Høll sum vant, men það sást beinan vegin, at okkurt serligt var á vási. Seks hjartauglur høvdu ein langan, klænan pakka ímillum sín. Harry var spentur sum øll hini at vita, hvat var í hesum pakkanum, men bilsin var hann, tá ið uglurnar stoyttu seg niður og sleptu honum beint framman fyri sær so hart, at breyð-bitarnir lupu upp av bordinum og á gólv. Tær vóru ikki meira enn flagsaðar uppfrá aftur, so kom ein uglá aftrat og slepti einum brævi niður á pakkan.

Harry var fyrstur at skræða brævið upp, og væl var það, tí í tí stóð:

LAT IKKI PAKKAN UPP VIÐ BORDIÐ.

*Í honum er ein nýggjur Nimbus 2000, men
lat ikki øll vita, at tú hevur fingið ein gandakust,
tí so vilja øll hava tað sama.*

*Oliver Wood biður teg koma á quidditch-
vøllin klokkan sjey í kvøld til fyrsta
venjingartíman.*

McGonagall professari

Harry mundi ikki fingið dult sína gleði, tá hann vísti Ron brævið.

„Ein Nimbus 2000!“ Ron var heilt øvundsjúkur. „Eg havi ongantíð so mikið sum *nortið* við ein Nimbus.“

Teir skundaðu sær úr høllini og ætlaðu at pakka upp inni hjá sær sjálvum, áðrenn tað ringdi inn til fyrsta tíma, men tá ið teir vóru komnir hálva leið tvørtur um forhøllina, sóu teir, at Crabbe og Goyle stóðu í trappuni og forðaðu teimum. Malfoy tók pakkan frá Harry og handfór hann.

„Hetta er ein kustur,“ segði hann og tveitti pakkan aftur til Harry. Tað sást á honum, at hann var bæði øvundsjúkur og óndur. „Hesa ferð verður tú tikin, Harry. Tað er bannað fyrsta árs næmingum at hava kust.“

Ron fekk ikki tagt.

„Hetta er ikki ein vanligur kustur,“ segði hann. „Tað er ein Nimbus 2000. Hvat var tað, tú segði, at tú átti heima hjá tær, ein Comet 2-60?“ flenti Ron. „Comet kustar hava fína skræðu, men teir eru einki afturímóti einum Nimbus.“

„Hvat veitst tú um tað, Ron? Tú eigur ikki fyri helvtina av handtakinum,“ hvesti Malfoy. „Tú og beiggjarnir hjá tær mugu spara saman fyri ein kvist í senn.“

Áðrenn Ron fekk svarað, kom Flitwick professari til sjóndar aftan fyri Malfoy.

„Tit klandrast ikki, dreingir, ha?“ nísti hann.

„Harry hevur fingið ein kust við postinum,“ var Malfoy skjótur at siga.

„Jú, jú, tað er so,“ segði Flitwick professari og brosaði upp á Harry. „McGonagall professari segði mær alt um hetta serliga við Harry. Og hvat slag er hann?“

„Ein Nimbus 2000,“ segði Harry og mátti royna ikki at flenna, tá hann sá andlitið í Malfoy. „Og tað var Malfoy, sum gjørði, at eg fekk hann,“ legði hann aftrat.

Harry og Ron fóru upp trappurnar og vóru um at kódna í látri av Malfoy, sum stóð eftir og kókaði av illsinni.

„Tað passar,“ flenti Harry, tá teir vóru komnir upp. „Hevði hann ikki tikið minnist-altin hjá Neville, hevði eg ikki verið á liðnum.“

„So tú heldur, at hatta er lønin fyri at bróta reglurnar?“ ljóðaði ein harðlig rødd aftan fyri teir. Hermione kom trampandi upp trappurnar og hugdi við illvilja at pakkanum hjá Harry.

„Eg helt, tú segði, at tú vildi ikki at tosa við okkum,“ segði Harry.

„Ja, tosa nú,“ segði Ron. „Tað er so vælsignað at hoyra teg.“ Hermione skundaði sær framvið og bresti við nakkanum.

Í tímum hendan dagin fekk Harry illa hugsað um annað enn gandakustin hjá sær. Hann sá sovisalin fyri sær og kustin, sum lá í pakkanum undir seingini, ella tankarnir gingu til quidditchvøllin, har tey skuldu venja um kvøldið. Hann skræddi nátturðan í seg og visti ikki, hvat hann fekk sær, og so leyp hann uppá saman við Ron at pakka sín Nimbus 2000 út.

„Oy, oy!“ suffaði Ron, tá ið kusturin lá á seingjarteppinum.

Sjálv Harry, sum einki visti um teir ymisku gandakustarnar, dugdi at síggja, at hesin var nakað heilt fyri seg. Mjáur og blankur og við einum handtaki úr harðviði. Bustirnar vóru gjørdar úr longum og beinum kvistum, og eftir skaftinum var skrivað *Nimbus 200* við gullstavum.

Tá ið klokkan nærkaðist sjei, fór Harry avstað og gekk í skýmingini yvir ímóti quidditchvøllinum. Hann hevði ongantíð fyrr verið innan fyri girðingina. Fleiri hundrad sæti vóru í einum høgum skróa hvørjumegin vøllin, so áskóðararnir skuldu koma nóg høgt upp til at síggja dystin. Fyri báðar endarnar vóru settir triggir gyltir stólpar við hvør sínum ringi ovast í toppinum. Tað minti Harry um teir smáu plastpinnarnar, sum børn brúka at blása sápubløðrur við, men hesir vóru einar 15 metrar høgir.

Harry var so spentur at sleppa aftur á flog, at hann hevði ikki tol at bíða eftir Oliver Wood, men setti seg upp á kustin beinan vegin og fór uppfrá. Sum tað kendist vælsignað – hann fór sum eitt skot inn og út millum málstólparnar og síðani aftur og fram eftir vøllinum. Hansara *Nimbus 2000* aktaði og vendi, bara hann nam tað minsta sindrið við hann.

„Halló, Harry, kom niður!“

Oliver Wood var komin. Hann hevði ein stóran trækassa við sær. Kusturin hjá Harry setti seg á vøllin beint undir liðina á honum.

„Óført,“ segði Wood við glógvandi eygum, „óført, eg síggi, hvat McGonagall meinti við, tú ert ikki fyri ongum. Eg ætli mær at læra teg reglurnar í kvøld, so tú kanst verða við í venjingunum, sum eru triggjar ferðir um vikuna.“

Hann læt kassan upp. Í honum vóru fyra bóltar í ymiskum støddum.

„Sært tú,“ segði Wood, „quidditch er lætt at skilja, tað er verri at spæla tað. Sjei leikarar eru í hvørjum parti. Triggir teirra kallast framherjar.“

„Triggir framherjar,“ tók Harry upp aftur, í tí Wood tók ein blankan reyðan bólt úr kassanum, á stóð nakað sum ein fót-bóltur.

„Hesin bólturinn kallast bjølgan,“ segði Wood. Framherjarnir kasta bjølguna ímillum sín og royna at fáa hana gjøgnum ein

av ringunum at fáa mál. Tíggju stig, hvørja ferð bjølgan fer gjøgnum ein ring, skilir tú?“

„Framherjarnir kasta bjølguna, og hon skal gjøgnum ringarnar at fáa mál,“ segði Harry. „Tað er eitt slag av kurvabólta á kustum og við seks kurvum.“

„Hvat er kurvabóltur?“ spurdi Wood forvitin.

„Sama ger,“ svaraði Harry.

„So er ein verji á hvørjum liði – eg eri verji hjá Gryffindor. Eg skal flúgva millum ringarnar og ansa eftir, at hinir ikki fáa mál.“

„Triggir framherjar og ein verji,“ segði Harry, sum vildi minnst til alt. „Og teir spæla bjølguna millum sín. Hvussu so við hasum?“ Hann peikaði á teir triggjar bóltarnar, sum lógu eftir í kassanum.

„Eg skal vísa tær,“ segði Wood. „Tak hendan.“

Hann gav Harry ein lítlan lurk, nakað sum eitt bólttræ til rundbólt.

„Eg skal vísa tær, hvussu gartlurnar gera,“ segði Wood. „Hetta kallast gartlur.“

Hann visti Harry tveir bóltar, kolasvartir og heldur minni enn tann reyða bjølgan. Harry sá, at hetta livdi og vildi sleppa úr bondunum, sum hildu teimum í kassanum.

„Far burturfrá,“ ávaraði Wood. Hann boygdi seg niður og loysti aðra gartluna.

Í somu løtu fleyg tann svartí bólturinn upp í loft, vendi so og kom við ferð beint niður ímóti andlitinum á Harry. Harry sveiggjaði bólttrænum at forða fyri, at gartlan skuldi bróta sær nøsina og sendi hana singlandi upp aftur í loft. Hon mól í klingrum um høvdið á teimum, so stoytti hon seg niður yvir Wood, men Wood kastaði seg yvir hana og helt henni undir sær niður á vøllin.

„Sært tú?“ stunaði hann. Gartlan stríddist ímóti, men hann trústi hana aftur í kassan og bant hana niður. „Gartlurnar gartera aftur og fram og royna at sláa leikararnar av kustunum. Tí eru tveir bukarar á hvørjum liði. Weasley tvíburarnir eru bukarar hjá okkum. Teir skulu verja okkum móti gartlunum og sláa tær yvir á hitt liðið. So – hevur tú fingið alt við?“

„Triggir framherjar royna at fáa mál við bjølguni; verjin ansar

eftir málunum; tveir bukarar sláa gartlurnar burtur,“ reksaði Harry upp.

„Frálíkt,“ segði Wood.

„Sig mær – hva gartlurnar nakrantíð dripið nakran?“ spurdi Harry og royndi at fáa spurningin at ljóða líkatil.

„Ongantíð í Hogwarts. Vit hava havt nøkur brotin kjálka-bein, einki verri enn tað. Bíða nú, so koma vit til tann seinasta á liðnum. Tað er leitarin. Tað er tú. Og tú skalt einki leggja í bjølguna ella gartlurnar.“

„Bara tá tær bróta heysin í mær.“

„Tað skalt tú ikki hugsa um. Weasley beiggjarnir fáa saktans hildið gartlunum burtur – eg meini so við, teir eru sum livandi gartlur sjálvir.“

Wood tók niður í kassan og fekk í fjórða og seinasta bóltin. Samanborið við bjølguna og gartlurnar var hann lítil, ikki meiri enn ein stór valnøt. Hann skein sum gull og hevði smáar veingir úr silvuri.

„Hetta“ segði Wood, „er Gylta Kippan, og tað er avgerandi bólturinn í øllum leikinum. Hon er ring at taka, tí hon sæst næstan ikki. Leitarin skal leita eftir henni og taka hana. Tú skalt flúgvva inn og út millum framherjar, bukarar, gartlur og bjølgu og taka hana, áðrenn leitarin á hinum liðnum fær hana, tí tann leitarin, ið tekur kippuna, vinnur 150 stig eyka, so hansara lið vinnur næstan altíð dystin. Tí er tað, at leitarin so ofta verður feldur. Ein quidditchdystur er ikki liðugur, fyrr enn kippan er tikin, so viðhvørt kann hann vera næstan endaleysur – eg haldi, at metið er trýggir mánaðir. Teir máttu hava eykamenn inn alla tíðina, so at fólkið kundi sleppa at sova.

Hatta er tað. Hevur tú spurningar?“

Harry risti við høvdinum. Hann skilti væl, hvat hann skuldi gera, trupulleikin fór at vera at gera tað.

„Vit fara ikki at venja við kippuni nú,“ segði Wood og legði hana varisliga niður aftur í kassan. „Tað er nakað seint, vit kundu mist hana burtur í myrkrinum. Latið okkum heldur royna við hesum.“

Hann tók nakrar vanligar golfkúlur upp úr lummanum, og létu seinni vóru báðir tveir uppi í luftini. Wood kastaði golf-

kúlurnar í allar ættir so hart, sum hann orkaði, og Harry skuldi so royna at taka tær.

Harry misti onga kúlu, og Wood var ovurfegin. Hálvan tíma seinni var so myrkt, at teir máttu gevast.

„Hatta quidditchsteypið fer at verða okkara í ár,“ segði Wood so hjartaliga, tá ið teir gingu heim aftur á borgina. „Tað skal ikki undrað meg, at tú verður betri enn Charlie Weasley. Og hann hevði kunnað spælt á landsliðnum fyri Ongland, var hann ikki farin á drekaveiðu í útlondum.“

*

Kanska var tað, tí at hann hevði so nógv at gera, trýggjar ferðir um vikuna at skula venja quidditch oman á alt skúlaarbeiðið, men Harry fekk seg illa at trúgva, at hann longu hevði verið í Hogwarts í tveir mánaðir. Borgin kendist heimligari, enn húsini í Privet gøtu nakrantíð høvdu verið. Tímarnir gjørdust eisini meira og meira spennandi, nú tey høvdu lært tað grundleggjandi í teimum ymisku lærugreinunum.

Um morgunin allahalganna aftan vaknaðu tey við tí leskiliga roykinum av heitum graskørum angandi um alla lonina. Uppaftur betri varð tað, tá ið Flitwick professari í rúnatímanum segði, at nú skuldu tey royna seg við flúgvandi lutum. Tað hevði teimum longest eftir at sleppa heilt síðani tann dagin, tey høvdu sæð hann lyft froskin hjá Neville uppfrá og sent hann á flog í skúlastovuni. Flitwick professari setti tey saman tvey og tvey. Harry skuldi vera saman við Seamus Finnigan (tað var ein lætti, tí Neville hevði roynt at peika á seg). Men Ron skuldi vera saman við Hermione, og tað var ringt at siga, hvørt teirra mundi vera misnøgdari við tað. Hon hevði ikki sagt eitt orð við teir, síðani tann dagin, tá ið Harry hevði fingið sín Nimbus.

„Gloymið nú ikki tað líta smellid við handliðinum, sum vit hava vant!“ hvein Flitwick professari, hann stóð sum vant uppi á bókarúgvuni við læraraborðið. „Sveiggja og smella, minnst til, sveiggja og smella. Og ansið eftir at siga orðini klárt og greitt – gloymið ikki gandakallin Baruffio, sum segði f fyri s og endaði á gólvinum við einum fíli uppi yvir sær.“

Tað var ikki lætt. Harry og Seamus sveiggjaðu og smeltu, men fjøðurin, sum teir skuldu fáa at sveima, var liggjandi á

borðinum og rærði seg ekki. Seamus var so ótolin, at hann prikadi við gandastavinum og setti eld á. Harry mátti leggja hattin hjá sær niðuryvir at slökkja.

Hjá Ron við næsta borðið gekst einki mætari.

„*Wingardium leviosa!*“ rópti hann, og teir longu armarnir reiggjaðu sum ein vindmylna.

„Tú sigur tað skeivt,“ hoyrði Harry, at Hermione blásti út úr sær. „Tað er Win-gar-dium levi-o-ša. Ger „gar“ langt og týðiligt!“

„Sig tú tað, meðni, tá ið tú ert so klók,“ hvesti Ron.

Hermione rullaði ermurnar upp, gjørði ein smell við gandastavinum og segði: „*Wingardium leviosa!*“

Fjædurin lyfti seg upp av borðinum og sveimaði umleið ein metur uppi yvir høvðinum á teimum.

„Ja, soleiðis!“ rópti Flitwick professari og klappaði. „Hyggið hendan vegin, øll somul! Hermione hevur gjørt tað rætt!“

Ron hevði gron, tá ið tímin var liðugur.

„Tað er einki at siga til, at eingin kann tola hana,“ segði hann við Harry, meðan teir trokaðu seg gjøgnum gongina. „Hon er ein marra, tað er vist.“

Onkur skundaði sær framvið og kom undir Harry. Tað var Hermione. Harry sá í andlitið á henni og hvakk við – hann sá tár í eygunum á henni.

„Eg haldi, hon hoyrði teg.“

„Og hvat so?“ segði Ron. „Hon sær kanska, at hon hevur ongar vinir.“

Hermione kom ikki til næsta tíman og sást ikki allan seinna-partin. Tá ið teir fóru niðurundir í Stóru Høll til allahalganna veitsluborðið, hoyrdu teir Parvati Patil siga við vinkonuna Lavander, at Hermione sat og græt inni á gentuvesinum og vildi vera í frið. Ron tyktist at verða illa við, men eina løtu seinni fóru teir inn í Stóru Høll, og alt stásið, sum har var, fekk teir at gloyma Hermione.

Túsund livandi flogmýs flákræðu eftir bróstunum og undir loftinum, og aðrar túsund hingu uppi yvir borðunum sum lág, svørt skýggj og fingur ljósini í graskørunum at liva. Veitslan vísti seg í gullfætunum, á sama hátt sum við hátíðarborðhaldið tað fyrsta kvældið, tey vóru komin.

Harry skuldi fáa sær av eplunum, tá ið Quirrell professari kom leypanði inn við vavhúgvuni á skák, ræðsluslugin á at líta. Øll gløddu at honum, hann næstan bóltaði yvir ímóti stólinum hjá Dumbledore, kom undir borðið og stamaði: „Eitt t-trøll – í fangakjallaranum – helt at eg – eg s-skuldi siga frá.“

Hann sakk niður á gólvið og var svímaður.

Alt var ein ruðuleiki. Fleiri reyðar stjörnur við fýrverki máttu bresta úr gandastavinum hjá Dumbledore, áðrenn friður var aftur í høllini.

„Vegleiðarar,“ buldraði hann, „leiðið tykkara húsfólk aftur til sovisalirnar alt fyri eitt!“

Hetta dámdi Percy.

„Komið við mær! Haldið saman, fyrsta árs næmingar! Eingin grund at ræðast trøllið, bara tit gera, sum sagt verður við tykkum! Gangið beint aftan fyri meg, nú! Til síðis, her koma fyrsta árs í Gryffindor! Gerið so væl, eg eri vegleiðarin!“

„Hvussu kann eitt trøll sleppa inn?“ spurdi Harry, tá ið tey gingu upp trappurnar.

„Spyr ikki meg. Tey skulu eitast at vera ordiliga døllut,“ segði Ron. „Kanska hevur Peeves slept einum inn sum skemt allahalganna aftan.“

Tey komu fram við bólkinum av fólki, sum runnu í hvør sína ætt. Í tí teir bardu seg gjøgnum ein trunka av ørkymladum Hufflepuff næmingum, tók Harry knappliga í armin á Ron.

„Eg komi at hugsa um eitt – Hermione.“

„Hvat um hana?“

„Hon veit ikki um trøllið.“

Ron beit seg í vørrina.

„Alt í lagi,“ segði hann. „Men lat ikki Percy síggja okkum.“

Teir høvdu seg undan og fóru upp í bólkin hjá Hufflepuff, sum fór hin vegin. Teir skundaðu sær yvir ímóti gentuvesinum. Teir vóru beint komnir um hornið, tá ið teir hoyrdu fótafet koma kvikliga móti teimum aftanífrá.

„Percy!“ higstaði Ron og dró Harry við sær aftur um eina standmynd av einum gammi.

Teir lúrdur útundan, men tað var ikki Percy, teir sóu, tað var Snape. Hann gekk tvørtur um gongina og hvarv úr eygsjón.

„Hvat ger hann her?“ teskaði Harry. „Hví er hann ekki saman við hinum læraranum í fangakjallarunum?“

„Góður spurningur.“

So stillir sum gjörlikt sníktu teir seg inn í næstu gongina og hoyrdu ljóðið av fótafetunum hjá Snape fána burtur.

„Hann fer upp á triðju hædd,“ segði Harry, men Ron lyfti hondina upp.

„Luktar tú nakað?“

Harry snoddaði, og ein ringur roykur kom í nasarnar á honum, nakað sum eitt bland av gomlum hosum og einum almennum vesi, sum eingin leggur í at vaska.

Og so hoyrdu teir tað – eina lágmæлта stunan og ljóðið av risastórum fótum, sum drógu seg fram eftir gólvinum. Ron peikaði. Fyri endan á skotinum vinstrumegin kom okkurt øgiligt ímóti teimum. Teir lögdu seg aftur í skuggarnar og sóu tað flyta seg inn í ein blett við mánalýsi.

Tað var ræðuligt at síggja. Millum triggjar og fyra metrar høgt við lodnum, grótgráum skinni og skapi sum einum stórum kletti og við einum lítlum skallutum høvdi omaná, nakað sum einari kokusnót. Beinini vóru stutt og tjúkk sum viðarbular, fótturnir vóru breiðir og hornavaksnir. Lukturnin, sum stóð frá tí, var ótrúligur. Tað hevði ein stóran gassa, sum tað dró aftan á sær eftir gólvinum, tí armarnir vóru so síðir.

Trøllið stedgaði beint við eina hurð og hugdi inn. Tað veipaði við teimum longu oyrunum, sum skuldi tað hugsa eina løtu, fór so innum.

„Lykilin er í hurðini,“ teskaði Harry. „Vit kunnu læsa tað inni.“

„Gott hugskot,“ segði Ron.

Teir sníktu seg fram at hurðini, turrir í munninum, og bøn-aðu innantanna, at trøllið skuldi ikki koma út aftur. Í einum stórum lopi eydnaðist Harry at klamsa hurðina aftur, fáa í lykilin og snara.

„Soleiðis!“

Sigursælir lupu teir avstað aftur, men tá ið teir skuldu snara um hornið í gongini, hoyrdu teir nakað, sum fekk hjartað at renna í stein – eitt høgt, ønskriligt skrigg – og tað kom úr tí rúminum, teir beint nú høvdu læst.

„Á, nei,“ segði Ron, bleikur sum Blóðbarónurin.

„Tað er gentuvesið!“ kikkaði Harry.

„Hermione!“ søgdu teir báðir sum við ein munn.

Hetta var tað seinasta, teir høvdu hug til, men hvat var at gera? Teir bráðvendu og spelaðu aftur til hurðina og snaraðu lyklinum, trilvandi av ræðslu. Harry trýsti hurðina upp, og teir lupu innum.

Hermione kroysti seg upp móti tí aftasta vegginum, frá sær sjálvari, sum skuldi hon svíma hvørja løtu. Trøllið fór spakuliga ímóti henni og skræddi eitt vask av vegginum fyri hvørt fetið.

„Ger tað í ørviti!“ rópti Harry á Ron. Hann tók ein krana og sendi hann so hart, sum hann orkaði, inn í vegin.

Trøllið stedgaði nøkur fá fet frá Hermione. Tað vendi sær við og blunkaði sum eitt býtt at vita, hvat hetta var. Tey smáu, ljótu eyguni sóu Harry. Tað ivaðist eina løtu, so fór tað eftir honum í staðin og lyfti gassan uppfrá.

„Hey, tín greytheili!“ ýldi Ron hinumegin rúmið og kastaði eitt jarnrør eftir trøllinum. Trøllið tyktist ikki at varnast, at rørið rakti í økslina, men tað hoyrði ýlið og vendi sínum ljóta snýði móti Ron, so mikið at Harry fekk slept sær afturum.

„Kom avstað, renn, *renn!*“ rópti Harry á Hermione og vildi skumpa hana yvir ímóti hurðini, men hon flutti seg ikki av fetinum, stóð bara inn móti vegginum og gapaði av ræðslu.

Skríggini og rópini gjørdu trøllið í øðini. Tað brølaði og fór yvir ímóti Ron, sum var næstur við og slapp ikki burtur.

Tá gjørði Harry nakað, sum var bæði djarvt og býtt í senn: Hann fekk sær renningarlop og leyp upp á bakið á trøllinum, helt so fast um hálsin á tí. Trøllið føldi ikki, at Harry hekk uppi á sær, men sjálvt eitt trøll fær ilt, tá ið onkur stingur eitt langt træpetti upp í nøsina á tí. Harry hevði havt gandastavin í hondini, tá ið hann leyp, og hann var farin beint upp í annan nasa-gluggan.

Brølandi av pínu høgdi og sló trøllið uttan um seg við gassanum, meðan Harry helt fast um hálsin sum fyri livinum. Hvørja løtu kundi trøllið kasta hann av sær ella sláa hann kaldan við gassanum.

Hermione var sokkin niður á gólv. Ron tók sín gandastav fram. Hann visti ikki, hvat hann skuldi gera, men hoyrði knapp-

liga seg sjálfvan rópa það fyrsta, sum kom í hövdið: „*Wingardium leviosa!*“

Gassin fleyg við það sama úr hondini á tröllinum, lyfti seg hægt, hægt upp undir loftið, vendi spakuliga – og læt seg so við einum ógiligum braki detta niður í hövdið á sínum eigara. Trøllið sløðraði, sum það stóð, so datt það eftir hövðinum niður í gólvið við einum dumsi, sum fekk alt rúmið at skelva.

Harry kom á fótur. Hann skalv og hevði mist ondina. Ron stóð enn við stavinum lyftum og stardi at tí, sum hann hevði gjørt.

Hermione var fyrst at siga nakað.

„Er það – deytt?“

„Eg haldi ikki,“ segði Harry. „Tað man bara vera svímað.“

Hann boygdi seg niður og dró gandastavin úr nösini á trøllinum. Tað var smurt inn í nakað, sum líktist klumputum, grønum lími.

„Puff – trøllasnorballar.“

Hann turkaði stavin í buksurnar hjá tröllinum.

Knappliga hoyrdu tey tað klamsa onkustaðni, og rennandi fótafet fingur tey at hyggja upp. Tey vistu ikki, hvønn hurlivasa tey høvdu gjørt, men onkur niðriundir mundi hava hoyrt gangin og rópini hjá trøllinum. Eina løtu seinni kom McGonagall professari brestandi inn, henni á baki var Snape og seinastur Quirrell. Quirrell hugdi eina ferð niður á trøllið, gjørði eitt hvin og setti seg á eitt vesi við hondini upp fyri hjartað.

Snape boygdi seg niður yvir trøllið. McGonagall professari hugdi upp á Ron og Harry. Harry hevði ongantíð sæð hana so sinta. Varrarnar vóru hvítar. Vónirnar um at vinna Gryffindor 50 stig fánaðu skjótt úr huganum á Harry.

„Hvat í allari víðari verð hava tit hugsað fyri tykkum,“ segði McGonagall professari við kaldari øði í røddini. Harry hugdi upp á Ron, sum framvegis stóð við stavinum uppi yvir sær. „Tit kundu verið dripin. Hví eru tit ikki í sovisalimum hjá tykkum?“

Snape sendi Harry eitt skjótt, gjøgnumgatandi eygnabrá. Harry hugdi niður í gólvið. Hann vildi ynskt, at Ron tók stavin hjá sær niður aftur.

Tá kom ein kløn rødd út úr skuggunum.

„Teir vildu bara hjálpa mær.“

„Hermione!“

Hermione hevði strítt seg aftur á fótur.

„Eg fór eftir trøllinum, tí eg – eg helt, at eg kundi klára tað sjálv – eg havi lisið alt um trøll.“

Ron tók stavin niður. Hermione Granger, sum segði eina lygn beint upp í andlitið á einum lærara?

„Høvdu teir ikki funnið meg, so hevði eg verið deyð. Harry rendi gandastavin upp í nösina á trøllinum, og Ron sló tað í hövdið við gassanum. Teir høvdu ikki tíð at fara eftir hjálp. Trøllið var um at gera av við meg, tá teir komu.“

Harry og Ron nikkaðu, sum var henda søgan ikki nýggj fyri teir.

„Íðan – er tað soleiðis ...“ segði McGonagall professari og hugdi upp á tey øll trý í senn. „Hermione, tápuliga genta, hvussu kundi tað koma tær til hugs at vinna á einum fjallatussa púra einsamøll?“

Hermione hekk við hövðinum. Harry fekk ikki orðið fyri seg. Hermione var tann seinasta at gera nakað ímóti reglunum, og her stóð hon og leyg fyri at sleppa teimum burtur úr trupulleikum. Tað var næstan tað sama, sum hevði Snape bjóðað onkrum eitt bomm.

„Hermione, Gryffindor missir fimm stig fyri hetta,“ segði McGonagall. „Eg eri vónsvikin av tær. Ert tú ikki løstað, so er best at fara aftur til tornið í Gryffindor. Næmingarnir eru um at enda veitsluna í teimum ymisku húsunum.“

Hermione fór.

McGonagall professari vendi sær móti Harry og Ron.

„Eg má siga, at tit hava verið hepnir. Tað eru ikki nógvir fyrsta árs næmingar, sum høvdu kunnað vunnið á einum fullvaksnum fjallatussa. Tit fáa fimm stig í part til Gryffindor. Dumbledore professari skal fáa at vita um hetta. Tit kunnu fara.“

Teir skundaðu sær út og søgdu ikki eitt orð, fyrr enn teir vóru komnir tvær hæddir longri upp. Tað var ein lætti at vera sloppin frá luktinum av trøllinum umframt alt annað.

„Vit áttu at havt fingið meira enn tíggu stig,“ mutlaði Ron.

„Tú meinar fimm, minst til tey, sum Hermione misti.“

„Tað var væl gjørt, at hon fekk okkum burturúr,“ viðgekk Ron. „Men minst til, vit bjargaðu henni fyrst.“

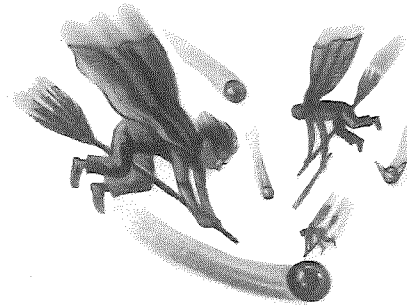
„Bjargingin hjá okkum hevði ikki verið fyri neyðini, høvdu vit ikki læst trøllið inn til hennara,“ minti Harry á.

Teir vóru komnir til myndina við Feitu Damuni.

„Grisasnúti,“ søgdu teir og fóru inn.

Felagsstovan var full av fólki og gangi. Øll sótu og fingi sær av matinum úr Stóru Høll. Men Hermione stóð fyri seg sjálva við hurðina og bíðaði eftir teimum. Eina løtu var ein snópislig tøgn. So, uttan at hyggja hvørt upp á annað, søgdu tey øll trý „takk fyri,“ og skundaðu sær burtur at fáa sær at eta.

Men frá hesi løtu var Hermione vinkona teirra. Sumt er, sum tú ikki kanst hava saman við øðrum uttan at gerast væl við tey, og at vinna á einum fyra metra høgum fjallatussa er eitt.

– ELLIVTI PARTUR –

Quidditch

Fyrst í november kom hann við kulda. Fjöllini uttan um skúlan gránaðu, og vatnið lá sum herðað stál. Hvønn morgun var jørðin hvít í frosti. Úr vindeygnum á ovastu hædd sást á Hagrid, sum striddist við at fáa isin av gandakustunum á quidditchvøllinum. Hann var dubbaður í ein stóran feld úr moldvørpu-skinni og var í kaninskinhandskum og øgiligum bævurskinntivlum.

Quidditchkappingin var byrjað. Sunnudagin skuldi Harry spæla sín fyrsta dyst aftan á venjingar í fleiri vikur: Gryffindor móti Slytherin. Vann Gryffindor, vóru teir næstfremstir í kappingini um húsameistaraskapin.

Næstan eingin hevði sæð Harry spælt, tí Wood hevði gjørt av, at Harry skuldi vera teirra loynivápn. Men so ella so var tað líkið út, at hann skuldi vera leitari, og Harry visti ikki, hvat var verri – tey sum søgdu, at hann fór at verða einastandandi, ella tey, sum søgdu seg vilja renna aftur og fram niðri undir við dýnum ímillum sín.

Tað var í øllum førum heppið, at Harry nú hevði Hermione at hjálpa sær. Hann visti ikki, hvussu hann skuldi havt gjørt alt

sítt skúlaarbeiði, hevði hon ikki verið, soleiðis sum Wood altíð kom í síðstu løtu og vildi hava seg við til eykavenjingar. Hon hevði eisini lænt Harry *Quidditch gjøgnum öldirnar*, og tað var ein góð bók til at fáa skil fyri hesum leiki.

Harry las, at sjev hundrað mátar vóru at gera brot í quidditch, og teir høvdu allir verið brúktir í einum dysti um heimsmeistarasteitið í 1473. At leitarar vanligu vóru teir minstu og kvikastu leikararnir, og at teir størstu skaðarnir hendu við leitarunum uppi í óhappinum. At hóast tað var sjáldan, at nakar doyði av at spæla quidditch, so vóru dømi um dómáttar, sum hvurvu og ikki komu afturáftur fyrr enn fleiri mánaðir seinni í Sahara oyðimørkini.

Hermione var farin at hugsa minni um ikki at bróta reglurnar, síðani Harry og Ron høvdu bjargað henni frá fjalla-trøllinum, og tað gjørdi hana nógv fittari. Dagin fyri, sum Harry skuldi spæla sín fyrsta dyst, vóru tey trý úti í tí ísakalda garðinum í einum frítíma, og hon hevði manað fram ein kláran, bláan eld, sum kundi berast í einum súltutoysglasi. Tey stóðu við bakinum móti eldinum at verma seg, tá ið Snape gekk tvørtur um garðin. Harry sá beinan vegin, at hann haltaði. Harry, Ron og Hermione fluttu seg saman, so at Snape ikki skuldi síggja eldin, tí tey vistu, at tað var ikki loyvt. Tíverri varnaðist Snape, at tey mundu hava ringa samvitsku. Hann haltaði yvir til teirra. Hann hevði ikki sæð eldin, men hann tyktist at leita eftir onkrum at revsa tey fyri.

„Hvat er tað, tú hevur har, Harry?“

Tað var *Quidditch gjøgnum öldirnar*. Harry vísti honum.

„Tað er bannað at taka bókasavnsbøkur við sær út úr skúlanum,“ segði Snape. „Gev mær hana. Fimm stig frá Gryffindor.“

„Hann hevur beint nú funnið upp á hasa regluna,“ mutlaði Harry illur, tá ið Snape fór haltandi avstað aftur. „Hvat man feila hasum beininum?“

„Sama ger, bara hann hevur ilt,“ segði Ron beiskliga.

*

Nógvur gangur var í felagsstovuni í Gryffindor hetta kvøldið. Harry, Ron og Hermione sótu saman við eitt vindeyga. Hermione hugdi í stílarar hjá Harry og Ron í rúnaristing. Hon

lovaði teimum ongantíð at skriva av eftir sær („Hvussu kunnu tit so læra nakað?“), men bóðu teir hana lesa tað, sum teir høvdu skrivað, so fingur teir altíð svarini røtt.

Ófriður var á Harry. Hann vildi hava *Quidditch gjøgnum öldirnar* aftur til at fáa tankarnar burtur frá dystinum í morgin. Hví skuldi hann ræðast Snape? Hann reisti seg og segði við Ron og Hermione, at hann fór til Snape at fáa bókina aftur.

„Væl gagnist,“ søgdu tey bæði tvey, men Harry helt, at Snape fór kanska ikki at siga nei, vóru aðrir lærarar hjástaddir.

Hann fór niðurundir til lærarastovuna og bankaði uppá. Ein- gin svaraði. Hann bankaði aftur. Einki.

Kanska hevði Snape lagt bókina frá sær í lærarastovuni? Hann kundi vita. Hann læt hurðina upp og kagaði inn – ein ræðulig sjón mætti honum.

Snape og Filch vóru inni, einsamallir. Snape helt kápuni hjá sær upp frá knøunum. Annað beinið var skrætt og bløddi. Filch rætti honum bind at leggja um sárið.

„Ólukku beist,“ segði Snape. „Ógjøriligt at hava eyguni við øllum trimum heysum í senn.“

Harry royndi at lata hurðina stillisliga aftur, men ...

„HARRY!“

Andlitið í Snape snerkti av øði, og hann slepti kápuni niður at krógva beinið. Harry svølgdi.

„Eg vildi bara spyrja, um eg kundi fáa bókina aftur.“

„FAR ÚT! ÚT!“

Harry skundaði sær avstað, áðrenn Snape kundi taka fleiri stig frá Gryffindor. Hann rann upp aftur í felagsstovuna.

„Fekst tú hana?“ spurdi Ron, tá Harry setti seg hjá teimum. „Hvat er?“

Harry segði teskandi frá tí, hann hevði sæð.

„Vita tit, hvat hetta vil siga?“ spurdi hann og misti næstan ondina. „Hann hevur verið inni hjá hundinum við trimum heysum allahalganna aftan. Vit sóu hann fara tað kvøldið – hann leitar eftir tí, sum hundurin verjir, hvat tað so er. Og eg vil vedda mín gandakust, at tað var hann, sum læt trøllið sleppa inn fyri at fáa ruðuleika í.“

Hermione hugdi við stórum eygum.

„Nei, tað ber ikki til,“ segði hon. „Eg veit, at hann er einki

fittur, men hann hevði ikki funnið uppá at stolið nakað, sum Dumbledore ansar eftir.“

„Álvaratos, Hermione, heldur tú, at allir lærararnir eru eingl-
ar ella hvat,“ fisti Ron. „Eg haldi sum Harry. Snape kann finna
upp á alt. Men hvørjum leitar hann eftir? Hvat er tað, hasin
hundurin verjir?“

Harry fór at leggja seg. Tað mól í høvðinum, teir somu
spurningarnir komu aftur og aftur. Neville snorkaði hart, og
Harry fekk ikki sovið. Hann royndi at tøma tankarnar – hann
mátti fáa svøvn, hann mátti! Fyrsti quidditchdysturin skuldi
verða um nakrar fáar tímar. Men andlitið í Snape, tá ið Harry
hevði sæð beinið, var ikki lætt at fáa burtur.

*

Tað var hjart og kalt næsta morgun. Stóra Høll var full í góðum
royki av stoktum pylsum og práti um bordini millum øll tey,
sum gleddu seg at fara til ein spennandi quidditchdyst.

„Tú mást fáa tær ein góðan bita.“

„Eg orki ikki.“

„Fá tær breyð og ost,“ lokkaði Hermione.

„Eg eri ikki svangur.“

Harry var fyri ongum. Um ein tíma skuldi hann ganga inn á
vøllin.

„Harry, tú mást vera sterkur í dag,“ segði Seamus Finnigan.

„Tað er altíð leitarin, sum fær høgginu frá hinum liðnum.“

„Takk fyri, Seamus,“ segði Harry og sá Seamus díkja pylsur-
nar undir í tomatsós.

Klokkan ellivu vóru áskoðaraplássini uttan um quidditch-
vøllin fullsett. Allur skúlin var komin, og summir næmingar
høvdu kikara við sær. Skráarnir framvið vóru brattir, men tað
kundi kortini vera ringt viðhvørt at siggja, hvat hendi.

Ron og Hermione sótu saman við Neville, Seamus og Dean,
sum helt við West Ham, uppi á ovastu røðini. Uttan at Harry
visti av tí, høvdu tey gjørt ein langan dregil burtur úr einum
laki, Scabbers hevði skrætt. Har stóð málað *POTTER Í POTT-
INUM* og Dean, sum dugdi væl at tekna, hevði sett eina stóra
Gryffindor leyvu niðriundir. Hermione hevði gjørt ein serligan
gand, so málingin skifti í ymiskum litum.

Um somu tíð vóru Harry og hinir á liðnum í skiftingar-
rúminum og lótu seg í teir korkareyðu quidditchbúnarnar
(Slytherin spældi í grønum).

Wood ramdi barka at fáa tøgn.

„Hoyrið meg, tit dreingir!“

„Og gentur,“ segði framherjin Angelina Johnson.

„Og gentur,“ tók Wood upp eftir henni. „Nú verður tað.“

„Tann stóra løtan,“ segði Fred Weasley.

„Løtan, sum vit hava bíðað eftir,“ segði George.

„Vit duga taluna hjá Wood uttanat,“ segði Fred við Harry.
„Vit vóru við á liðnum í fjør.“

„Haldið munn, tit báðir,“ segði Wood. „Hetta er besta liðið,
Gryffindor hevur havt í nógv ár. Vit fara at vinna. Eg veit tað.“

Hann hugdi uttan um seg, sum vildi hann siga: „Tí annars ...“

„Stundin er komin, góða eydnu, øll somul.“

Harry fylgdist við Fred og George úr skiftingarrúminum.
Hann vónaði, at knøini ikki fóru undan honum, og nú hoyrdust
øll fagnaðarrópini, meðan tey gingu inn á vøllin.

Madam Hooch var dómari. Hon stóð mitt á vøllinum við
kusti í hondini og bíðaði eftir, at liðini skuldu koma.

„Eg vænti mær, at vit fáa ein góðan dyst, og at øll skikka sær
væl,“ segði hon, tá ið bæði liðini høvdu savnað seg uttan um
hana. Harry sá, at hon vendi sær mest til liðskiparan hjá Slyth-
erin, Marcus Flint, ein, sum gekk á sætta ári. Harry helt, at
hann mundi hava trøllablóð í sær. Úr eygnakrökunum sá hann
tann flákrandi dregilin við sínum navni høgt har uppi yvir
fjældini. Hjartað gjørði eitt lop. Hann kendi seg styrknaðan.

„Øll upp á kustarnar!“

Harry fekk sín Nimbus 2000 undir seg.

So blásti Madam Hooch hart í silvurfloytuna.

Fimtan kustar lyftu seg uppfrá, høgt, høgt upp í loft. Dyst-
urin var byrjaður.

„Og alt fyri eitt verður bjølgan tikin, tað er Angelina Johnson
úr Gryffindor – hatta er vorðið sum framherji, handa gentan,
og so sær hon væl út eisini ...“

„JORDAN!“

„Orsaka, professarin.“

Vinmaðurin hjá Weasley tvíburunum, Lee Jordan, var frá-

sögumaður, og McGonagall professari sat undir liðini á honum at ansa eftir, hvat hann segði.

„Hon ger rættiliga um seg har uppi, ein góð sending til Aliciu Spinnet – Alicia er eitt kvett hjá Oliver Wood, hon var eykamaður í fjør – aftur til Johnson og – nei, Slytherin hava fingið bjølguna, liðskiparin Marcus Flint hevur hana og fer avstað við henni – Flint er sum ein ørn – hann kemur fram móti málinum, nú skjýtur hann – nei, verjin hjá Gryffindor, Oliver Wood, stendur fyri, og Gryffindor fær bjølguna – har er framherjin Katie Bell. Hon stoytir seg sum eitt skot inn undir Flint – oy, oy, oy – har fekk hon ilt, eina gartlu beint í nakkan – bjølgan aftur hjá Slytherin – hatta er Adrian Pucey, sum flýgur beint móti málinum, men næsta gartlan kemur fyri, Fred ella George Weasley hava sent hana, eg dugi ikki at siga, hvør teirra tað var – væl spælt í øllum førum, og Johnson hevur bjølguna, tað er opið frammanfyri, hon hevur fulla ferð – kastar seg undan, gartlan rakar ikki – kemur fram til málið – kom nú, Angelina – verjin Bletchley tveitir seg – skeivan veg – GRYFFINDOR HEVUR FINGIÐ MÁL!“

Rómurin av Gryffindor viðhaldsfólkinum fylti ta køldu luftina. Frá Slytherin hoyrdust stunn og suff.

„Flytið tykkum, latið meg sleppa inn.“

„Hagrid!“

Ron og Hermione kroystu seg saman, so Hagrid kundi fáa pláss hjá teimum.

„Havi hugt úr smáttuni hjá mær,“ segði Hagrid og kíndi einum stórum kikara, hann hevði í bandi um hálsin. „Men tað er ikki tað sama sum at vera mitt í rokinum. Oynki sæð til kippuna enn?“

„Nei,“ segði Ron. „Harry hevur havt lítið at gjørt higartil.“

„Sloppin undan tí harða, tað er altíð nakað,“ segði Hagrid. Hann tók kikan fyri eyguni og hugdi upp aftir tí blettinum, sum skuldi vera Harry.

Høgt uppi yvir teimum sveimaði Harry og fylgdi leikinum, alla tíðina kveitan eftir kippuni. Hetta var tað, hann og Wood høvdu avtalað undan dystinum.

„Halt teg burtur, til tú sært kippuna,“ hevði Wood sagt. „Tú skalt ikki bróta teg sundur, fyrr enn tú noyðist.“

Tá ið Angelina hevði fingið mál, hevði Harry bóltað upp og niður fleiri ferðir av frøi. Nú var hann uppiyvir aftur og leitaði eftir kippuni. Einaferð sá hann okkurt gylt skyggja, men tað var bara ein spegling í urinum hjá øðrum av Weasley tvíbunum, og einaferð var ein gartla komin ímóti honum, men hann hevði hildið til vikis, og Fred Weasley var beint aftan fyri hana at reka hana burtur.

„Er alt í lagi her, Harry?“ hevði hann havt tíð at spyrja. So hevði hann sligið gartluna, og hon fór sendandi við ferð móti Marcus Flint.

„Slytherin hevur bjølguna,“ segði Lee Jordan frá. „Framherjin Pucey sleppur frá tveimum gartlum, tveimum Weasleyarum og framherjanum Bell og flýgur beint fram móti – bíða nú – var hatta kippan?“

Eitt suð gekk gjøgnum fjøldina, tá ið Adrian Pucey misti bjølguna fyri at hyggja aftur um seg eftir tí gylta snarljósinum, sum var komið beint fram við vinstra oyranum.

Harry sá tað. Spenningurin skolaði ígjøgnum hann, og hann kavaði niður ímóti gyltu strikuni har niðri. Terence Higgs, leitarin hjá Slytherin, hevði eisini sæð tað. Lið um lið fóru teir sendandi eftir kippuni – allir framherjarnir tyktust at hava gloymt, hvat teir skuldu gera og vóru stedgaðir upp mitt í leysum loft fyri at siggja hetta.

Harry var skjótari enn Higgs – hann sá tann litla, runda bóltin, veingirnir flagsaðu, og hann skeyt seg fram – Harry setti ferðina enn longri upp –

VAMM! Eitt illsinnisbrøl dunaði frá Gryffindor áskoðarunum í neðra – Marcus Flint hevði við vilja flogið beint inn fyri Harry, og kusturin hjá Harry fór bóltandi niðureftir, meðan Harry bardist sum fyri lívinum at halda fast.

„Brot!“ ýldu tey úr Gryffindor.

Madam Hooch talaði harðliga við Flint og dømmdi frískot móti málinum hjá Slytherin. Men í øllum hesum ruðuleikanum var kippan sjálvandi horvin úr eygsjón.

Niðri á áskoðaraplássunum rópti Dean Thomas: „Út við honum, gev honum tað reyða kortið!“

„Hetta er ikki fótbóltur,“ minti Ron hann á. „Tú kanst ikki koyra nakran út í quidditch – og hvat er eitt reytt kort?“

Men Hagrid helt við Dean.

„Tey áttu at broytt reglurnar, Flint kundi havt smildrað hann sundur.“

Lee Jordan hevði ilt við at vera uttanveltaður og ikki halda við øðrum partinum.

„Og nú – eftir hetta illavorðna og ljóta svikið ...“

„Jordan!“ murradi McGonagall professari.

„Eg meini, eftir hetta tilætlaða og andstyggiliga brotið ...“

„Jordan, eg ávari teg ...“

„Alt í lagi, alt í lagi. Flint mundi dripið leitaran hjá Gryffindor, men tað kann koma fyrri av sær sjálvum. Eitt brotsskot til Gryffindor afturfyrri, Spinnnet skal skjóta, og beint í málið, og leikurin heldur fram, Gryffindor hevur bjølguna.“

Tað var, tá ið Harry næstu ferð helt undan einari gartlu, sum kom sendandi beint fram við høvðinum á honum, at tað hendi. Kusturin undir honum fór knappliga at vingla og sløðra. Eina evarska litla løtu helt Harry, at nú datt hann. Hann tók í kustin við báðum hondunum og við knøunum. Soleiðis hevði hansara kustur ongantíð skikkað sær.

Men tað hendi aftur. Tað var, sum vildi kusturin kasta Harry av sær. Men Nimbussar 2000 høvdu ikki tað fyrri at kasta sínar reiðmenn av sær. Harry royndi at skjóta afturáaftur ímóti málinum hjá Gryffindor; hann hugsaði hálvavegna um at biðja Wood steðga spælinum eina løtu – men nú var heilt galið við kustinum hjá honum. Hann fekk ikki vent. Hann fekk ikki stýrt yvirhøvur. Hann mól í klingrum aftur og fram, og hvørja løtu bóлтаði kusturin og snaraði sær, so Harry mundi dottíð av honum.

Lee segði framvegis frá dystinum.

„Slytherin hevur bjølguna – Flint er í álopi, leggur Spinnnet aftur um seg, og nú Bell – fær eina gartlu beint í andlitið, eg hopi, at nösín brotnaði – bara skemt, prófessarin – bjølgan er í málinum, Slytherin fær mál – nei, nei, nei ...“

Viðhaldsfólkini hjá Slytherin vóru á gosi. Eingin tyktist at hava sæð, at nakað var galið við kustinum hjá Harry. Hann tók Harry spakuliga við sær uppeftir, burtur frá vøllinum, og fór skinklandi og vaggandi avstað.

„Voyt ikki, hvat Harry heldur seg gera,“ mutlaði Hagrid.

Hann hugdi í kikaran. „Visti eg ikki betur, so hevði eg sagt, at Harry hevur mist tamarhaldið á kustinum ... men tað ber ikki til ...“

Knappliga sóust fólk allastaðni á áskoðaraplássunum peika upp móti Harry. Kusturin var farin at rulla, runt og runt, Harry fekk ikki meira enn akkurát hildið takinum. So hoyrdust fólk kikka eftir ondini. Kusturin hevði gjørt eitt øgiligt lop, og Harry datt av honum. Nú hekk hann bara í einari hond niður úr kustinum.

„Mundi nakað henda við kustinum, tá ið Flint steðgaði honum?“

„Tað ber ikki til,“ segði Hagrid, og hann skalv á málinum. „Tað er bara sterkur svartagandur, sum kann gera nakað við kustarnar – eingin drongur hevði kunnað gjørt tað við ein Nimbus 2000.“

Í tí Hagrid segði hetta, tók Hermione kikaran, men í staðin fyrri at hyggja eftir Harry, kikaði hon niður í mannamúgvuna.

„Hvat er tað, tú gert,“ spurdi Ron, gráur í andlitinum.

„Eg visti tað,“ segði Hermione. „Snape – hygg!“

Ron tók kikaran. Snape stóð mitt fyrri á áskoðaraplássunum hinumegin. Hann stardi beint upp ímóti Harry og mutlaði uttan steðg fram fyrri seg.

„Hann ger okkurt – hann manar fyrri kustinum,“ segði Hermione.

„Hvat skulu vit gera?“

„Lat meg sleppa.“

Áðrenn Ron fekk sagt meira, var Hermione horvin. Ron vendi aftur kikaranum móti Harry. Kusturin ristist so hart, at tað var vónleyst hjá honum at halda fast leingi aftrat. Øll fjøldin hevði reist seg upp, og tey hugdu ræðsluslugin, meðan Weasley brøðurnir flugu upp at royna at fáa Harry yvir á ein kust hjá teimum. Men tað var til fánýtis. Hvørja ferð teir nærkaðust, gjørdi kusturin eitt lop upp aftur longri upp. Teir lögdu seg at sveima niðri undir honum, kanska teir ætlaðu at taka hann, skuldi hann dottíð niður. Marcus Flint hevði tikið bjølguna og gjørdi mál fimm ferðir, uttan at nakar lætst um vón.

„Kom nú, Hermione,“ mutlaði Ron sum í ørviti.

Hermione hevði bart seg fram til áskoðaraplássini, har sum

Snape stóð, og trokaði seg nú fram eftir stólaraðnum aftan fyri hann. Hon ikki so frægt sum steðgaði á at umbera seg, tá ið hon kom undir Quirrell professara, so hann datt niður á raðið frammanfyri. Tá ið hon kom fram til Snape, bendi hon seg niður, tók gandastavin fram og teskaði nøkur fá væl vald orð. Klárir, bláir logar stóðu út frá stavinum og yvir í faldin á kápuni hjá Snape.

Umleið tretivu sekund gingu, áðrenn Snape varnaðist, at eldur var í sær. Eitt hart goygj segði henni, at hon hevði gjørt tað, sum hon hevði ætlað. Hon skavaði logarnar av honum niður í eina krukku, hon hevði í lummanum, og so skundaði hon sær aftur eftir stólaraðnum. Snape fór ongantið at vita, hvat var hent.

Hetta var nóg mikið. Har uppi eydnaðist nú Harry at sleppa upp á kustin aftur.

„Neville, nú kanst tú hyggja!“ segði Ron. Neville hevði sitið og grátið inn í feldin hjá Hagrid seinastu fimm minuttirnar.

Harry tók dik á seg og fleyg skjótt niður móti vøllinum. Mannamúgván sá hann knappliga taka hondina fyri munnin, sum skuldi hann spýggja. Hann datt fram eftir rommum, hostaði, og har lá okkurt gylt í hondini á honum.

„Eg havi kippuna!“ rópti hann og veittraði við hondini uppi yvir høvðinum. Leikurin endaði í fullkomiligum ruðuleika.

„Hann tók hana ikki, hann meira at siga *svølgdi* hana,“ tók Flint uppísaman tjúgu minuttir seinni, men tað gjørdi ongan mun – Harry hevði ikki brotið reglurnar, og Lee Jordan kunn-gjörði ovurfegin úrslitið umaftur og umaftur – Gryffindor hevði vunnið við 170 stigum móti 60. Harry hoyrði einki av øllum hesum. Hann sat við einum heitum drekkamunni í smáttuni hjá Hagrid, og Ron og Hermione vóru hjá honum.

„Tað var Snape,“ greiddi Ron frá. „Hermione og eg sóu hann. Hann manaði kustin hjá tær og bant teg fastan við eygunum.“

„Tvætl,“ segði Hagrid, sum ikki hevði hoyrt eitt orð av tí, sum varð sagt undir liðini á honum undir dystinum. „Hví skuldi Snape funnið upp á nakað sovordíð?“

Harry, Ron og Hermione hugdu hvørt upp á annað. Skuldu tey siga tað við hann? Harry gjørdi av at siga, sum var.

„Eg avdúkaði hann,“ segði hann við Hagrid. „Hann sníkti

seg inn til hundin við teimum trimum heysunum allahalganna aftan. Hundurin beit hann. Vit halda, at hann royndi at stjala tað, sum hundurin skal verja.“

Hagrid misti tekannuna.

„Hvat vita tit um Lodna?“ spurdi hann.

„Lodna?“

„Ja – eg oygi hann – keypti hann frá oynum griikka, eg hitti í vertshúsinum í fjør – eg lænti Dumbledore hann til at ansa eftir ...“

„Hvørjum?“ spurdi Harry spentur.

„Noy, noy. Spyrjið ikki moyra,“ segði Hagrid heldur grov-mæltur. „Hetta er loyndarmál av størsta slag, er tað.“

„Men Snape roynir at *stjala* tað.“

„Tvætl í tykkum,“ segði Hagrid. „Snape er lærari her í Hog-warts, hann fer ikki at gera nakað sovordíð, noy.“

„Hví royndi hann so at drepa Harry?“ rópti Hermione.

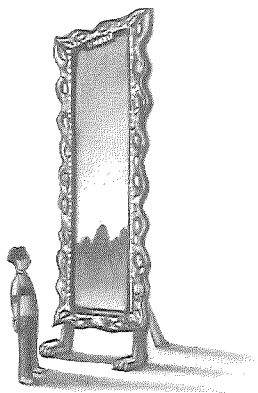
Tað, sum var hent seinnapartin, hevði fingið hana at broyta meining um Snape.

„Eg veit, hvat tað er at mana, Hagrid, eg havi lisið alt um tað. Tú skalt festa í eyguni, og Snape blunkaði ikki yvirhøvur, eg sá hann!“

„Og eg sigi, at tað passar ikki!“ segði Hagrid illa heitin. „Eg voyt ikki, hví kusturin hjá Harry skikkaði sær so, men Snape fer ikki hugsa um at drepa nakran næming! Hoyrið meg oytt orð, øll trý – tit blanda tykkum uppí sovordíð, sum tit ikki oyga at fáast við. Tað kann enda galið. Gloymið alt um hundin, og gloymið tað, hann skal ansa eftir. Hatta er ímillum toyr báðar Dumbledore og Nicolas Flamel ...“

„Sært tú tað!“ segði Harry. „Her er ein uppi, sum eitur Nicolas Flamel, ha?“

Hagrid var í øðini inn á seg sjálvan.

– TÓLVTI PARTUR –

Dreymaspegilin

Jólini voru í hondum. Ein morgun vaknaðu tey í Hogwarts og sóu, at alt lá undir í høgum kava. Vatnið lá fryst, og Weasley tvíburarnir vórðu revsaðir fyri at hava gandað fleiri kavablök, so tey av sær sjálvum funnu Quirrell professara og raktu hann í nakkan ella í vavhúgvuna. Tær fáu uglurnar, sum orkaðu at vinna fram við posti, máttu hvíla seg hjá Hagrid at koma fyri seg, áðrenn tær kundu fara avstað aftur.

Øll voru ótolin eftir at sleppa í jólafri. Felagsstovan í Gryffindor og Stóra Høll høvdu góðan og heitan eld inni, men gjósturin stóð ísakaldur gjøgnum gongirnar, og í skúlastovunum glintaðu vindeyguni av tí harða vindinum. Ringastir av øllum voru tímarnir hjá Snape í fangakjallaranum. Hvít skýggi stóðu frá teimum, tá ið tey andaðu, og tey hildu seg sum mest aftrat sínum heitu grýtum og pottum.

„Tað er so synd,“ segði Malfoy í einum tíma í gandadrykki, „tað er so synd í teimum, sum mugu vera eftir í Hogwarts á jólum, tí at eingin leggur í at fáa tey heim.“

Hann hugdi yvir á Harry, meðan hann segði tað. Crabbe og Goyle flentu. Harry, sum stóð og vigaði malnar ryggjageislar av

ljónfiski á vektini, læt ikki við seg koma. Malfoy hevði verið verri enn nakrantíð eftir quidditchdystin. Hann toldi ikki, at Slytherin hevði tapt, og royndi at stinga við, at næstu ferð skuldi ein breiðkjaftaður froskur vera leitari fyri Harry. Men eingin flenti, tí øll vistu, hvussu væl Harry hevði dugað at hildið sær á tí bóltandi kustinum. Øvundsjúkur og óður var Malfoy tí farin at arga hann aftur við, at hann onga familju átti.

Tað var rætt. Harry fór ikki heim til Privet gøtu á jólum. McGonagall professari hevði sett upp ein lista við næmingum, sum skuldu vera eftir í Hogwarts um jólini, og Harry hevði alt fyri eitt skrivað seg uppá, og hann var glaður við. Hetta fór helst at verða tey bestu jólini, hann nakrantíð hevði havt. Ron og beiggjarnir hjá honum skuldu eisini vera eftir, tí mamma og pápi teirra skuldu til Rumenia at vitja Charlie.

Tá ið tey komu upp úr fangakjallaranum, sluppu tey ikki longri. Eitt stórt granntre fylti alla gongina. Tveir risastórir føtur og ein øgilig stunan og stynjan søgdu teimum, at Hagrid var aftan fyri træið.

„Hey, Hagrid, skulu vit hjálpa tær?“ spurdi Ron og setti høvdið gjøgnum greinarnar.

„Noy, gott er, takk fyri, Ron.“

„Hevði tú kunnað flutt teg eitt lítið sindur?“ hoyrdist tann kalda og drynjandi røddin í Malfoy siga aftan fyri teir. „Tú ætlar kanska at fáa okkurt lítið oyra afturfyri, Ron? Tú kundi ivaleyst hugsað tær at verið húsavørður einuferð, tá tú ert liðugur í skúlanum. Handa smáttan hjá Hagrid man vera sum ein borg afturímóti tí, sum familjan hjá tær er von við.“

Ron tók hart í skikkjuna hjá Malfoy, men beint tá kom Snape upp trappurnar.

„RON WEASLEY!“

Ron slepti Malfoy aftur.

„Hann varð argaður, Snape professari,“ segði Hagrid og stakk sítt stóra, lodna høvd fram. „Malfoy spottaði familjuna hjá honum.“

„Tað kann vera við tí, sum tað vera vil: at berjast er ímóti reglunum í Hogwarts, Hagrid,“ segði Snape, hálur á málinum. „Fimm stig frá Gryffindor, Ron, og ver tú glaður, at tað ikki var meira. Flytið tykkum, øll somul.“

Malfoy, Crabbe og Goyle gjördu seg breiðar og trokaðu seg fram, so at nálirnar stóðu frá um alla gongina.

„Hann skal fáa tað,“ segði Ron og gríslaði tenn í bakið á Malfoy. „Hann skal fáa tað fast onkran dagin.“

„Eg hati teir báðar tveir,“ segði Harry, „Malfoy og Snape.“

„Nú, nú, ikki so illir, nú eru jól,“ segði Hagrid. „Koma tit ikki við mær í Stóru Høll, har verður nakað gjørt burturúr!“

So Harry, Ron og Hermione fóru við Hagrid og trænum til Stóru Høll. Har rokaðust McGonagall professari og Flitwick professari við jólapynt.

„Hagrid, hatta er seinasta træið, hevði tú kunnað sett tað yvir í krókin har yviri fyri fyrst?“

Høllin var stásilig at siggja. Blómukransar við kristtyrni og mistilteini hingu eftir øllum bróstunum, og ikki minni enn tólv risastór jólatrø stóðu ymsastaðni í høllini, nøkur glitrandi við glerpípum, onnur við fleiri hundrað kertuljósum.

„Hvussu nógvir dagar eru eftir, til tú fert í jólafri?“ spurdi Hagrid.

„Bara ein,“ segði Hermione. „Og tað fær meg at hugsa um – Harry, Ron, tað er bara ein hálvur tími til døgurðatíð, vit mugu fara á bókasavnið fyrst.“

„Tað er rætt,“ segði Ron og tók eyguni av Flitwick professara, sum fekk gyltar kúlur úr sínum gandastavi og hongdi tær upp um greinarnar á tí nýggja trænum.

„Bókasavnið?“ segði Hagrid og fór við teimum út í forhøllina. „Boynt áðrenn tit fáa jólafri? Er tað ikki at gera nakað nógv av?“

„Tað er ikki skúlaarbeiði,“ segði Harry. „Síðani tú nevndi handan Nicolas Flamel, hava vit leitað, at vita hvør hann er.“

„Hvat hava tit?“ Hagrid var ovfarin. „Hoyrið meg oytt – eg havi sagt – latið vera. Tað er oynki fyri tykkum at vita, hvørjum hasin hundurin ansar eftir.“

„Vit vilja bara vita, hvør hann er, Nicolas Flamel, einki annað,“ segði Hermione.

„Uttan so at tú sigur okkum tað, so vit sleppa frá at leita,“ legði Harry aftrat. „Vit hava longu hugt í einar hundrað bókur, men vit finna hann ongastaðni – sig okkum – eg veit, at eg havi lisið navnið onkustaðni.“

„Eg sigi oynki,“ segði Hagrid avgjörður.

„So mugu vit finna tað sjálv,“ segði Ron. Tey fóru í trappurnar og lótu Hagrid standa illbrýntan eftir.

Síðani Hagrid av óvart hevði sagt navnið á Nicolas Flamel, høvdu tey leitað og leitað á bókasavninum, tí hvussu skuldu tey annars fáa at vita, hvat tað var, Snape ætlaði at stjala? Tað var ikki lætt, tí hvar skuldu tey byrja, tá ið tey ikki vistu, hvat Nicolas Flamel kundi hava gjørt at koma í eina bók. Hann var ikki í bókini *Stórir gandakallar í tjúgundu öld* ella í yvirlitinum *Tiltikin galdranøvn í okkara tíð*. Heldur ikki verkini *Frambrot í nútímans rúnalist* ella *Nýggjastu rannsóknir í gandamátti* nevndu hann. Og so var tað hetta ovurstóra bókasavnið: fleiri tíggu túsund bókur, fleiri túsund hillar, fleiri hundrað trong skot við bókum úr erva í neðra.

Hermione tók ein lista fram við evnum og bókanøvnum, hon ætlaði at kanna, meðan Ron gekk millum hillarnar og tók bókur úr teimum, sum best bar til. Harry fór yvir í tann varda partin av bókasavninum. Hann hevði í seinastuni hugsað, at kanska var Flamel at finna onkustaðni har. Tíverri skuldi ein lærari skriva eitt loyvi fyrst, skuldi ein vard bók lænast, og hann visti, at tað fór hann ikki at fáa. Her vóru tær bókurnar um sterkan gand, sum bara teir elstu næmingarnir sluppu at hyggja í, tá ið teir skuldu læra at verja seg móti svørtum gandi.

„Leitar tú eftir nøkrum?“

„Eg hyggi bara,“ segði Harry.

Bókavørðurin, Madam Pince, sveiggjaði einum fjøðurkusti undir nøsina á honum.

„Íðan, so mást tú heldur fara. Far – út við tær!“

Harry var ikki nóg skjótur at hugsa upp onkra hóskaði søgu, so hann mátti fara. Tey trý vóru longu frammanundan samd um, at tey skuldu ikki spyrja Madam Pince um Nicolas Flamel. Hon hevði kunnað sagt teimum tað, tað ivaðust tey ikki í, men kanska fór hon at siga við Snape, hvørjum tey leitaðu eftir.

Harry bíðaði í gongini uttan fyri bókasavnið at vita, um hini bæði høvdu funnið nakað, men hann hevði ikki góðar vónir. Tey høvdu nú leitað í einar tvær vikur, men tey høvdu bara tíð nakrar fáar latur í senn millum tímarnar, so tað var ikki so lægið, at tey einki funnu. Tað rætta hevði verið at fingið frið í longri

tíð og við ongari Madam Pince til at standa uppiyvir og anda niður í nakkan.

Fimm minuttir seinni komu Ron og Hermione. Tey ristu við hövðinum. So fylgdust tey niður í matarhøllina.

„Tit halda fram at leita, meðan eg eri í jólafrí, eru vit samd um tað?“ segði Hermione. „Og finna tit nakað, so senda tit mær eina uglu.“

„Og tú kanst spyrja foreldrini hjá tær, um tey hava hoyrt um Nicolas Flamel,“ segði Ron. „Eingin hevur forspurt seg.“

„Forspurt seg? Tey eru tannlæknar, bæði tvey!“

*

Jólafrítíðin byrjaði, og Ron og Harry høvdu tað so stuttligt saman, at teir hugsaðu lítið um Nicolas Flamel. Teir høvdu allan sovisalin fyri seg sjálvar, og felagsstovan var nógv rúmligari, so teir kundu fáa teir bestu armstólarnar beint við eldin. Teir kundu sita í tímar og seta bitar upp á spritur at steikja í eldinum – breyð, pylsur, nekarakyss – meðan teir lögdu ætlanir, hvussu teir skuldu vinna Malfoy neisir og kanska fáa hann riknan úr skúlanum. Tað var stuttligt at tosa um, sjálvt um teir vistu, at tað neyvan fór at nytta nakað.

Ron skuldi læra Harry at telva gandatalv. Hetta var tað sama sum muglaratalv, bara tað, at talvfólkið var livandi, so tað líktist herfylkingum í einum bardaga. Talvfólkið hjá Ron var gamalt og slitið. Sum alt annað, hann átti, hevði onkur annar í slektini átt tað undan honum, í hesum føri abbi hansara. Men gomul talvfólk vóru ikki fyri ongum kortini. Ron kendi tey so væl, at hann kundi fáa tey at gera akkurát, sum hann vildi.

Harry spældi við talvfólki, hann hevði lænt frá Seamus, og tey høvdu einki álit á honum. Hann var ikki nakar góður telvari enn, so tey róptu alla tíðina á hann um at gera soleiðis og soleiðis: „Set meg ikki har, hevur tú ikki sæð riddaran hjá honum? Flyt *handan*, tað ger minni at missa *hann*.“

Um kvøldið jólaaftan fór Harry í song og gleddi seg til næsta dag, hugnan og tann góða matin. Nakra gávu væntaði hann sær ikki. Men tá ið hann vaknaði, var tað fyrsta, hann bar eyga við, eitt lítil rúgva av gávum á fótalagnum.

„Gleðilig jól,“ segði Ron svøvtungur, tá Harry leyp av seingini og læt seg í náttfrakkan.

„Somuleiðis,“ segði Harry. „Hevur tú sæð? Eg havi fingið gávur!“

„Hvat annað skuldi tú fingið? Gularøtur kanska?“ segði Ron og vendi sær móti tí væl størri rúgvuni, sum lá á fótalagnum hjá honum.

Harry tók pakkann, sum lá ovastur. Tjúkt, brúnt pappír lá um hann, og klórað við stórum stavum var skrivað *Til Harry frá Hagrid*. Í honum var ein skorin træfloyta. Hagrid mundi hava gjørt hana sjálvur. Harry blásti í hana – hon ljóðaði nakað sum ein uglu.

Í tí næsta, heilt lítila pakkanum var ein seðil.

Vit fingið boðini og senda tær eina jólagávu. Frá Vernon gubba og Petuniu mostur. Seðilin var límaður á eina tiggjukrónu.

„Ikki eiti á,“ segði Harry.

Ron tók tiggjukrónuna og kannaði hana.

„Hvat er hetta?“ spurdi hann. „Er tað hetta, tey kalla *pengar*?“

„Tú skalt eiga hana,“ segði Harry og flenti, tá hann sá, hvussu fegin Ron var. „Hagrid og mostir og gubbi. Hvør hevur so sent hendan pakkann?“

„Eg haldi, eg veit, hvør tað er,“ segði Ron og rodnaði eitt sindur. Tað var ein bleytur pakki. „Mamma. Eg segði við hana, at tú fekst ongan jólapakka og – nei, nei, hon hevur bundið tær eina Weasley troyggju!“

Harry hevði pakkað upp, og hetta var ein tjúkk, bundin troyggja, fagurgrøn á liti. Saman við henni var eitt stórt blick við heimagjörðum bommm.

„Hon bindur okkum eina troyggju hvørji jól,“ segði Ron og pakkaði sín pakka upp, „og mín er altíð morreyð.“

„Hatta var vakurt gjørt,“ segði Harry og fekk sær eitt bomm. Tað smakkaði óført.

Í næstu gávuni var eisini góðgæti – ein stór eskja við sjokolaátafroskum frá Hermione.

So var bara ein pakki eftir. Harry tók hann upp, hann var lættur í hondini. Hann pakkaði upp.

Okkurt flótandi og silvurgrátt gleið niður av seingini og legði seg á gólvið við skyggjandi faldum. Ron kikkaði eftir ondini.

„Eg havi hoyrt um hatta,“ segði hann lágmæltur og legði eskjuna við smakkbönnum frá sær, sum hann hevði fingið frá Hermione. „Er hatta tað, sum eg haldi – tær eru sjáldsamar, heilt *øgiliga* sjáldsamar.“

„Hvat er tað?“

Harry tók tað skínandi, silvurlitta toyið upp av gólvinum. Tað var undarligt at nerta við, sum var vatn vovið inn í tað.

„Tað er ein hvørvikápa,“ segði Ron, og eitt brá av øvundsjúku sást í andlitinum. „Tað er, eg veit tað – vita, far í hana.“

Harry legði kápuna um herðarnar, og Ron skar í eitt róp.

„Tað er tað! Hygg niður!“

Harry hugdi niður á feturnar, men teir vóru burtur. Hann skundaði sær yvir til speglið. Spegilsmyndin hugdi aftur á hann, men tað var bara høvdið. Tað hekk í leysum lofti, og kroppurin sást ikki. Hann legði kápuna upp um høvdið, og nú var hann púra horvin.

„Har er ein seðil!“ segði Ron. „Ein seðil datt úr kápuni!“

Harry legði kápuna frá sær og tók seðilin. Skrivað við kløn-um, buktaðum stavum í skrift, hann ongantið fyrr hevði sæð, stóðu hesi orð at lesa:

Pápi tín gav mær hesa kápuna í varðveitslu, áðrenn hann doyði.

Tíðin er komin at bera tær hana aftur.

Far væl um hana.

Við bestu ynskjum um eini gleðilig jól.

Eingin undirskrift var, Harry stardi niður í seðilin. Ron sat við kápuni.

„Eg hevði viljað gjørt *alt* fyri at fingið eina sovorðna,“ segði Ron. „*Alt*. Hvat er galið?“

„Einki,“ segði Harry. Hann var so undarliga við. Hvør hevði sent kápuna? Var tað satt, at pápi hansara hevði átt hana?

Áðrenn hann kundi siga ella hugsa meira, var hurðin til sovisalin skrædd upp á víðan vegg, og Fred og George lupu inn. Harry skundaði sær at leggja kápuna til viks. Hann kendi á sær, at hann skuldi ikki vísa hana fyri øðrum.

„Gleðilig jól!“

„Hygga síggj – Harry hevur eisini fingið eina Weasley troyggu!“

Fred og George vóru í bláum troyggjum, onnur við einum stórum, gulum F og hin við einum stórum, gulum G.

„Troyggjan hjá Harry er betri slag enn okkara,“ segði Fred og helt troyggjuni framman fyri sær. „Hon ger meira burturúr, tá ið tað ikki er til síni egnu.“

„Hví ert tú ikki í tínari, Ron?“ spurdi George. „Kom nú, far í hana, tær hjá mammu eru altíð mjúkar og heitar.“

„Eg hati morreytt,“ mutlaði Ron, meðan hann tók troyggjuna upp um høvdið.

„Eingin stavur er á tínari,“ viðmerkti George. „Kanska heldur hon, at tú gloymir ikki, hvussu tú eitur. Men vit eru ikki so býttir – vit vita væl, at vit eita Gred og Forge.“

„Hvat er hetta fyri gangur, tit halda her?“

Percy Weasley setti misnøgður høvdið inn gjøgnum hurðina. Tað sást, at hann var komin í helvt at pakka gávur upp, tí hann hevði eisini eina tjúkka troyggju við sær um armin. Fred tók hana av honum.

„V sum vegleiðari! Far í hana, Percy, kom nú! Vit hava fingið hvør sína, eisini Harry.“

„Eg – sigi – nei ...“ læt í Percy, tjúkkur á málinum, tá ið tvíburarnir lögdu troyggjuna upp um høvdið á honum, so at brillurnar skeiklaðust.

„Minst til. Tú ert ikki saman við vegleiðaranum í dag,“ segði George. „Jólini eru fyri familjuna!“

Teir tóku Percy ímillum sín út aftur. Hann gekk sum ein froskur við báðum hondunum innan fyri troyggjuna.

*

Ongantið í øllum sínum lívi hevði Harry fingið so góðan jóladøgurða. Hundrað stórar, stoktar kalkunir, fjøll við stoktum og kókaðum eplum, trog við bönum í smøri, silvurføt við tjúkkari sós og tranaberum – og rúgvur av gandakinesarum eftir øllum borðinum. Hesir kinesararnir vóru nakað heilt annað enn teir veiku dukkufretarnir, sum Vernon gubbi plagdi at keypa, við

smáum plastlutum ella pappírshattum inni. Harry og Fred hálaðu í hvør sín enda á einum gandakinesara, og tá ið hann brast, var tað sum ein kanón. Roykurin legðist sum eitt blátt skýggj, og út úr skýnum kom hatturin hjá einum flotaovasta og fleiri livandi, hvítar mýs. Uppi við háborðið hevði Dumbledore skift sín spíska gandahatt um við eina blómuskrydda húgvu, og hann sat og flenti hjartaliga at einari søgu, sum Flitwick professari beint nú hevði lisið fyrri honum.

Logandi jólabudingar komu inn aftan á kalkunirnar. Percy mundi brotið tenninar av einari silvursigd, sum lá í hansara bita. Harry sá, hvussu Hagrid, sum frá leið, týsnaði upp í andlitinum og vildi hava meira í glasið. At enda hevði hann mussað McGonagall professara á vangan, og Harry var bilsin av at síggja hana rodna og gnisa við hattinum skeivum á høvðinum.

Tá ið Harry umsiðir fór frá borðinum, hevði hann føvningin fullan av øllum tí, sum var komið úr kinesarunum, har ímillum ein pakka við lýsandi ballónum, sum ikki kundu bresta, útgerð til at fáa vørtur at vaksa og nýggj talvfólk at eiga sjálvur. Tær hvítu mýsnar vóru horvnar, og Harry kendi á sær, at tær fóru at verða jóladøgurðin hjá frú Norris.

Harry og Ron vóru úti allan seinnapartin og spældu kava-kríggj. Kaldir, vátir og í andaleypti komu teir inn aftur og settu seg við eldin í felagsstovuni. Harry vildi royna tað nýggja talvfólkið, men hann tapti stórt fyrri Ron. Hann helt, at hann hevði ikki tapt so stórt, hevði ikki Percy alla tíðina skulað givið honum góð ráð.

Eftir ein temunn við kalkunbitum, skonsum, súreplagreyti og jólakøku vóru øll so lin, at tey orkaðu lítið annað enn at sita og síggja, hvussu Percy jagstraði Fred og George í øllum torninum at fáa vegleiðaramerkið aftur, sum teir høvdu tikið frá honum.

Tað hevði verið besta jólahaldið hjá Harry nakrantíð. Og kortini hevði okkurt ligið og malið aftarlaga í høvðinum á honum allan dagin. Ikki fyrr enn hann legði seg at sova, fekk hann frið at hugsa um tað. Hvørvikápan. Hvussu var hon komin, og hvør hevði sent hana?

Ron, sum var fullur í kalkun og kaku og ikki hevði nakað løgið at hugsa um, dró tjaldið fyrri himmalseingina og sovnaði

alt fyrri eitt. Harry bendi seg útav og tók hvørvikápuna út undan seingini.

Pápi hansara ... hevði pápi hansara átt hana? Hann læt hana flóta út yvir hendurnar, hon var slættari enn silki, løtt sum luft. *Far væl um hana stóð á seðlinum.*

Hann mátti fara í hana, nú. Hann fór fram á gólv og legði kápuna um seg. Tá ið hann hugdi niður á beinini, sá hann einki uttan mánalýsi og skuggar. Tað var ein heilt sjáldsom kensla.

Far væl um hana.

Knappliga var Harry klárvakin. Alt Hogwarts lá opið, tá hann var í kápuni. Spenningurin streymaði ígjøgnum hann, sum hann stóð har í myrkrinum og kvirruni. Hann kundi fara, hvar hann vildi, allastaðni, og Filch vildi ongantíð fáa tað at vita.

Ron snorkaði. Skuldi Harry vakja hann? Okkurt fekk hann at lata vera – kápan hjá pápanum – hesa ferð – fyrstu ferð – hann hevði hug at royna hana einsamallur.

Hann gekk á leistum út úr sovisalinum, niður trappurnar, gjøgnum felagsstovuna og út gjøgnum myndarholið.

„Hvør er har?“ læt í Feitu Damuni. Harry segði einki. Hann skundaði sær oman eftir gongini.

Hvønn veg skuldi hann fara? Hann steðgaði at hugsa, og hjartað dukaði. Tá kom tað til hansara: tann varði parturin í bókasavninum. Hann kundi lesa, so leingi hann vildi, og so leingi tað var fyrri neyðini, til hann fann fram til Nicolas Flamel. Hann fór aftur til gongu og hevði kápuna tætt uttan um seg.

Tað var bølamyrrkt og óhugnaligt í bókasavninum. Harry tendraði eina lummalykt at lýsa fyrri sær millum hillarnar. Lyktin tyktist at flóta mitt í ongum, og sjálvt um Harry føldi, at hann hevði lyktina í hondini sjálvur, seig ein ræðsla niður yvir hann.

Tann varda deildin lá aftast í bókasavninum. Hann steig varliga upp um bandið, sum skilti tær varðu bøkurnar frá hinum, og hann lyfti lyktina upp at lýsa á bøkurnar.

Tær søgdu honum ikki nógv. Teir slitnu gullstavirnir á bókarýggjunum skrivaðu orð á máli, sum Harry ikki skilti. Summar bøkur høvdu ikki nøvn. Ein bók hevði stóran blett, sum líktist blóði. Hárini í nakkanum á Harry prikaðu. Kanska bilti hann sær tað inn, kanska ikki, men hann helt seg hoyra bøkurnar

teska sínámillum, sum vistu tær, at onkur var komin, sum ikki átti at vera inni.

Hann mátti byrja onkustaðni. Hann legði lyktina varisliga niður á gólvið og hugdi fyrst í teimum niðastu hillunum. Eitt stórt svart og silvurlitað bind fangaði eyguni. Hann tók tað út og mátti stríðast, tí tað var tungt. Hann legði tað á knæið og læt tað upp.

Eitt gjøgnumgatandi, ræðuligt skríggj skræddi kvirruna sundur – bókin skríggjaði! Harry klamsaði hana saman, men skríggið helt á, ein høgur og javnur tóni, sum skar gjøgnum oyrað. Hann snávaði afturá og traðkaði á lyktina, sum beinan vegin sloknaði. Frá sær sjálvum hoyrði hann fótafet koma eftir gongini uttanfyri. Hann stappaði ta skríggjandi bókina inn aftur í hillina og tók til beins. Tað var Filch, sum kom, hann stóð í hurðini, men tey villu, ljósu eyguni stardu beint ígjøgnum Harry. Harry kreyp inn undir teir strektu armarnar á Filch, og hann rann eftir gongini við skríggjunum av bókinu í oyrunum.

Hann steðgaði harðliga framman fyri einari stórari jarnbrynju. Hann hevði skundað sær so at sleppa burtur, at hann hevði ikki varnast, hvønn veg hann rann. Hann var vilstur í myrkrinum og visti ikki, hvar hann var. Ein brynja sum henda var beint við køkin, tað visti hann, men hann hevði runnið í trappum og mátti vera í minsta lagi fimm hæddir oman fyri køkin.

„Tú hevur biðið meg um at siga frá alt fyri eitt, um nakar gongur runt um náttina, og beint nú hevur onkur verið inni í bókasavninum – í tí vardu deildini.“

Tað var, sum vildi blóðið frysta í æðrunum. Harry skilti, at Filch altíð fann onkran skákveg, tí tað var hansara mjúka og hála rødd, sum hann nú hoyrði nærkast, og upp aftur verri: tað var Snape, sum svaraði.

„Tann varda deildin? Tey kunnu ikki vera langt burturi. Vit finna tey.“

Harry stóð sum negldur, tá ið Filch og Snape komu um hornið. Tey sóu hann sjálvandi ikki, men gongin var smøl, og komu teir nógv nærri, fóru teir at renna seg í hann. Hann var ósjónligur, men kápan gjørði hann ikki til luft.

Hann bakkaði so ljóðliga, sum hann kundi. Ein hurð glopp-

aði vinstrumegin. Hetta var einasta vónin. Hann kroysti seg innum og helt ondini. Tað var ein lætti, og teir tyktust ikki at varnast nakað. Teir gingu framvið, og Harry legði seg inn móti vegginum og andaði út aftur, meðan hann hoyrði fótafetini fána burtur. Hatta var um reppið. Tað gekk ein løta, áðrenn hann fekk eyguni so mikið fyri seg aftur, at hann sá rúmið, hann var komin í.

Tað líktist einari skúlastovu, sum ikki varð brúkt. Teir myrku skuggarnir vóru skúlaborð og stólar, settir upp móti vegginum, og ein viðvend pappírskurv stóð á gólvinum. Á vegginum framman fyri hann var okkurt, sum tyktist at vera komið skeivt fyri, okkurt, sum onkur kanska hevði sett til vikis her inni.

Tað var ein stórir og vakur spegil. Hann stóð á tveimum leyvufótum og rakk heilt upp undir loftið. Ein útskorin ramma úr gulli var um spegilin, og Harry sá, at ein innskrift var í erva: *Rinóv go ártsna trajh nemt titt ildnaik kiis ívge.*

Ræðslan minkaði, nú ljóðið av Filch og Snape var burturi, og Harry fór yvir ímóti speglinum og vildi hyggja í hann uttan at síggja seg sjálvan. Hann steig inn fyri hann.

Hann mátti taka báðar hendurnar upp fyri munnin fyri ikki at skríggja. Hann snaraði sær á sum ein hvirla. Hjartað dukaði nógv harðari, enn tá ið bókin skríggjaði – tí tað var ikki bara seg sjálvan, hann hevði sæð í speglinum, ein heil fjøld av fólki stóð beint aftan fyri hann.

Men stovan var tóm. Andandi hart vendi hann sær spakuliga aftur móti speglinum.

Har stóð hann inni í spegilsmyndini, bleikur og ræðsluslugin. Aftan fyri hann vóru í minsta lagi tiggju onnur. Harry hugdi aftur um akslarnar – men har var framvegis eingin. Ella kanska vóru tey eisini ósjónlig? Var hann í einum rúmi fullum av ósjónligum fólki, og tað, sum hesin spegilin gjørði, var at spegla tey, ósjónlig ella ikki.

Hann hugdi aftur í spegilin. Ein kona beint aftanfyri smúltist og veittraði til hansara. Hann tók hondina aftur um seg, men har var bara luft. Hevði hon verið har, so hevði hann nortið við hana, í spegilsmyndini vóru tey heilt tætt saman. Hon og hini vóru bara til inni í speglinum.

Hon var ógvuliga vøkur. Hon hevði myrkt, reytt hár, og

eyguni – eyguni eru akkurát sum míni, hugsaði Harry og fór eitt sindur nærri glasinum. Ljósagrön – og heilt tað sama skapið, men nú sá hann, at hon græt; smíltist, men græt samstundis. Tann høgi, klæni, svarthærði maðurin undir liðini á henni legði armin um hana. Hann var í brillum, og hárið var øgiliga rísið. Tað stóð uppfrá í nakkanum akkurát sum hárið í Harry.

Harry var nú komin so nær, at nösín næstan nam við myndina í speglinum.

„Mamma?“ teskaði hann. „Pápi?“

Tey hugdu upp á hann og smíltust. Og spakuliga hugdi Harry inn í andlitini á hinum inni í speglinum, og hann sá onnur fólk við grønum eygum sum hansara, aðrar nasar sum hansara nös, sjálvt ein lítlan gamlan mann, sum hevði somu knortlutu knøini sum hann. Harry sá fyrri fyrstu ferð í lívinum sína egnu familju.

Tey smíltust og veittraðu til hansara, og hann fekk ikki hugt seg mettan. Hann legði hondina slætta móti glasinum, sum vildi hann sleppa inn ígjøgnum til teirra. Hann føldi ein sterkan sviða innan í sær, bæði av gleði og av djúpari sorg.

Hvussu leingi hann stóð soleiðis, visti hann ikki. Spegilsmyndin fánaði ikki burtur, og hann hugdi og hugdi, til eitt ljóð langt burturi vakti hann aftur. Her kundi hann ikki vera standandi, hann mátti leita sær aftur í song. Hann tók eyguni av mammu síni og teskaði: „Eg komi aftur.“ So skundaði hann sær út.

*

„Tú skuldi havt vakt meg,“ segði Ron tvørur.

„Tú kanst koma við í nátt, tá fari eg aftur. Eg skal vísa tær spegilin.“

„Tað hevði verið stuttligt at sæð mammu tína og pápa tín,“ segði Ron.

„Eg kundi hugsað mær at sæð alla familjuna hjá tær. Tú kundi víst mær hinar beiggjarnar og øll.“

„Tey kanst tú altíð fáa at síggja,“ segði Ron. „Kom bara heim við mær í summar. Men hvat, kanska vísir spegilin bara tey, sum eru deyð. Spell kortini, at tú einki fanst um Niclas Flamel. Fá tær av hesum ostinum, tú etur einki.“

Harry orkaði ikki at eta. Hann hevði sæð foreldrini hjá sær og fór at síggja tey aftur í kvöld. Hann hevði næstan gloymt Nicolas Flamel. Tað var ikki so umráðandi longur. Hvør legði nakað í hundin við teimum trimum heysunum og tað, sum hann skuldi verja? Hvat bilti tað, um Snape fór avstað við tí?

„Er nakað galið?“ spurdi Ron. „Tú sært so løgin út?“

*

Tað, sum Harry óttaðist mest fyrri, var, at hann skuldi ikki finna stovuna við speglinum aftur. Við Ron eisini undir kápuni mátti gangast nógv spakuligari enn seinastu nátt. Teir royndu at finna sama vegin aftur frá bókasavninum og válaðu í teimum myrku gongunum í næstan ein tíma.

„Eg eri ísakaldur,“ segði Ron. „Latið okkum gloyma tað.“

„Nei!“ fisti Harry. „Eg veit, at tað er onkustaðni her.“

Tey sóu hamin av einari høgari dreygakonu sveima framvið, annars einki. Beint tá ið Ron fór at murra, at nú vóru feturnir frystir av beinunum, sá Harry brynjuna.

„Her er tað – beint her – ja!“

Teir lótu hurðina upp. Harry tók kápuna av herðunum og rann yvir til spegilin.

Har vóru tey. Mamman og pápin brosaðu, tá ið tey sóu hann.

„Sært tú?“ teskaði Harry.

„Eg siggi einki.“

„Hygg, hygg hvussu nógv tey eru ...“

„Eg siggi bara teg.“

„Hygg ordiliga, kom, ver her, sum eg standi.“

Harry flutti seg til viks, men nú Ron stóð mitt fyrri speglinum, sá hann ikki tey hjá sær, bara Ron í sínum stríputu náttklæðum.

Men Ron stardi við stívum eygum inn í spegilin.

„Sært tú familjuna hjá tær har inni?“

„Nei – eg eri einsamallur – men eg eri broyttur – eldri – eg eri húsarøkil!“

„Hvat?“

„Eg – eg havi eitt merki, sum tað hjá Bill – og eg haldi hússteypinum og quidditchsteypinum – eg eri eisini liðskipari á quidditchliðnum!“

Ron tók eyguni burtur og hugdi upp á Harry.

„Heldur tú, at hesin spegilin vísir, hvat fer at henda?“

„Tað ber ikki til. Øll hjá mær eru deyð – lat meg sleppa at síggja aftur.“

„Tú hevði tað fyri teg sjálvan alla gjáranáttina, nú kann eg sleppa at hyggja eina løtu.“

„Tú stendur bara við quidditchsteypinum, hvat um tað. Eg vil sleppa at síggja foreldrini hjá mær.“

„Ikki skumpa ...“

Eitt hvølt ljóð úr gongini uttanfyri fekk enda á klandrinum. Teir høvdu ikki hugsað um, at teir vóru farnir at rópa.

„Skjótt, skjótt!“

Ron kastaði kápuna upp um teir, beint sum tey lýsandi eyguni í frú Norris komu inn um hurðina. Ron og Harry stóðu pinnastillir og hugsaðu báðir tað sama – riggaði hvørvíkápan til kettur? Frú Norris stóð og slotaði eina langa løtu, so vendi hon og fór út aftur.

„Hetta gongur ikki – hon er kanska farin eftir Filch, eg veddi uppá, at hon hoyrði okkum.“

Og Ron togaði Harry við sær út.

*

Kavin lá enn morgunin eftir.

„Skulu vit telva, Harry?“ spurdi Ron.

„Nei.“

„Kom, so fara vit at vitja Hagrid, meðni.“

„Nei ... tú kanst fara ...“

„Eg veit, hvat tú hugsar um. Tað er hasin spegilin. Far ikki aftur í kvøld.“

„Hví ikki tað?“

„Eg veit ikki, okkurt sigur mær tað – og tað hevur verið um reppið fleiri ferðir. Filch, Snape, frú Norris ganga og mala. Hvat so, um tey ikki síggja teg? Hvat, um tey ganga seg inn í teg? Hvat, um tú kemur undir okkurt?“

„Tú ljóðar sum Hermione.“

„Álvara, Harry, far ikki.“

Men Harry hevði bara eitt í høvðinum, og tað var at fara aftur til spegilin, og Ron skuldi ikki forða honum í tí.

*

Triðju náttina var tað skjótari at finna. Hann gekk skundisliga og visti, at tað ljóðaði harðari enn gott var, men hann mætti ongum.

Og har vóru mamman og pápin aftur. Tey brosaðu til hansara, og ein abbi hansara nikkaði væl lýrdur. Harry setti seg niður framman fyri spegilin. Einkin forðaði honum í at sita soleiðis alla náttina saman við familjuni. Einkin.

Uttan ...

„So, nú ert tú aftur her, Harry?“

Harry kendi tað, sum frystu allir innvøllir til ís. Hann hugdi aftur um seg. Har á einum bordi sat eingin annar uttan Albus Dumbledore. Harry mátti hava gingið beint fram við honum, men verið so altráur eftir at koma aftur til spegilin, at hann ikki hevði sæð hann.

„Eg – eg sá einki.“

„Løgið, so stutt sjónin kann verða hjá einum, sum er ósjónligur,“ segði Dumbledore, og tað lætti fyri hjartanum at síggja, at hann smiltist.

„So nú,“ segði Dumledore, sum reisti seg og setti seg á gólvíð undir liðina á Harry, „nú hevur tú, tað sama sum hundrad onnur undan tær, funnið gleðina, sum er í dreymaspegilinum Rinóv.“

„Eg visti ikki, at hann æt so.“

„Men eg rokni við, at tú skilir, hvat hann ger?“

„Hann – hann vísir familjuna hjá mær ...“

„Og hann visti vinmannin Ron sum húsarøkil.“

„Hvussu vita tygum tað?“

„Eg kann vera ósjónligur, um eg onga kápu havi,“ segði Dumbledore vinarliga. „Nú, veitst tú so, hvat spegilin Rinóv vísir okkum?“

Harry risti við høvðinum.

„Lat meg siga tær tað. Tann eydnuríkasti maðurin í verðini hevði kunnað brúkt spegilin Rinóv sum ein vanligan spegil. Hann hevði kunnað hugt inn í hann og sæð seg sjálvan, akkurat soleiðis, sum hann var. Skilir tú nú?“

Harry hugsaði. So segði hann spakuliga: „Hann vísir okkum tað, sum vit fegin vilja síggja ... alt sum vit ynskja okkum ...“

„Ja og nei,“ segði Dumbledore stillisliga. „Hann vísir okkum hvørki meira ella minni enn tað djúpasta og heitasta ynskið, sum býr í okkara hjørtum. Tú, sum ongantíð hefur kent tey hjá tær, nú sært tú tey standa uttan um teg. Ronald Weasley, sum altíð hefur staðið í skugganum av beiggjum sínum, sær seg sjálvan einsamallan og bestan av øllum. Kortini gevur hesin spegilin okkum hvørki vissu ella sannleika. Fólki eru farin til spillis framman fyri hesum speglinum, gyklað av tí, tey hava sæð, ella farin av vitinum, tí tey vistu ikki um tað, tey sóu, var veruligt ella yvirhøvur møguligt.“

„Spegilin verður fluttur í morgin, Harry, og eg biði teg um ikki at fara at leita eftir honum. Skuldi tú einaferð komið fram á hann aftur, so ert tú fyrireikaður nú. Tað hjálpir einki at dvølja í dreymum og gloyma at liva, minst til tað. Og nú, hví fert tú ikki í hasa góðu kápuna aftur og í song?“

Harry reisti seg.

„Tygum – Dumbledore professari, kann eg spyrja um eitt?“

„Tú hefur longu spurt,“ smíltist Dumbledore. „Men tú skalt sleppa at seta mær ein spurning aftrat.“

„Hvat siggja tygum, tá ið tygum hyggja inn í spegilin?“

„Eg siggi meg sjálvan við einum tjúkkum, bundnum hosum í hondini.“

Harry hugdi við.

„Eingin kann fáa nóg mikið av góðum hosum,“ segði Dumbledore. „Nú eru aftur eini jól farin, og eg fekk ongar hosur. Øll vilja heldur geva mær bókur.“

Fyrstani tá ið Harry lá í síni song, kom tað til hansara, at kanska hevði Dumbledore ikki sagt heilt satt. Hinvegin, hugsaði hann og skúgvaði Scabbers niður av koddanum, var tað eisini ein í so persónligur spurningur.

– TRETTANDI PARTUR –

Nicolas Flamel

Dumbledore hevði fingið Harry frá at leita aftur eftir dreyma-spegilinum, og tað, ið eftir var av jólafrítíðini, lá hvørvíkapan samanlögð niðast í kuffertinum. Harry vildi ynskt, at hann hevði kunnað gloymt tað, sum hann hevði sæð í speglinum, men so lætt var tað ikki. Hann var farin at fáa marruna. Aftur og aftur droymdi hann um mammu sína og pápa sín og sá tey hvørva í einum blindandi grønum ljósi, meðan ein høg rødd gneggjaði í látri.

„Har sært tú, Dumbledore hevði rætt. Hasin spegilin hevði kunnað gjørt teg óðan í høvðinum,“ segði Ron, tá ið Harry segði honum um dreymarnar.

Hermione, sum kom aftur dagin fyri, sum skúlin byrjaði, var ikki samd við hann. Hon var bæði skelkað og vónsvikin. Skelkað av at vita Harry ganga uppi og vála triggjar nætur upp í slag („Hevði Filch fingið í teg!“), og vónsvikin um, at hann ikki í minsta lagi hevði funnið Nicolas Flamel í bókasavninum.

Tey høvdu næstan givið uppat at finna fram til Nicolas Flamel, sjálvt um Harry var vísur í, at hann hevði lisið navnið onkustaðni. Nú skúlin byrjaði aftur, høvdu tey bara stundir at

leita skjótt gjögnum bókurnar einar tíggju minuttir í senn í onkrum frikorterri. Harry hevði uppaftur verri tíð enn hini bæði, tí nú vóru venjingarnar í quidditch byrjaðar aftur.

Wood baksaðist við liðið harðari enn nakrantið. Sjálvst tað áhaldandi regnið, sum nú var komið fyrri kavan, fekk hann ikki at sissa seg. Weasley tvíburarnir hildu, at Wood var farin út um alt mark, men Harry helt við Wood. Vunnu tey næsta dystin móti Hufflepuff, so fóru tey fram um Slytherin í húsameistarakappingini fyrri fyrstu ferð í sjei ár. Harry vildi vinna, men so var eisini tað, at marran var ikki so ring, tá ið hann hevði vant leingi og legði seg útlúgvaður um kvøldið.

Tá var tað, at Wood, ein dagin tey vandu í runu og serliga ringum regni, visti ring tíðindi at bera teimum. Hann hevði beint frammanundan øst seg um teir báðar tvíburarnar, sum í heilum bara jagstraðu hvønn annan og lótust at detta av kustunum.

„Gevist við hasum ólukku fjasinum!“ rópti hann. „Hatta er akkurát tað, sum fer at gera, at vit tapa dystin! Snape skal vera dómari hesa ferð, og hann fer at ansa væl eftir hvørjum einasta høvi at taka stig frá Gryffindor!“

George Weasley datt veruliga av kustinum, tá ið hann hoyrði hesi orð.

„Skal *Snape* døma?“ segði hann, spruttandi av runu.

„Nær hevur hann nakrantið verið dómari í quidditch? Hann fer at halda við Hufflepuff, so at vit ikki skulu taka Slytherin aftur.“

Hini á liðnum lendu uttan um George, og tey vóru ikki minni uppøst.

„Eg fái einki gjørt við tað,“ segði Wood. „Vit mugu bara ansa eftir at spæla beint eftir reglunum, so at Snape ikki fær nakra grund fyrri at revsa okkum.“

Tað kundi vera nakað um tað, hugsaði Harry, men hann hevði eina aðra grund fyrri ikki at vilja hava Snape hjá sær, tá ið hann spældi quidditch ...

Hini á liðnum vóru sum vant verandi eftir at práta saman, tá ið venjingin var av, men Harry skundaði sær heim í felagsstovuna í Gryffindor. Har sótu Ron og Hermione og telvaðu. Talv var einasta spælið, sum Hermione altíð tapti, og tað hildu Harry og Ron vera gott fyrri hana.

„Sig einki við meg beint nú,“ segði Ron, tá Harry setti seg

hjá teimum, „eg má hugs ...“ Men so sá hann í andlitið á Harry. „Hvat bagir hesum manningum? Tú sært ræðuligur út.“

Lágmæltur, so at eingin skuldi hoyra, segði Harry teimum um Snape, sum knappliga hevði sett sær fyrri at vera dómari í quidditch.

„Tú mást ikki spæla við,“ segði Hermione alt fyrri eitt.

„Sig, at tú ert sjúkur,“ segði Ron.

„Tú kanst lástast, sum tú hevur brotið beinið,“ segði Hermione.

„Brót beinið,“ segði Ron.

„Tað ber ikki til,“ segði Harry. „Eingin eyka leitari er. Eri eg ikki við, so fær Gryffindor ikki spælt.“

Beint tá kom Neville brestandi. Hvussu hann var sloppin ígjøgnum myndarholið, var ikki lætt at gita, tí beinini vóru límað saman við tí, sum tey beinan vegin vistu mátti vera fótlásarúnnum. Hann mátti hava hoppað sum ein kanin allan vegin upp í tornið í Gryffindor.

Tey mundu dottið á gólv, sum tey flentu, øll uttan Hermione, sum leyp upp og risti eina mótrúnu. Beinini stukku sundur, og hann fór skelvandi á føtur.

„Hvat hendi,“ spurdi Hermione og leiddi hann yvir at sita hjá Harry og Ron.

„Malfoy,“ segði Neville og skalv á málinum. „Hann kom yvir til mín uttan fyrri bókasavnið. Hann segði, at hann mátti hava onkran at royna seg við.“

„Far og sig tað við McGonagall professara!“ segði Hermione. „Melda hann!“

Neville risti við høvdinum.

„Eg vil ikki hava meira fortred,“ mutlaði hann.

„Tú mást seta teg upp ímóti honum, Neville!“ segði Ron. „Hann er vanur at traðka á fólk, men tú skalt ikki bara leggja teg niður og gera tað lættari hjá honum.“

„Eg veit, at eg eri ikki nóg djarvur at vera í Gryffindor. Tit noyðast ikki at siga tað við meg, tað hevur Malfoy longu gjørt,“ suffaði Neville.

Harry leitaði í lummanum og fann ein sjokolátafrosk, tann seinasta av teimum, Hermione hevði givið honum í jólagávu. Hann gav Neville, sum sat og lippaði.

„Tú ert meira verður enn tólv sum Malfoy,“ segði Harry. „Flokingarhatturinn valdi teg til Gryffindor, minnst til tað. Og hvar er Malfoy? Í tí stinkandi Slytherin!“

Varrarnar í Neville rukkaðust í eitt veikt smíl, meðan hann pakkaði froskin upp.

„Takk fyri tað, Harry ... Eg haldi, eg fari at leggja meg ... Vilt tú eiga hetta kortið, tú savnar upp á kort, veit eg.“

Neville fór, og Harry hugdi at kortinum við víðagitnum gandakallum.

„Aftur nú Dumbledore,“ segði hann, „hann var tann fyrsti, eg fekk ...“

Hann kikkaði eftir ondini. Hann stardi at kortinum. So hugdi hann upp á Ron og Hermione.

„Eg havi funnið hann!“ teskaði hann. „Eg havi funnið Nicolas Flamel! Eg visti tað altíð, at eg hevði lisið navnið onkustaðni. Eg las tað í tokinum til Hogwarts – tað stendur her: ‚Dumbledore, professari, er serliga kendur fyri at hava vunnið á tí svarta galdrameistararnum Grindelwald í 1945, fyri at hava funnið teir tólv hættirnar at nýta drekablóð og fyri royndir sínar í gullgerð saman við samstarvsfelaga sínum Nicolas Flamel!“

Hermione leyp á fótur. Hon hevði ikki verið so upp í loft, síðani hon fekk sín fyrsta stíl aftur.

„Eg veit!“ segði hon og sprakk avstað upp í sovisalin hjá gentunum. Harry og Ron høvdu ikki meira enn fingið hugt bilsnir hvør upp á annan, so var hon aftur og hevði eina risastóra bók í føvninginum.

„Eg havi ongantíð hugsað um at leita her,“ teskaði hon uppøst. „Eg lænti hesa bókina á bókasavninum, tað eru fleiri vikur síðani, bara til at lesa okkurt lætt.“

„Lætt?“ segði Ron, men Hermione bað hann tiga, til hon hevði sligið tað upp. Hon fór at blaða sum svøk og mutlaði okkurt við seg sjálva samstundis.

Umsíðir fann hon tað, hon leitaði eftir.

„Eg visti tað! Eg visti tað!“

„Kunnu vit sleppa at siga nakað nú?“ spurdi Ron gruggutur. Hermione svaraði ikki.

„Nicolas Flamel,“ teskaði hon hulisluga, „er einasti núlivandi gandakallur, sum kann at gera vitramannastein!“

Hesi orð høvdu ikki tað árin, hon hevði væntað sær.

„At gera hvat?“ spurdu Harry og Ron.

„Nei, álvaratos, duga tit ikki at lesa? Hyggið – lesið hetta, har.“

Hon flutti bókina yvir til teirra, og teir lósu:

Hin forna frøðin, gullgerðarlistin, fæst við at framleiða Vitramannasteinin, hetta sagnarkenda evnið við undranarverdari megi. Hesin steinur kann umskapa eitthvønn málm til reinasta gull. Frá honum fæst eisini Lívsins Drykkur, sum ger ódeyðiligan hvønn tann, ið drekkur hann.

Nógvar frásagnir eru um Vitramannasteinin gjøgnum tíðirnar, men einasti steinur, sum nú á døgum er til, er ogn hjá harra Nicolas Flamel, tí víðagitna gullgerðarmanninum og operulíkararnum. Harra Flamel, sum í fjør kundi halda sín 665unda føðingardag, býr fríðarlíga í Devon saman við konu síni Perenelle (658 ára gomul).

„Hvat siga tit nú?“ spurdi Hermione, tá ið Harry og Ron vóru lidnir at lesa. „Hundurinn verjir vitramannasteinin hjá Nicolas Flamel! Eg vil vedda uppá, at hann hevur biðið Dumbledore ansa eftir honum. Tað var tí, hann vildi hava steinin fluttan úr Gringottbankanum!“

„Ein steinur, sum kann gera gull og ger fólk ódeyðilig!“ segði Harry. „Tað er einki at siga til, at Snape vil hava hann! Tann steinin høvdu øll viljað átt.“

„Og tað er heldur einki at siga til, at vit ikki funnu Flamel í bókini Nýggjastu rannsóknir í gandamátti,“ segði Ron. „Hann er ikki heilt nýggjur, hann er 665 ár.“

Í tímanum morgunin eftir í verju móti myrkum gandi, tá ið tey skuldu skriva niður ymiskar uppskriftir móti varúlvabiti, tosaðu Harry og Ron framvegis um steinin, og hvat teir høvdu gjørt við hann, høvdu teir átt hann. Tað var ikki fyrr enn Ron segði, at hann hevði keypt sær sítt eigna quidditchlið, at Harry mintist aftur á Snape og tann komandi dystin.

„Eg fari at spæla við,“ segði hann við Ron og Hermione. „Geri eg ikki tað, fara øll í Slytherin at halda, at eg ræðist Snape. Eg skal vísa teimum ... vinna vit, fáa vit um halan á teimum.“

„Bara það ekki verður Snape, sum fær um halan á tær,“ segði Hermione.

*

Men so hvört, sum dysturin nærkaðist, vaks ófriðurin á Harry, sjálfv um hann ekki vildi viðganga það fyri Ron og Hermione. Hini á liðnum tóku sær heldur ekki av löttum. Tankin um at koma fram um Slytherin var lokkandi, það hevði eingin verið sjei tey seinastu árinu, men fóru tey at sleppa at vinna við einum so partískum dómara?

Harry visti ekki, um það var nakað, hann bilti sær inn ella ekki. Hann helt, at hann rendi seg í Snape allastaðni. Viðhvørt hugsaði hann, at Snape beinleidis elti seg, sum vildi hann koma fram á hann einsamallan. Tímarnir í gandadrykki vóru blivnir ein pína hvørja viku, og Snape fór illa við Harry. Kundi hann vita, at tey høvdu funnið fram til hatta við vitramannasteininum? Harry fekk það ekki at bera til, at Snape kundi vita það, men av og á kendi hann á sær, at Snape dugdi at lesa tankar.

*

Tá ið Ron og Hermione seinnapartin dagin eftir ynsktu Harry góða eydnu uttan fyri skiftingarrúmið, visti Harry, at tey spurdu seg sjálf, um tey mundu fara at hitta hann aftur á lívi. Hetta var ekki beinleidis hugaligt at vita sær, og meðan Harry læt seg í quidditchbúnan og tók sín Nimbus 2000 fram, hoyrði hann næstan ekki eitt einasta orð av tí, sum Wood segði fyri at eggja teimum til.

Ron og Hermione høvdu funnið sær sess undir liðini á Neville, sum ekki skilti, hví tey vóru so stúrin og álvarsom, ella hví tey bæði tvey høvdu gandastavin hjá sær við til dystin. Lítið visti Harry, at Ron og Hermione høvdu vant fótársárúnurnar. Tey høvdu fingið hugskotið frá Malfoy, sum hevði brúkt það móti Neville, og nú ætlaðu tey at brúka það móti Snape, skuldi hann vágað sær at gjørt Harry nakað ilt.

„Gloym ekki, at það er *Locomotor mortis*,“ segði Hermione, meðan Ron stakk stavin upp í aðra ermuna.

„Eg veit,“ fisti Ron. „Lat vera við at læra upp á meg.“

Í skiftingarrúminum hevði Wood tikið Harry til síðis.

„Það er ekki, tí eg vil kroysta teg, Harry, men hesa ferð ræður um, meira enn nakrantíð fyrr, at taka gyltu kippuna beinan vegin og enda dystin, áðrenn Snape fær givið Hufflepuff øll stigini.“

„Allur skúlin er komin at síggja dystin,“ segði Fred Weasley og hugdi út gjøgnum dyrnar. „Sjálvt – jú sanniliga – Dumbledore er eisini komin at síggja dystin.“

Hjartað í Harry gjörði ein vørr.

„Dumbledore?“ segði hann og leyp yvir at hyggja. Rætt hevði Fred. Eingin kundi fara skeivur av hasum silvurskegginum.

Harry kundi flent hart, sovorðin lætti var það. Nú var hann tryggur. Snape kundi ekki funnið uppá at gjørt honum nakað, tá ið Dumbledore var millum áskoðararnar.

Kanska var það tí, at Snape var so gronutur, tá ið liðini gingu inn á vøllin. Hetta legði Ron eisini til merkis.

„Eg havi ongantið sæð Snape so óndan,“ segði hann við Hermione. „Hygg – har fara tey. Hey!“

Onkur hevði prikað Ron í nakkan. Það var Malfoy.

„Orsaka, Ron, eg sá ekki, at það var tú.“

Malfoy blunkaði til Crabbe og Goyle.

„Hvussu leingi man Harry klára at sita á kustinum hesa ferð? Er nakar, sum vil vedda? Hvat sigur tú, Ron?“

Ron svaraði ekki. Snape hevði beint nú givið Hufflepuff eitt brotsskot, tí George Weasley hevði rakt hann við einari gartlu. Hermione sat við krossaðum fingrum í fanginum og hugdi fast upp á Harry, sum sveimaði í ring uppiyvir og leitaði eftir kippuni.

„Vita tit, hvussu eg haldi, tey velja fólk til liðið hjá Gryffindor?“ spurdi Malfoy hart eina løtu seinni, tá ið Snape gav Hufflepuff aftur eitt brotsskot, hesa ferð fyri einki. „Tey taka sovorðin, sum tey halda það vera synd í. Sum nú Harry, hann eigur eingi foreldur, og har eru teir báðir Weasley beiggjarnir, sum ekki eiga reyvina í sær sjálvum – tú átti at verið á liðnum, Neville, tú eigur einki í skallanum.“

Neville rodnaði upp um bæði oyru, hann vendi sær við og hugdi upp á Malfoy.

„Eg eri meira verdur enn tólv av tinum slagi, Malfoy.“

Malfoy, Crabbe og Goyle brølaðu, sum teir flentu, men Ron, sum ikki tók eyguni frá dystinum, segði: „Tað er gott, Neville, gev honum krút!“

„Tú, Neville, um heilin hjá tær var gull, hevði tú verið fátækari enn Weasley beiggjarnir, og tað sigur ikki so lítið.“

Nervarnar í Ron stóðu longu til at bresta av at hugsa um Harry, men nú bar av.

„Eg ávari teg, Malfoy – eitt orð aftrat ...“

„Ron!“ segði Hermione knappliga. „Harry ...!“

„Hvat? Hvar?“

Harry hevði alt í einum tikið ferð á seg, og nú stoytti hann seg niður. Fólk klappaðu og róptu. Hermione hevði reist seg og hevði teir krossaðu fingrarnar í munnum, nú Harry rendi seg beint niðureftir sum eitt skot.

„Tú ert heppin, Ron. Harry man hava sæð okkurt oyra niðri á vøllinum at geva tær!“ segði Malfoy.

Ron langaði til. Áðrenn Malfoy visti, hvat var á vási, var Ron á honum og legði hann niður. Neville ivaðist, so gleivaði hann upp um sætið at hjálpa.

„Koyr á, Harry!“ rópti Hermione og leyp upp á sætið at siggja Harry seta kós beint móti Snape – hon sá yvirhøvur ikki Malfoy og Ron, sum beistaðust niðri undir henni, og heldur ikki høggin og goyggin, ið komu frá hvirluni av nevum, ið Neville, Crabbe og Goyle áttu.

Uppi yvir teimum skrykti Snape kustin hjá sær til viks. Okkurt reytt skeyt seg framvið, bara nakrar fáar sentimetrar frá honum – næsta sekund bremsaði Harry og lyfti armin upp, ovurfeigin. Kippan lá í hondini á honum.

Áskóðararnir brustu útúr; hetta mátti vera nýtt met. Eingin mintist, at kippan nakrantið fyrr hevði verið tikin so skjótt.

„Ron, Ron, hvar ert tú? Dysturin er liðugur! Harry hevur vunnið! Vit hava vunnið! Gryffindor er fremst!“ gólaði Hermione. Hon dansaði upp og niður og gav Parvati Pavil á raðnum frammanfyri eitt klemm.

Harry leyp av kustinum. Hann fekk seg ikki at trúgva tí. Hann hevði gjørt tað – dysturin var av. Hann hevði tikið minni enn fimm minuttir. Tá tey úr Gryffindor komu streymandi inn

á vøllin, sá hann Snape lenda tætt við. Hann var bleikur og strammur. So fólði Harry eina hond leggja seg niður á herðarnar, og hann hugdi upp í brosandandi andlitið á Dumbledore.

„Væl spælt,“ segði Dumbledore stillisliga, so bara Harry skuldi hoyra. „Gott at síggja, at tú ikki hevur bølt oman yvir hasum spegilinum ... hevur arbeitt og strevað ... frálíkt ...“

Snape spýtti í øðini niður í vøllin.

Nakað seinni fór Harry úr skiftingarrúminum einsamallur at seta kustin aftur í kustagoymsluna. Hann mintist ikki, at hann nakrantið hevði verið so glaður. Hann hevði gjørt nakað, sum hann kundi vera errin um – eingin kundi siga, at tað var bara, tí hann hevði eitt tiltikið navn. Kvøldarluftin hevði ongantið fyrr angað so væl. Hann gekk í slavnum grasi og livdi tann seinasta tíman umaftur í huganum. Alt stóð sum í einum heitum támi: Tey í Gryffindor komu rennandi og lyftu hann upp á herðarnar, Ron og Hermione lupu upp og niður, Ron rópanði gjøgnum tjúkt nasablóð.

Harry var komin til goymsluna. Hann setti bakið upp móti træhurðini og hugdi yvir á Hogwarts, har vindeyguni lýstu reyð í sólsetrinum. Gryffindor var á odda. Hann hevði gjørt tað, hann hevði víst Snape.

Og nú hann hugsaði um Snape ...

Eitt fólk undir hettu sást kvika sær niður trappuna uttan fyri høvuðsdyrnar á borgini. Tað var týðiligt, at tað royndi at fjala seg og skundaði sær yvir ímóti Bannaða Skóginum. Sigurin fanaði burtur úr huganum á Harry. Hann kendi Snape aftur á tí lúrandi gongulagnum. Snape, sum sníkti seg út í skógin, meðan øll sótu við nátturðaborðið – hvat mundi hetta vera?

Harry leyp upp á sín Nimbus 2000 og setti uppfrá. Sveimandi spakuliga uppi yvir borgini sá hann niður á Snape, sum fór skundisliga inn í skógin. Harry fór aftan á honum.

Trøini vóru so víð, at hann sá ikki Snape. Hann fleyg í ring, lægri og lægri, og bar við tær ovastu greinarnar, til hann hoyrði mannamál. Hann læt seg glíða niður og lendi ljóðliga í einum risastórum bókartræi.

Hann kleiv varliga inn eftir einari grein. Hann helt fast um kustin og royndi at kaga niður ímillum.

Niðriundir, í einum bera millum trøini, stóð Snape, men

hann var ekki einsamallur. Quirrell var við honum. Harry sá ekki andlitið í honum, men hann stamaði verri enn nakrantíð. Harry kýtti seg at hoyra, hvat teir sögdu.

„... skilji t-tað ekki, hv-hví tað skul-skuldi vera her, Severus ...“

„Eg helt tað vera best at hava hetta fyri okkum sjálvar,“ segði Snape við ísakaldari rødd. „Næmingar hava einki við vitramannsteinin at gera.“

Harry bendi seg fram. Quirrell mutlaði okkurt. Snape tók orðið av honum.

„Hevur tú so roknað út, hvussu vit sleppa undan hasum beistinum hjá Hagrid?“

„M-m-men, Severus, eg ...“

„Tú ætlar ekki at fáa meg ímóti tær, Quirrell,“ segði Snape og tók eitt fet fram ímóti honum.

„E-eg veit ekki, hvat t-tú ...“

„Tú veitst ógvuliga væl, hvat eg meini við.“

Ein ugla tútaði hart, og Harry mundi dottið niður úr trænum. Hann fekk seg upp aftur á beint og hoyrði Snape siga: „... títt lítla hokus-pokus. Eg bíði.“

„M-men eg veit ekki ...“

„Alt í lagi,“ segði Snape. „Vit fara skjótt at práta saman aftur, tá ið tú hevur hugsað meira og gjørt av, hvørjum parti tú ert í.“

Hann slongdi kappan upp um hövðið og fór gleivandi út úr beranum. Nú var næstan myrkt, men Harry sá Quirrell standa eftir púra stillan, sum var hann runnin í stein.

*

„Harry, hvar hevur tú verið?“ spurdi Hermione uppøst.

„Vit vunnu! Vit vunnu! Vit vunnu!“ rópti Ron og dukaði Harry í bakið. „Og eg gav Malfoy eitt blátt eyga, og Neville fór einsamallur ímóti Crabbe og Goyle! Hann liggur kaldur enn, men Madam Pomfrey á sjúkrahúsinum sigur, at hann kemur fyri seg aftur. Nú vit tosa um at vísa teimum í Slytherin: Tey bíða øll eftir tær í felagsstovuni, vit hava gjørt eina lítla veitslu, Fred og George hava stolið nakrar kakur og munnbitar í køkinum.“

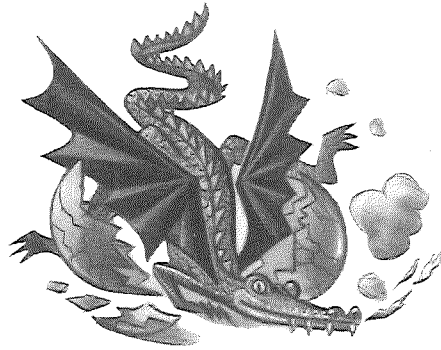
„Tað má bíða eina løtu,“ segði Harry útlúgvaður. „Vit mugu finna onkra tóma stovu, hetta skulu tit hoyra ...“

Hann tryggjaði sær, at Peeves ikki var komin við inn, tá ið hann læt hurðina aftur. So segði hann teimum frá tí, hann hevði sæð og hoyrt.

„So vit høvdu rætt, tað er vitramannasteinurin, og Snape roynir at noyða Quirrell at hjálpa sær at taka hann. Hann spurdi hann, hvussu teir skuldu sleppa undan Lodna – og hann segði okkurt um Quirrell og hansara „hokus-pokus“ – har man vera annað enn Lodni, sum verjir fyri, fult av rúnarbondum, ivaleyst. Kanska hevur Quirrell lagt okkurt gandarád móti teimum svørtu maktunum, ráð, sum Snape vil sleppa ígjøgnum.“

„Tú heldur, at steinurin er bara tryggur, so leingi Quirrell orkar at standa ímóti Snape,“ segði Hermione forfard.

„So er hann burtur, áðrenn vikan er úti,“ segði Ron.

– FJÚRTANDI PARTUR –

Norski tindadrekin Norbert

Quirrell mundi kortini vera djarvari, enn tey hövdu hildið. Tær komandi vikurnar bliknaði hann og klænkaði, men heilt fyrri ongum var hann ikki.

Hvørja ferð, tey gingu fram við gongini á triðju hædd, kroystu Harry, Ron og Hermione oyruni inn at hurðini at vita, um Lodni mundi vera innanfyri enn. Snape válaði sum vant aftur og fram í ringum lag, og tað mátti merkja, at steinurin framvegis var vardur.

Hvørja ferð Harry hitti Quirrell hesar dagarnar, sendi hann honum eitt slag av smíli til at stuðla hann, og Ron var farin at siga við hini, at tey skuldu ikki flenna eftir Quirrell, tá hann stamaði.

Men Hermione hevði annað at hugsa um enn vitramannasteinin. Hon var farin undir at leggja til rættis komandi próvtøkuna og at skipa allar sínar uppskrivingar í litaða loyniskrift. Harry og Ron lögdu einki í tað, men Hermione lá í heilum eftir teimum, at fáa teir at gera sum hon.

„Hermione, tað er long tíð til próvtøkuna.“

„Tíggju vikur,“ var Hermione skjót at svara. „Tað er eingin long tíð, ikki meira enn eitt sekund hjá Nicolas Flamel.“

„Men vit eru heldur ikki seks hundrað ára gomul,“ minti Ron hana á. „Og hvi skalt tú lesa alt um aftur, tú veitst longu alt.“

„Hvi eg skal lesa um aftur? Ert tú svakur? Veitst tú ikki, at vit skulu til próvtøku fyri at sleppa í næsta flokk? Eg skuldi verið farin at lesa fyri fleiri vikum síðani, eg veit ikki, hvussu er vordíð við mær.“

Tíverri tyktust lærararnir at hugsa nakað sum Hermione. Teir góvu teimum so nógv heimaarbeiði, at páskafrítíðin var einki stuttlig afturímóti jólafrítíðini. Tað var ringt at taka sær av løttum við Hermione undir liðini, mutlandi fram fyri seg teir tólv mátarnar at brúka drekablóð ella sveiggjandi við gandastavinum at venja seg. Harry og Ron sótu tað mesta av frítíðini saman við henni í bókasavninum og royndu stundandi og geispandi at stríða seg gjøgnum tann nógva eyka lesturin.

„Eg fái tað ikki inn í heysin,“ brast út úr Ron ein seinnapartin. Hann tveitti fjøðurpennin frá sær og hugdi langtandi út gjøgnum vindeygad í bókasavninum. Tað var fyrsti góðveðursdagurin, tey hövdu havt í langa tíð. Himmalin var reinur og ljósabláur, og tað kendist á luftini, at nú fór skjótt summar at vera í hondum.

Harry, sum sat og sló upp í bókina *Eitt hundrað gandaurtir og soppar*, hugdi ikki upp fyrr enn hann hoyrði Ron siga: „Hagrid! Hvat gert tú her í bókasavninum?“

Hagrid kom dreivandi yvir til teirra. Hann hevði okkurt á bakinum, sum hann royndi at krógva. Hann sá løgin út í sínum síða feldi her millum allar bøkurnar.

„Eg forvitnist bara,“ segði hann, og tey hoyrði beinan vegin á málinum, at okkurt var á vási. „Og tit, hvat fáast tit við?“ Tað var, sum grunaði hann ilt. „Tit loyta ikki eftir hasum Nicolas Flamel enn, voyt eg?“

„Vit hava langt síðani funnið hann,“ segði Ron, „og vit vita, hvat tað er, hundurin ansar eftir, tað er vitramannast ...“

„Hússsj!“ Hagrid hugdi uttan um seg at vita, um nakar lurtaði. „Rópið ikki so, hvat foylar tykkum?“

„Vit ætlaðu at spyrja teg nakað,“ segði Harry. „Kanst tú siga okkum, hvat tað er, sum verjir steinin umframt Lodni?“

„HÚSSSJ!“ segði Hagrid aftur. „Tit kunnu koma hoyrn til

mín at práta, ekki tí eg lovi at siga tykkum nakað, men vit kunnu ekki mósna inni her, næmingarnir oyga ekki at vita. Tey fara at halda, at eg havi sagt tað.

„Vit siggjast, meðni,“ segði Harry.

Hagrid fór sjølkandi út.

„Hvat var tað, hann krógvaði á bakinum?“ spurdi Hermione álvarsom.

„Heldur tú tað hava nakað við steinin at gera?“

„Eg fari at vita, hvørjum parti av bókasavninum, hann var í,“ segði Ron, sum ikki orkaði at lesa meira. Hann kom aftur eina løtu seinni við einum dunga av bókum í føvninginum og læt tær detta niður á bordið.

„Drekar!“ teskaði hann. „Hagrid leitaði eftir bókum um drekar! Her eru nakrar: *Drekafløg í Bretlandi og Írlandi; Úr eggji í eld, Vegleiðing í drekaöld.*“

„Hagrid hevur altíð ynskt sær ein dreka. Tað segði hann við meg, fyrstu ferð vit hittust,“ segði Harry.

„Men tað er ólógligt,“ segði Ron. „Drekaaling varð bannað á Warlock ráðstevnunni í 1709, tað vita øll. Muglararnir høvdu beinan vegin sæð tað, høvdu vit havt drekar í bakgarðinum. Og drekar kunnu ikki spekjast, teir eru vandamiklir. Tit skuldu sæð brunasárini, Charlie fekk av villdreka í Rumenia.“

„Men eingir villir drekar eru í *Bretlandi*,“ segði Harry.

„Sjálvandi eru teir eisini her,“ segði Ron. „Grønu Wales-drekarnir og Svørtu Orknoya-ormarnir. Gandamálaráðið hevur úr at gera at sissa teir, tað kann eg siga tykkum. Tey noyðast í heilum at ganda muglarar, sum hava sæð drekar, so teir gloyma tað aftur.“

„Hvat í verðini gongur Hagrid og fjasast við?“ spurdi Hermione.

*

Tá ið tey ein tíma seinni bankaðu upp á úthurðina hjá Hagrid, undraði tað tey, at allar gardinurnar vóru drignar fyri vind-eyguni. Hagrid rópti: „Hvør er?“ áðrenn hann læt upp, og hann var skjóttur at lata hurðina aftur, tá ið tey vóru komin innum.

Tað var so heitt inni, at tey mundu kódná. Sjálvt um tað var lýtt úti, so logaði ein stórir eldur á grúgvuni. Hagrid gjørdi ein

drekka-munn og bjóðaði teimum breyð við kattapylsu, men tey søgdu nei takk.

„Tit vildu spyrja meg um okkurt, voyt eg.“

„Ja,“ segði Harry. Eingin grund var at ganga sum ketta um heitan greyt. „Vit vita um Lodna, men vit hildu, at tú kundi siga okkum, hvat annað er, sum verjir vitramannasteinin.“

Hagrid setti knyklar í brýr.

„Tað fái eg ikki,“ segði hann. „Tað fyrsta er, at eg voyt tað ikki sjálvur. Annað er, at tit vita longu moyra enn tit oyga, so eg hevði oynti sagt, um eg visti tað. Hasin stoynurin má vera her. Hann mundi verið stolin úr Gringottbankanum – tað hava tit longu roknað út, voyt eg. Løgið kortini, at tit vita um Lodna.“

„Kom nú, Hagrid, tú vilt ikki siga, men tú veitst tað, tú veitst alt, sum hendir her,“ segði Hermione og gjørdi seg smikursøta. Stóra skeggið í Hagrid livdi, og tey vistu, at hann smiltist. „Vit undrast bara á, hvør kann hava gjørt tað,“ helt Hermione fram. „Hvørjum kann Dumbledore hava so stórt álit á, øðrum enn tær, sjálvandi?“

Bringan í Hagrid ernaðist upp av hesum seinastu orðunum. Harry og Ron hugdu brosandir upp á Hermione.

„Kanska tað gjørdi oynti, um eg segði tykkum, at ... hvussu skal eg siga ... at hann lænti Lodna frá mær ... so vóru nakrir lærarar, sum ristur rúnir ... Sprout professari – Flitwick professari – McGonagall professari ...“ hann taldi teir á fingrunum, „Quirrell professari – og Dumbledore sjálvur, hann gjørdi sjálvandi okkurt oysini. Bíða nú, eg havi gloymt onkran, jú, Snape, professari.“

„Snape?“

„Ja, tit hava ikki fingið hatta við, kanska? Snape er uppií at verja steinin, hann ætlar ikki at stjála hann.“

Harry visti, at Ron og Hermione hugsaðu tað sama sum hann. Hevði Snape verið uppií at verja steinin, so var tað lætt hjá honum at gita, hvussu hinir lærararnir høvdu gjørt. Hann mundi vita alt – uttan gandin hjá Quirrell, og hvussu hann skuldi sleppa undan Lodna.

„Tú ert tann einasti, sum veit, hvussu tað ber til at sleppa undan Lodna, er tað ikki rætt?“ spurdi Harry. „Og tú sigur tað ikki fyri nøkrum, gert tú? Sjálvt ikki einum lærara?“

„Oyngin livandi sál voyt uttan bara Dumbledore og eg sjálvur,“ segði Hagrid errin.

„Tað var ikki eiti á,“ mutlaði Harry við hini bæði. „Hagrid, kunnu vit ikki lata eitt vindeyga upp? Eg kóki.“

„Tíverri, Harry, tað ber ikki til,“ segði Hagrid. Harry sá, at hann hugdi yvir í eldin. Harry hugdi eisini.

„Hagrid – hvat er hatta?“

Men hann visti longu, hvat tað var. Mitt inni í eldinum, undir ketlinum, lá eitt stórt, svart egg.

„Hatta?“ segði Hagrid og tók í skeggið. „Hatta er ...“

„Hvaðani hevur tú fingið tað, Hagrid?“ spurdi Ron og boygdi seg inn yvir grúgvuna at kanna eggid nærri. „Tað man hava kostað nógvar pengar.“

„Eg vann tað,“ segði Hagrid. „Í gjárkvöldið. Eg var niðri í bygdini og fekk mær nøkur fá gløs, spældi kort við oyn fremmandamann, eg voyt ikki. Hann legði oynki í, at hann tapti, var glaður við at lata tað frá sær, skal eg siga sum er.“

„Men hvat ætlar tú at gera við ungan, tá hann er klaktur?“ spurdi Hermione.

„Eg havi lisið okkurt lítið,“ segði Hagrid og tók eina stóra bók fram undan koddanum. „Lænti á bókasavninum – *Drekaalíng til gamans og álvara* – nakað gomul bók, sjálvandi, men tað stendur alt í henni. Hava eggini í eldinum, tí mammurnar blása altíð á tey, og tá tey eru klakt, so at geva unganum eina spann av brennivíni blandað við høsnaþlóði tvær ferðir um tíman. Og her, siggja tit – hvussu tey ymisku eggini kunnu kennast aftur – tað, sum eg havi fingið, er ein norskur tinda-dreki. Toyr eru sjáldsamir, tað kann eg siga tykkum.“

Tað sást, at hann var væl nøgdur við seg sjálvan, men Hermione var illa við.

„Hagrid, tú býrt í einum *timburhúsi*,“ segði hon.

Men Hagrid hoyrði ikki, hvat hon segði. Hann murraði fram fyri seg og legði meira á eldin.

*

So nú høvdu tey nakað annað at stúra fyri. Hvussu fór at vera við Hagrid, um tað kom fram, at hann hevði ein ólógligan dreka í smáttuni hjá sær?

„Hvussu hevði verið at livað friðarliga og havt góða tíð?“ suffaði Ron, meðan tey eitt kvöldið fyri og annað eftir stríddu seg gjøgnum dungarnar av heimaarbeiði, tey fingi fyri. Hermione var nú farin undir at leggja lesiætlanir fyri Ron og Harry eisini. Teir vóru næstan svakir av henni.

Ein morgunin, tá tey fingi sær morgunmála, kom Hedwig við einum lepa frá Hagrid. Har stóðu bara tvey orð: *Kleking byrja*.

Ron helt, at tey skuldu skulka frá tímanum í plantufrøði og fara beint avstað, men Hermione vildi ikki hoyra talan um tað.

„Hermione, hvussu ofta í lívinum heldur tú, at vit kunnu siggja ein dreka koma úr egginum?“

„Vit hava tímar. Tað endar galið við okkum og við Hagrid ikki minni, tá tað kemur fram, hvat tað er, hann fæst við.“

„Tig við tær!“ teskaði Harry.

Malfoy var bara nøkur fá fet frá teimum, og hann stóð pinnastillur og lurtaði. Hvussu nógv hevði hann hoyrt? Harry dámdi ikki brosið í andlitinum á honum.

Ron og Hermione klandraðust allan vegin til tíman í plantufrøði, og at enda lovaði Hermione at koma við teimum til Hagrid í døgurðatímanum. Tá ið klokkan ringdi út, lögdu tey alt fyri eitt plantuskeiðirnar frá sær og skundaðu sær út og oman í skógin. Hagrid veittraði til teirra, reyðskortaður og heitur.

„Hann er næstan klaktur.“ Hagrid læt upp fyri teimum.

Eggid lá á borðinum. Djúpar rivur sóust í tí. Tað livdi innafyrri, eitt glintandi ljóð hoyrdist koma úr tí.

Tey drógu stólar yvir til borðið og settust at hyggja, meðan tey hildu ondini.

Alt í einum brakaði hart, og eggid fór sundur í tvey. Ein lítil dreki bóлтаði út á borðið. Penur var hann ikki beinleidis. Harry helt, at hann líktist einum rukkutum, svørtum regnskjóli. Teir hvøssu veingirnir vóru stórir móti tí klæna kroppinum, og hann hevði ein langan snúta við stórum nasagluggum, smáar knavar á høvðinum og rund, gul eygu.

Hann snýsti. Nakrir fáir neistar flugu úr nasagluggunum.

„Er hann ikki *doyligur*?“ segði Hagrid. Hann rætti hondina fram at kína honum um høvðið. Tann lítli vildi bíta hann í fingrarnar, og spiskar tøkutenn komu undan.

„Hygg hatta vælsignísið, hann kennir mamma sína!“ segði Hagrid.

„Hagrid,“ segði Hermione, „hvussu skjótt vaksa norskir tindadrekar?“

Hagrid skuldi svara, tá ið hann knappliga misti allan roðan í andlitinum – hann leyp á fótur og rann yvir til vindeygad.

„Hvat hendi?“

„Onkur hugdi inn gjøgnum opið í gardinunum – tað er ein drongur – hann rennur niðan aftur í skúlan.“

Harry leyp til úthurðina og hugdi út. Sjálvst so langt burturi bar tað ikki til at mistaka seg.

Malfoy hevði sæð drekan.

*

Tað var okkurt í smílinum, sum hekk um varrarar á Malfoy tær næstu vikurnar, ið fekk Harry, Ron og Hermione at kenna seg heilt illa. Tá ið tey høvdu frí, vóru tey ofta hjá Hagrid í hansara myrku smáttu og royndu at tosa hann til rættis.

„Slepp honum avstað,“ segði Harry. „Lat hann fara.“

„Eg kann ikki,“ segði Hagrid. „Hann er so lítil. Hann hevði doyð.“

Tey hugdu upp á drekan. Hann var vaksinn tríggar ferðir í longd eftir einari viku. Roykur kom rekandi úr nasagluggunum. Hagrid hevði ikki kunnað arbeitt úti hesa tíðina, tí hann mátti vera um drekan. Tómar brennivinsfløskur og høsnaftjadrar sløddust um alt gólvið.

„Eg havi givið honum navn. Hann oytur Norbert,“ segði Hagrid og hugdi upp á drekan við kámum eygum. „Hann kennir meg rættiliga aftur nú, vita, Norbert! Norbert! Hvar er mamma?“

„Hann er blivin svakur,“ teskaði Ron í oyrað á Harry.

„Hagrid,“ segði Harry hart. „Um tvær vikur er Norbert so langur sum øll smáttan hjá tær. Malfoy kann fara til Dumbledore at slatra hvørja løtu.“

Hagrid beit seg í vørrina.

„Eg – eg voyt, eg fái ikki havt hann altíð, men eg kann ikki bara tvojta hann burtur, tað kann eg ikki.“

Harry vendi sær knappliga móti Ron.

„Charlie,“ segði hann.

„Nei,“ segði Ron. „Eg eiti Ron, minst til.“

„Nei – Charlie – beiggi tín. Í Rumenia. Kannar drekar. Vit kunnu senda Norbert til hansara. Charlie kann ansa eftir honum og so seta hann út aftur einaferð.“

„Óført!“ segði Ron. „Hvat heldur tú, Hagrid?“

Og at enda tók Hagrid undir við, at tey kundu senda eina uglu til Charlie at spyrja.

*

Tann næsta vikan gekk. Mikukvøldið sótu Hermione og Harry einasmøll eftir í felagsstovuni, øll hini vóru langt síðani farin í song. Klokkan hevði sligið tólv, tá ið myndarholið brast upp á víðan vegg. Ron kom leypandi úr ongum og læt seg úr hvørvi-kápuni hjá Harry. Hann hevði verið niðri hjá Hagrid og hjálpt honum at geva Norbert, sum nú át deyðar rottur úr rima-køssum.

„Hann beit meg!“ segði hann og vísti teimum hondina. Eitt lummaturríklæði fult í blóði varð vavt um hana. „Eg fái ikki hildið einari fjøður ta næstu vikuna. Eg sigi, sum er: einki djór er so ræðuligt sum ein dreki. Men Hagrid fer við tí, sum var tað ein lítul mjúk og fitt kanin. Tá ið hann beit meg, skeldaði Hagrid, at eg mátti ikki gera hann bangnan. Og tá eg fór, sat hann og sang eina vøgguvísu fyri honum.“

Tey hoyrdu tað banka upp á tað myrka vindeygad.

„Tað er Hedwig!“ segði Harry og skundaði sær at lata upp. „Hon kemur við svari frá Charlie!“

Tey lögdu høvdini saman øll trý og fóru at lesa brævið:

Góði Ron

Hvussu veit við? Takk fyri brævið – eg vil fegin taka norska tindadrekan til mín, men tað verður ikki lætt at fáa hann higar. Eg haldi tað vera best at senda hann við vinfólkunum hjá mær, sum koma at vitja meg í næstu viku. Trupulleikin er, at eingin má siggja tey ferðast við einum ólógligum dreka.

Kunnu tit fá tindadrekan upp í hægsta tornið í Hogwarts á

midnátt næsta leygarkvöld? Tey kunnu koma tá og taka hann við sær, meðan tað enn er myrkt.

Send svar sum skjótast.

*Kærar heilsanir,
Charlie*

Tey hugdu hvørt upp á annað.

„Vit hava kápuna,“ segði Harry. „Tað skuldi ikki verið so ringt – eg haldi, at kápan er nóg stór til tvey og til Norbert.“

Tey nikkaðu, og tað vísti, hvussu ring henda seinasta vikan hevði verið. Tey vildu gera alt, bara tey fingtu Norbert burtur – og Malfoy.

*

Men ein knútur var. Morgunin eftir var hondin á Ron tvær ferðir so stór, sum hon átti at vera. Hann visti ikki, um hann skuldi tora at fara til Madam Pomfrey – hevði hon kent eitt drekabit aftur? Men seinnapartin hevði Ron einki í at velja. Hondin var blivin illgrøn á liti. Tøkutenninar í Norbert mundu vera eitrandi.

Harry og Hermione skundaðu sær á sjúkrahúsið seinni um dagin. Ron var illa fyri.

„Tað er ikki bara hondin,“ teskaði hann, „sjálvt um hon hevur hug at detta av hvørja løtu. Malfoy var her og segði við Madam Pomfrey, at hann skuldi læna eina bók frá mær. Hann slapp inn og stóð her við songina og flenti. Hann hótti við at siga við Madam Pomfrey, hvat tað var, sum hevði bitið meg – eg hevði sagt við hana, at tað var ein hundur, men eg haldi ikki, hon trúði tí – eg skuldi ikki havt bukað hann hin dagin, tá vit vunnu í quidditch. Nú vil hann hevna seg.“

Harry og Hermione royndu at sissa Ron.

„Tað verður liðugt á midnátt leygarkvöldið,“ segði Hermione, men tað uggaði ikki Ron tað allarminsta. Tvørturímóti. Hann settist upp undir seg í seingini og fór at sveitta.

„Á midnátt leygarkvöldið!“ segði hann við hásemi rødd. „Á nei – á nei – nú minnst eg – brævið hjá Charlie lá í bókini, sum Malfoy fór avstað við. Hann fær at vita, hvat skal vera leygarkvöldið.“

Harry og Hermione fingtu ongan kjans at svara. Madam Pomfrey kom inn í somu løtu og rak tey út. Hon segði, at Ron skuldi sova.

*

„Vit kunnu ikki broyta ætlan, nú er ov seint,“ segði Harry við Hermione. „Vit hava ikki tíð at senda Charlie eina uglu aftrat, og hetta kann vera einasti móguleiki at fáa Norbert burtur. Vit noyðast at gera tað. Og vit *hava* hvørvikápuna, hana veit Malfoy einki um.“

Villsvínahundurin Oddur sat uttan fyri hurðina hjá Hagrid við einum vavi um halan. Hagrid læt eitt vindeyga upp, tá tey bæði vildu banka uppá.

„Eg kann ikki lova tykkum inn,“ puffaði hann. „Norbert ger oytt sindur um seg, soloyðis, men tað gongur, tað gongur.“

Tá tey søgdu honum frá brævinum hjá Charlie, táraði hann, ella kanska var tað tí, at Norbert beint tá beit hann fast í beinið.

„Oooy! Alt í lagi, hann fekk bara í stivlan – hann spælir bara – hann er oytt pinkubarn enn, mugu vit minnst til.“

Pinkubarnið sló halan í veggina og fekk vindeyguni at glinta. Harry og Hermione gingu aftur til borgina og vistu, at leygar-dagurin kundi ikki koma nóg skjótt.

*

Kanska áttu tey at havt hugsað meira um Hagrid, hvussu synd var í honum, at hann mátti siga Norberti farvæl. Men tey høvdu ov nógv um at vera, og so nógv skuldi fáast í lag. Náttin var myrk og skýferðin lág, tey vóru sein á veg til smáttuna hjá Hagrid, tí tey máttu biða eftir Peeves, sum spældi bólt upp móti vegginum í forhøllini og forðaði teimum at sleppa út.

Hagrid hevði lagt Norbert í ein stóran kassa, til reiðar at fara.

„Hann hevur fingið hoylt fitt av rottum og oytt sløð av brennivíni til ferðina,“ segði Hagrid, tjúkkur á málinum. „Og eg havi givið honum bamsuna við, so at hann ikki skal verða so oynsamallur.“

Úr kassanum hoyrdust skav og klór. Harry helt, tað ljóðaði sum ein bamsa, ið fær høvðið skrætt av sær.

„Farvæl, Norbert!“ higstraði Hagrid, tá Harry og Hermione lögdu hvörvikápuna um kassan og fóru inn undir hana eisini. „Mamma skal ongantíð gloyma teg!“

Hvussu tað eydnaðist teimum at fáa kassan við sær aftur til borgina, vistu tey ikki. Miðnáttarløtan nærkaðist, tá ið tey bóru Norbert upp marmortrappurnar í forhøllini og eftir teimum myrku gongunum. Aftur einar trappur, so aftur einar – sjálvst ein skákvegur hjá Harry gjørði tað ikki lættari.

„Nú eru vit næstan uppi!“ stunaði Harry tungliga, tá tey komu til gongina beint undir tí hægsta torninum.

Tá mundu tey mist kassan niður á gólv. Okkurt livdi beint framman fyri tey, og sjálvst um tey vóru ósjónlig, trýstu tey seg inn í skuggan. Tey sóu tvey skepils, sum vóru áfóst einar triggjar metrar longri frammi. Ein lykt glampaði.

McGonagall í einum skotskpuntutum náttfrakka og undir hárneti, hevði tikið í oyrað á Malfoy!

„Nú havi eg teg!“ rópti hon. „Og tjúgu stig frá Slytherin! Vála her mitt um náttina, hvat billar tú tær inn?“

„Hetta er ein misskiljing, professarin, tað er Harry Potter – hann hevur ein dreka við sær!“

„Eg havi ikki hoyrt so skaft! At tú torir at lúgva beint upp í eyguni á fólki! Kom við – eg má heldur tosa við Snape professara um teg, Malfoy!“

Snyrilstrappan upp í toppin á torninum var lættasta strekkið hjá teimum, so væl kom hetta við. Tey lögdu ikki kápuna burtur, fyrr enn tey komu út í ta køldu náttarløftina, fegin um at kunna anda frítt aftur. Hermione fór upp at dansa.

„Malfoy tikin! Eg vil syngja, eg vil syngja!“

„Lat vera,“ mælti Harry henni til.

Tey flentu eftir Malfoy, meðan tey bíðaðu. Norbert skavaði í sínum kassa. Einar tíggju minuttir seinni komu triggir gandarflúgvandi niður úr myrkrinum.

Vinfólkini hjá Harry vóru kát. Tey vístu Harry og Hermione bondini, tey høvdu riggað til, so tey kundu hava Norbert ímillum sín. Tey hjálptu Norberti í bondini, so tóku Harry og Hermione í hondina á teimum og takkaðu teimum hjartaliga fyri.

Og har fór Norbert ... fór ... fór ... *farin*.

Tey skundaðu sær niður aftur í snyrilstrappurnar, lætt um

hjartað og í hondunum við, nú Norbert var farin. Eingin dreki – Malfoy revsaður – hvat kundi spilla gleðina nú?

Svarið til tann spurningin bíðaði teimum við endan á trappunum. Í tí tey stigu inn í gongina, kom andlitið í Filch út úr myrkrinum.

„Hygga síggj, hygga síggj,“ teskaði hann, „nú stendur illa til hjá okkum.“

Tey høvdu gloymt kápuna uppi í torninum.

– FIMTANDI PARTUR –

Bannaði Skógurinn

Tað fekk ekki verið verri.

Filch tók tey við sær niður til íbúðina hjá McGonagall professara á fyrstu hædd. Har sótu tey so uttanfyri og bíðaðu og tosaðu ekki eitt orð saman. Hermione skalv. Umberingar, undanfærslur og villar frágreiðingar bóltáðu hvør um aðra í hövðinum á Harry, hvør veikari enn tann undanfarna. Hann dugdi ekki at síggja, hvussu hann skuldi sleppa undan hesa ferð. Tey vóru krøkt. Hvussu kundu tey vera so býtt at gloyma hvørvíkápuna? Eingin verðsins grund var hjá McGonagall professara at lata hetta um seg ganga. Ganga uppi og sníkja seg um skúlan á svartari nátt og fara upp í hægsta stjornutornið, sum var bannað næmingunum, uttan tá ið teir hövdu tímar har. Legg Norbert aftrat og hvørvíkápuna, so var klárt at pakka kuffertini og fara heim beinan vegin.

Hevði Harry hildið, at tað fekk ekki verið verri? Hann fór skeivur. Tá ið McGonagall professari kom, hevði hon Neville við sær.

„Harry!“ brast tað úr Neville í somu løtu, hann sá tey bæði. „Eg vildi finna tykkum og ávara tykkum, eg hoyrði Malfoy

siga, at hann fór at fanga tykkum. Hann segði, at tit hövdu ein drek ...“

Harry risti hart við hövðinum at fáa hann at tiga, men McGonagall hevði sæð tað. Meira eldur tyktist at vera í henni enn í Norberti, tá ið hon bendi seg inn yvir tey trý.

„Hetta hevði eg ongatíð trúð um tykkum. Filch sigur, at tit vóru uppi í stjornutorninum. Klokkan er eitt um náttina. *Gevið mær eina frágreiðing.*“

Hetta var fyrstu ferð, Hermione ikki hevði svarað einum spurningi, sum ein lærari setti. Hon hugdi niður á inniskógvarnar, tigandi sum ein standmynd.

„Eg haldi, eg havi eina hómning av tí, sum er hent,“ segði McGonagall professari. „Tað krevur ikki stórt vit at rokna tað út. Tit søgdu Malfoy eina lygusøgu um ein dreka, so hann skuldi fara av seingini og koma í kløtur á gongini. Eg havi longu tikið hann. Tit halda ivaleyst, at tað er stuttligt, at Neville hoyrði søguna, tit søgdu, og trúði henni?“

Harry fangaði eyguni í Neville og royndi at siga honum við ongum orðum, at hetta var ikki so. Neville, stakkalin, altíð kom hann illa fyri – Harry visti, hvussu ringt tað hevði verið hjá honum at fara upp og leita eftir teimum í myrkrinum, so hann kundi ávara tey.

„Eg eri skelkað,“ segði McGonagall, professari. „Skelkað! Fýra næmingar uppi somu nátt! Eg havi ongantíð vitað um nakað slíkt! Tú, Hermione, eg helt teg vera skilagóða. Og tú, Harry, eg helt, at Gryffindor hevði meira at siga fyri teg enn sum so. Øll trý skulu fáa sína revsing – ja, eisini tú, Neville, *einki* kann umbera, at tú gongur uppi um náttina, serliga ikki hesa tíðina, nú tað er so vandamikið – og 50 stig verða tikin frá Gryffindor.“

„50?“ Harry fekk seg ikki at trúgva tí – tey fóru at missa leiðsluna, ta leiðsluna, sum hann hevði vunnið í seinasta quidditchdystinum.

„50 stig *hvør*,“ segði McGonagall professari og andaði tungliga gjøgnum sína longu og spísku nøs.

„Á, nei ...“

„Tað ber ikki til ...“

„Tú skalt ikki leggja í at siga mær, hvat ber til ella ikki, Har-

ry. Nú fara tit aftur í song. Eg havi ongantið skammast so um næmingar í Gryffindor!“

150 stig mist. Tað setti Gryffindor aftast av øllum. Í eina nátt høvdu tey spilt allar móguleikarnar hjá Gryffindor at vinna húsasteypið. Tað var, sum var botnurin farin úr búkinum á Harry. Hvussu skuldu tey nakrantíð vinna hetta inn aftur?

Harry fekk ikki sovið alla náttina. Hann hoyrði Neville gráta niður í koddan í fleiri tímar. Hann visti, at Neville, tað sama sum hann sjálvur, ræddist morgunin, ið koma skuldi. Hvat fór at henda, tá øll hini í Gryffindor frættu um tað, tey høvdu gjørt?

Í fyrstuni hildu næmingarnir, sum komu fram við tí risastóra tímaglasinum, ið taldi stigini, at okkurt var komið skeivt fyri. Hvussu kundi Gryffindor knappliga hava 150 stig minni enn í gjár? Og so fór søgan at ganga: Harry, tann víðagitni Harry Potter, hetjan í tveimum quidditchdystum, hevði kostað teimum øll hasi stigini, hann og tveir aðrir tápulingar á fyrsta ári.

Frá at hava verið ein tann mest virði og væl lýddi drongurinn í øllum skúlanum var Harry alt í einum tann mest útspilti. Sjálvst tey í Ravenclaw og Hufflepuff vendu sær frá honum, tí tey høvdu glett seg til, at Slytherin skuldi tapa húsasteypið. Alla staðni, har hann var, peikaðu tey eftir honum og lögdu einki í at tosa spakuligari, tá tey spottaðu hann. Men tey í Slytherin klappaðu, tá tey sóu hann, brikslaðu og róptu: „Takk fyri, Harry, hetta skulu vit minnst tær aftur.“

Ron var tann einasti, sum stuðlaði hann.

„Tey fara at gloyma hetta um nakrar vikur. Fred og George hava mist eina rúgvu av stigum øll árini, teir hava verið her, og teir eru væl dámdir enn.“

„Teir hava ongantið mist 150 í einum,“ segði Harry ússaligur.

„Kanska ikki,“ viðgekk Ron.

Tað var nakað seint at bøta um skaðan, men Harry lovaði sær sjálvum, at hann skuldi ongantið aftur blanda seg upp í nakað, sum hann ikki hevði við at gera. Hann hevði gingið og njósnast. Hann skammaðist so illa av sær sjálvum, at hann fór til Wood og bjóðaði sær til at taka seg aftur av quidditchliðnum.

„Taka teg aftur?“ buldraði Wood. „Hvat gagn skuldi tað gjørt? Hvussu skulu vit fáa nakað stig aftur, um vit ikki vinna í quidditch?“

Men sjálvst quidditch var einki stuttligt longur. Hini á liðnum tosaðu ikki við Harry, tá tey vandu, og skuldu tey tosa um hann, so søgdu tey bara „leitarin.“

Einki var um Hermione og Neville heldur. Tað var ikki so ringt sum hjá Harry, tí tey vóru ikki so kend sum hann, men eingin vildi tosa við tey. Hermione gjørði seg ikki longur upp í tímunum, hon sat bara við høvðinum millum akslarnar og arbeiddi fyri seg sjálva.

Harry var næstan glaður um, at próvtøkurnar nærkaðust. Alt tað, hann mátti lesa umaftur, fekk hann at gloyma tann ringa standin. Hann, Ron og Hermione gingu fyri seg sjálv og løsu til langt út á kveldið. Tey skuldu minnst, hvat skuldi í teir fløkjaligu gandadrykkirnar, tey skuldu læra uttanat at rista rúnir og blanda ramt, tey máttu minnst dagar í gandasøguni, um stórar sigrar og um vættrauppreistrar ...

Umleið ein vika var eftir, til próvtøkurnar skuldu byrja. Tá var tað, at avgerðin hjá Harry, um ikki at koma sær upp í nakað, sum hann einki hevði við at gera, óvæntað mátti standa sína roynd. Hann kom gangandi einsamallur aftur úr bókasavninum, tá hann hoyrði okkurt vena seg í einari skúlastovu longri frammi. Komin nærri, hoyrði hann, at tað var røddin í Quirrell.

„Nei – nei – ikki aftur nú ...“

Tað ljóðaði, sum onkur hótti hann. Harry fór nærri.

„Alt í lagi – alt í lagi ...“ hoyrði hann Quirrell higstra.

Í næstu løtu kom Quirrell brestandi út úr skúlastovuni. Hann var bleikur og royndi at seta vavhúgvuna rætt. Hevði hann grátið? Hann skundaði sær burtur, og Harry helt ikki, at hann hevði sæð seg. Hann bíðaði, til fótafetini vóru burtur, so hugdi hann inn í skúlastovuna. Hon var tóm, men ein hurð gloppaði í hinum endanum. Harry var komin hálva leið hagar, tá ið hann mintist, hvat hann hevði lovað sær sjálvum.

Hann hevði viljað veddað tólv vitramannasteinar uppá, at Snape beint nú var farin úr stovuni, og hann fór ivaleyst at vera lættur á sporinum teir næstu dagarnar, hugsaði Harry. Quirrell mundi umsiðir hava givið seg yvir.

Harry fór aftur í bókasavnið, har Hermione hoyrði Ron í stjørnufrøði. Harry segði teimum, hvat hann hevði hoyrt.

„So hefur Snape gjört tað!“ segði Ron. „Hevur Quirrell sagt honum, hvussu hann skal bróta mótgandin, so ...“

„Lodni er har enn,“ segði Hermione.

„Kanska hevur Snape funnið ein máta at sleppa undan honum uttan at spyrja Hagrid,“ segði Ron og hugdi upp í tær túsundtals bøkurnar, sum stóðu í hillunum. „Her man vera onkur bók, sum sigur, hvussu slepst undan einum trýheysaðum risahundi. So hvat gera vit nú, Harry?“

Glæman av ævintýri var aftur kveikt í eygunum á Harry, men Hermione svaraði, áðrenn Harry fekk umhugsað seg.

„Far og spyr Dumbledore. Tað var tað, vit skuldu havt gjørt fyri langari tíð síðani. Gera vit sjálv, sum best ber til, so verða vit heilt vist koyrd úr skúlanum.“

„Men vit hava einki *prógv!*“ segði Harry. „Quirrell er so bangin, at hann vil einki gera at hjálpa okkum. Snape skal bara siga, at hann visti einki um trøllið allahalganna aftan, og at hann ikki var í nánd av triðju hædd – hvørjum fara tey at trúgva, honum ella okkum? Øll vita, at vit hata hann. Dumbledore fer at halda, at vit gera tað fyri at fáa hann koyrdan. Filch hevði ikki hjálpt okkum, um tað so stóð um lív. Hann er væl við Snape, og fleiri næmingar verða koyrdir úr skúlanum, betri heldur hann tað vera fyri seg. Og minnst til, vit eiga einki at vita um Lodna og Snape. Her er nógv at greiða frá.“

Hermione nikkaði, men Ron var ikki samdur.

„Vit kunna njósnast eitt sindur at vita ...“

„Nei,“ segði Harry hart, „vit hava sneytað nóg mikið.“

Hann tók eitt kort av Jupiter til sín og fór at læra seg mánarnar um hann.

*

Morgunin eftir fingur Harry, Hermione og Neville ein seðil við borðið. Tað stóð tað sama á øllum trimum:

Revsingin byrjar klokkan ellivu í kvöld. Vendið tykkum til Filch í forhallini.

McGonagall, prof.

Harry hevði gloymt um revsingina, so nógv hevði hann øst seg

um tey mistu stigini. Hann væntaði, at Hermione fór at grenja um mista tíð til at lesa uppá, men hon segði ikki eitt orð. Hon helt sum Harry, at tey høvdu uppiborið hesa lønina aftur fyri tað, tey høvdu gjørt.

Klokkan ellivu um kvöldið søgdu tey Ron góða nátt í felagsstovuni og fóru niður í forhøllina saman við Neville. Filch var longu komin – og Malfoy við. Harry hevði gloymt, at Malfoy eisini var uppi í hesum.

„Hendan vegin,“ segði Filch. Hann tendraði eina lykt og førði tey útum. „Eg rokni bara við, at tit fara at minnst til, næstu ferð tit ætla at bróta reglurnar í skúlanum.“ Hann kveitti at teimum og var í góðum lag. „Tað er so ... hart arbeiði og pína eru bestu lærararnir, tað havi eg altíð hildið ... spell er tað, at tey gera so lítið við tær gomlu revsingarnar ... heingja fólk eftir beinunum niður úr loftinum í nakrar dagar, keturnar liggja enn inni í rúminum hjá mær, plagi at smyrja tær væl, kanska verður brúk fyri teimum aftur onkuntíð ... soleiðis, hendan vegin og einki við at rýma, so verður ringast fyri tykkum sjálv.“

Tey gingu avstað eftir tí myrka vøllinum. Neville snýsti alla tíðina. Harry spurdi seg sjálvan, hvussu revsingin fór at verða. Tað mátti vera okkurt ræðuligt, annars hevði Filch ikki verið í so góðum lag.

Mánin lýsti, men skýggj struku framvið og lögdu myrkur niður yvir tey. Einastaðni frammanfyri sá Harry ljósið í vind-eygunum hjá Hagrid. So hoyrði hann róp langt burturi.

„Er tað tú, Filch? Kom við toymum, so fara vit undir tað.“

Tað var ein stórur lætti. Skuldu Hagrid standa fyri revsingini, so fór alt at laga seg, helt Harry. Lættin mundi siggjast aftur í andlitinum, tí Filch segði: „So tú heldur, at tað verður stuttligt hjá hasum býttlinginum? Hugsa um aftur, søti mín – tit skulu inn í skógin, og tað skuldi undrað meg, um tit komu øll heil út aftur.“

Neville mátti rópa í neyð, tá hann hoyrði hetta, og Malfoy stæðgaði, sum skuldi hann steindoyggja.

„Skógurin?“ tók hann upp aftur, og hann var ikki heilt so kaldur, sum hann plagdi at vera. „Vit kunnu ikki fara inn í skógin um náttina – har er alt møguligt inni har – varúlvar, havi eg hoyrt.“

Neville tók í ermuna á Harry og vildi kvalast.

„Tað kann væl vera,“ segði Filch, og røddin vildi stækka sundur av frøi. „Tit skuldu havt hugsað um varúlvarnar nakað fyrr.“

Hagrid kom gleivandi ímóti teimum í myrkrinum, og hundurin Oddur var við honum. Hann hevði sín stóra lásboga á arminum, og ein húsi við ørvum hekk um herðarnar.

„Tit eru soyn. Havi biðað í moyra enn oyn hálfvan tíma. Hermione, Harry, eru tað tit?“

„Sig einki við tey, Hagrid,“ segði Filch, kaldur á málinum. „Tey eru komin, tí tey skulu fáa sína revsing.“

„So er tað tí, tú ert so soynur. Hevur lært upp á tey, ha? Tað hevur tú oynki við at gera. Nú er vell hjá tær, eg skal fara við toymum hiðani.“

„Eg komi aftur í lýsingini,“ segði Filch. „Eftir tí, sum eftir er,“ legði hann óndur aftrat. Hann vendi, og tey sóu hann fara aftur móti borgini við lyktini hoppandi í myrkrinum.

Malfoy vendi sær móti Hagrid.

„Eg fari ikki inn í handan skógin,“ segði hann, og Harry var fegin um at hoyra hann skelva á málinum.

„Tað voyt vist at tú gert, ætlar tú at verða verandi í Hogwarts,“ segði Hagrid harðliga. „Tú hevur gjørt skoyvt, og nú mást tú bøta fyri tað.“

„Men hetta er fyri vanligt fólk, ikki næmingar. Eg helt, eg skuldi skriva nakrar reglur ella okkurt. Hevði pápi mín vitað, so hevði hann ...“

„... sagt tær, hvussu tað er í Hogwarts,“ murradi Hagrid. „Skriva nakrar reglur! Hvat skuldi tað verið gott fyri? Tú skalt sleppa at gera nakað til nyttu, ella er tað út við tær. Heldur tú, at pápi tín vil hava teg sendan hoym aftur til hús, so skalt tú bara fara aftur til borgina og pakka boyndan vegin. Far bara!“

Malfoy rørdi seg ikki. Hann stardi óður upp á Hagrid, so gavst hann.

„Alt í lagi, meðni,“ segði Hagrid, „og lurtið nú væl eftir, tí tað er ikki líkatil, tað sum vit skulu gera í nátt, og eg vil ikki, at tit skulu koma illa fyri. Komið við mær yvir higgar oyna løtu.“

Hann tók tey við sær til útjadaran á skóginum. Har lyfti hann lyktina upp og lýsti niður á eina smala gøtu, sum ringdi

seg og hvarv inn ímillum tey stóru trøini. Eitt lítið lot tók í hárið á teimum, meðan tey stóðu har og hugdu inn í skógin.

„Siggja tit hatta?“ spurdi Hagrid, „hatta, sum liggur har og skínur? Sum silvur. Hatta er oynhyrningablóð. Oyn oynhyrningur er inni har, onkur hevur verið eftir honum, hann er illa moynslaður. Hetta er aðru ferð hesa vikuna. Eg fann oyn deyðan mikudagin í farnu viku. Vit mugu finna neyðaradýrið. Eg verði kanska noyddur at hjálpa honum úr neyðini.“

„Og hvat, um hatta, sum er eftir honum, finnur okkum fyrst?“ segði Malfoy. Hann fekk ikki dult ræðsluna í røddini.

„Oynki her í skóginum kann gera tykkum nakað, tá ið eg eri við. Ella Oddur,“ segði Hagrid. „Og haldið tykkum á rásini. Boynt her skulu vit býta okkum sundur í tvoyr partar og fara hvønn sín veg. Blóð er allastaðni. Hann hevur malið aftur og fram síðani í gjáranáttina í minsta lagi.“

„Eg fari við Oddi,“ var Malfoy skjótur at siga og hugdi at teimum longu tøkutonnunum í kjaftinum á honum.

„Ger tú tað, men oytt skalt tú vita: Hann er foygur,“ segði Hagrid. „So fara eg, Harry og Hermione oyn veg, og Malfoy, Neville og Oddur fara hin vegin. Fynnur annar parturin oynhyrningin, so sendir hann grønar noystar upp í loft, skulu vit siga tað? Fáid gandastavirnar fram og vísið mær. Soloyðis. Og er okkurt galið, so senda tit reyðar noystar upp, so koma vit alt fyri oytt at hjálpa tykkum. So – ansið eftir – so fara vit.“

Skógurin var svartur og kvirur. Eitt sindur longri frammi gekk gøtan sundur í tvey, og Harry, Hermione og Hagrid fóru eftir rásini til vinstru, Malfoy, Neville og Oddur eftir rásini til høggu.

Tey gingu í tøgn og hugdu niður fyri seg. Av og á lýsti mánin niður millum greinarnar og fann á ein silvurlitaðan dropa í bløðunum, sum lógu á jørðini.

Harry sá, at Hagrid gekk og stúrdi.

„Hevði ein varúlvur kunnað dripið ein einhyrning?“ spurdi Harry.

„Hann er ikki nóg kvikur,“ segði Hagrid. „Tað er ringt at fanga oyn oynhyrning, toyr eru vardir av sterkum gandi. Eg havi ongantið fyrr vitað um særðar oynhyrningar.“

Tey gingu fram við einum mosagingnum viðarbuli. Harry

hoyrði vatn renna, ein lækur mátti vera einastaðni í nánd. Spor av einhyrningablóði vóru framvegis at síggja her og har á jørðini.

„Er alt í lagi, Hermione?“ teskaði Hagrid. „Ver ikki bangin, hann kann ikki vera langt burturi, so illa, sum hann er farin, orkar hann ikki – FLYTIÐ TYKKUM – AFTUR UM HATTA TRÆIÐ!“

Hagrid tók í Harry og Hermione og dró tey við sær aftur um eitt stórt eikitræ. Hann tók ein ørv úr húsanum og legði á lásbogan, til reiðar at skjóta. Tey lurtaðu. Okkurt hoyrdist skava í teimum deyðu bløðunum tætt við. Tað ljóðaði, sum var ein kápa drigin fram eftir jørð. Hagrid skeitti fram eftir rásini, men eina løtu seinni doyði ljóðið burtur aftur.

„Eg visti tað altíð“ mutlaði Hagrid. „Har er okkurt, sum ikki oygur at vera.“

„Ein varúlvur,“ skeyt Harry upp.

„Hatta var oyngin varúlvur og oyngin oynhyrningur heldur,“ segði Hagrid. „Komið við – men spakuliga.“

Tey gingu eitt fet í senn við oyrunum á tambi. Knappliga sóu tey, at okkurt livdi har frammi í einum bera.

„Hvør er har?“ rópti Hagrid. „Kom fram – eg eri vápnaður!“

Og fram í beran millum trøini kom ein – var tað maður, ella var tað ross? Niður á miðjuna var tað maður við reyðum hári og skeggi, men undir miðjuni var tað ein blankur, brúnur kroppur á hesti við longum, reyðligum hala. Harry og Hermione gapaðu.

„Á, er tað tú, Ronan,“ segði Hagrid. „Tað var oyn lætti. Hvussu voyt við?“

Hann fór fram og tók í hondina á rossmanninum.

„Gott kvøld, Hagrid,“ segði Ronan. Málið í honum var lágt og syrgið. „Ætlaði tú at skjóta meg?“

„Vit mugu vera varin, Ronan,“ segði Hagrid og tók niður á bogan. „Okkurt ilt gongur leyst her í skóginum. Hetta eru Harry Potter og Hermione Granger. Næmingar í skúlanum. Og hetta er Ronan, tit, hann er rossmaður.“

„Tað hava vit sæð,“ segði Hermione, veik á málinum.

„Gott kvøld,“ segði Ronan. Tit eru næmingar? Og læra tit nakað í skúlanum?“

„Tað ...“

„Eitt sindur,“ segði Hermione smæðin.

„Eitt sindur, tað er altíð nakað,“ suffaði Ronan. Hann legði høvðið afturá og hugdi upp í himmalin. „Mars stendur klárur í nátt.“

„Ja,“ segði Hagrid og hugdi eisini upp. „Hoyr, tað var gott, at vit komu fram á teg, Ronan, tí oyn oynhyrningur er illa særður – hevur tú sæð nakað?“

Ronan svaraði ikki beinan vegin. Hann hugdi uppeftir uttan at blunka. So suffaði hann aftur.

„Altíð eru tað tey óseku, sum verða illa viðfarin,“ segði hann. „Soleiðis var í gomlum døgum, soleiðis er tað enn.“

„Jú,“ segði Hagrid, „men hevur tú sæð nakað, Ronan? Okkurt óvanligt?“

„Mars stendur klárur í nátt,“ tók Ronan upp aftur, meðan Hagrid hugdi ótolin upp á hann. „Óvanliga klárur.“

„Ja, men eg moynti við okkurt, sum nærri er,“ segði Hagrid. „So tú hevur oynki lögð sæð?“

Aftur gekk ein løtu, áðrenn Ronan svaraði. At enda segði hann: „Í skóginum eru nógvir loynidómar.“

Ein rørsla í trøunum aftanfyrir fekk Hagrid at lyfta lásbogan upp aftur, men tað var ein annar rossmaður, svartur og við svørtum faksi. Hann sá styggari út enn Ronan.

„Halló, Bane,“ segði Hagrid.

„Gott kvøld, Hagrid. Er alt í lagi?“

„Í lagi og í lagi. Eg spurdi beint í áðni Ronan, um hann hevur sæð nakað óvanligt her í soynastuni. Oyn oynhyrningur er særður, voytst tú nakað um tað?“

Bane fór yvir til Ronan at standa. Teir hugdu báðir upp í himmalin.

„Mars er klárur í kvøld,“ segði hann.

„Vit hava hoyrt tað,“ segði Hagrid trútin. „Íðan, síggja tit okkurt, so sigið mær frá. Vit mugu fara?“

Harry og Hermione gingu aftan á honum út úr beranum. Tey hugdu aftur um seg og sóu Ronan og Bane standa har, til trø komu fyri.

„Royn ongantíð,“ segði Hagrid harmur, „at fáa oytt groytt svar frá oynum rossmanni. Tramans stjørnugløgur. Leggja oynki í tað, sum er nærri enn mánin.“

„Er nógv til av hasum har inni?“ spurdi Hermione.

„Ikki so hoylt lítið ... halda seg mest fyri seg sjálvar, men koma ofta fram, tá eg vil vita okkurt. Toyr hugsa djúpt, rossmenninir ... toyr vita ... vilja bara ikki siga tað.“

„Heldur tú, at tað var ein rossmaður, vit hoyrdu fyrr í kvøld?“ spurdi Harry.

„Ljóðaði tað sum hógvar, heldur tú? Noy, spyrst tú meg, so var tað hatta, sum hevur dripið oynhrynningarnar – havi ongantíð hoyrt sovorðið fyrr.“

Tey hildu fram millum tey stóru og myrku trøini. Harry hugdi alla tíðina aftur um seg. Hann kendi á sær, at onkur eygleiddi tey. Tað var gott, at Hagrid og lásbogin hjá honum vóru við teimum. Tey vóru beint komin um eitt bend í rásini, tá ið Hermione tók í armin á Hagrid.

„Hagrid, hygg! Reyðir neistar, tey eru komin í neyð!“

„Biðið tit her!“ rópti Hagrid. „Verið her á gøtuni, eg komi aftur eftir tykkum!“

Tey hoyrdu hann stríða seg gjøgnum kjarrið undir trøunum og hugdu hvørt upp á annað, piprandi og bangin. Nú hoyrdist einki uttan skróvan av bløðunum.

„Heldur tú, tey eru komin til skaða?“ teskaði Hermione.

„Eg leggi einki í, um Malfoy er, men er nakað hent Neville ... Tað er okkara skyld, at hann er her í kvøld.“

Minuttirnir gingu. Oyruni í teimum vóru hvassari enn vant. Harry hoyrði hvørt lítið suð og hvørja ríkjandi grein. Hvat hendi? Hvar vóru hini?

Umsíðir hoyrdist eitt tungt, grejsandi ljóð. Tað var Hagrid, sum kom aftur. Malfoy, Neville og Oddur vóru við honum. Hagrid leikaði í. Malfoy hevði, sum tað skiltist, sníkt seg aftan-ífrá inn á Neville og tikið í hann at ræða hann. Neville hevði verið sansaleysur og skotið neistarnar upp.

„Vit skulu vera heppin, fanga vit nakað nú, soloyðis sum tit báðir skikka tykkum. Vit mugu skilja sundur um aftur – Neville, tú verður her hjá mær og Hermione, Harry, tú fert við Oddi og hasum býtta. Tíverri,“ teskaði hann í oyrað á Harry, „men tað verður verri hjá honum at styggja teg, vit noyðast at gera soloyðis.“

Harry gekk á odda inn í tann djúpasta skógin, við honum

vóru hundurin og Malfoy. Teir gingu í næstan ein hálvan tíma, longri og longri inn, til tað næstan var ógjørligt at fylgja rásini, tí trøini stóðu so tøtt. Harry helt, at blóðblettirnir vóru fleiri og fleiri. Ein heilur sprænur sást á einum rótstubby, sum var tað neyðars djórið farið um koll, sansaleyst av pínu. Gjøgnum tær tjúkkur greinarnar á einum gomlum eikitrei sá Harry ein bera har frammi.

„Hygg ...“ segði hann og lyfti hondina at fáa Malfoy at steðga.

Okkurt blankt og hvítt lá á jørðini. Teir fóru nærri.

Tað var einhrynningurin. Og hann var deyður. Harry hevði ongantíð sæð nakað so vakurt og so syrgiligt. Tey longu og klønu beinini lógu ymsar vegir út frá kroppinum, og faksið lá perluhvítt út yvir tey myrku bløðini.

Harry hevði tikið eitt fet fram móti honum, tá ið eitt hvæsandi ljóð fekk hann at standa pinnastillan. Ein runnur úti við beran skalv ... og út úr skugganum kom ein vera undir hettu skriðandi sum eitt villdjór á veiðu. Tá tann skikkjuklædda veran kom til einhrynningin, legði hon høvðið aftrat sárinum í síðuni og fór at drekka blóðið.

„AAAAAAAAAAAA!“

Malfoy brast útúr og stóð sum negldur. Tað sama gjørdi Oddur. Veran undir hettuni lyfti høvðinum og hugdi beint á Harry, meðan blóðið av einhrynninginum rann niður eftir andlitinum. Hon fór á fótur og kom spakuliga ímóti honum – hann fekk ikki flutt seg fyri ræðslu.

Tá høgdi ein pína niður í høvðið á honum, ongantíð hevði hann fingið so ilt. Tað føldist, sum var eldur í arrinum – háltv blindaður vinglaði hann aftureftir. Hann hoyrði hógvar aftan fyri seg, tvisporandi, og okkurt leyp upp um hann og beint á veruna frammanfyri.

Pínan var so øgilig, at Harry datt niður á knæ. Tað gekk ein løtu, áðrenn hon linkaði. Tá hann hugdi upp aftur, var veran burtur. Ein rossmaður stóð fyri honum, ikki Ronan og ikki Bane. Hesin var yngri, hann hevði ljóst hár, og kroppurin var sum úr ljósum leiri.

„Ert tú óskaddur?“ spurdi rossmaðurin og hjálpti Harry á fótur.

„Ja, takk fyr – hvat var hatta?“

Rossmadurinn svaraði ekki. Hann hevði ógvuliga blá eygu, tey líktust safirsteinum. Hann hugdi rannsakandi at Harry, eyguni stæðgaðu við arrið, sum stóð blýgrátt fram úr pannuni.

„Tú ert drongurinn hjá Potter,“ segði hann. „Tú mást heldur fara aftur til Hagrid. Skógurinn er ekki tryggur í lötuni, serliga ekki fyr teg. Dugir tú at ríða? Tað er skjótari.“

„Eg eiti Firenze,“ legði hann aftrat og legði seg niður á fram-beinini, so at Harry slapp upp á bakið.

Knappliga hoyrdust aftur ljóð av hógvum. Teir komu tvísporandi hinumegin beran, og har komu Ronan og Bane brestandi, sveittir og blankir um allan kroppin.

„Firenze!“ buldraði Bane. „Hvat er tað, tú gert? Tú hevur eitt fólk á bakinum! Skammast tú ekki? Heldur teg vera eitt vanligt ross?“

„Vita tit, hvør hesin er?“ spurdi Firenze. „Hetta er drongurinn hjá Potter. Skjótari hann fer úr skóginum, betri er tað.“

„Hvat hevur tú sagt við hann?“ deildi Bane. „Minst til, at vit hava svorið ekki at seta okkum upp ímóti himmalska valdinum? Hava vit ekki lisið í gongustjórnum, hvat koma skal?“

Ronan skavaði ófriðarligur í jørðina.

„Eg eri vísur í, at Firenze helt seg gera tað rætta,“ segði hann við síni myrku rødd.

Bane sparkaði í øðini við afturbeinunum.

„Tað rætta! Hvat hevur tað at gera við okkum? Rossmenn skulu fáast við spádómar og einki annað! Teir skulu ekki renna sum ross eftir fólki, sum er vilst í skóginum!“

Firenze var óður. Hann fór upp á afturbeinini at oysa, og Harry mátti halda sær niður á bógvarnar, so hann ekki skuldi detta av bakinum.

„Sært tú ekki handan einhyrningin?“ rópti Firenze. „Skilir tú ekki, hví hann var dripin? Ella hava gongustjórnumar ekki sagt tær tað? Eg ætli mær at seta meg ímóti øllum illum, sum finst her í skóginum, Bane, og saman við mannaskapningum eisini, um so má vera.“

Við hesum orðum vendi Firenze sær burtur frá Ronan og Bane og helt avstað gjøgnum skógin við Harry neyðhaldandi sær, sum best hann kundi.

Harry skilti einki av tí, sum hendi.

„Hví var Bane so óður?“ spurdi hann. „Hvør var handa veran, tú bjargaði mær frá?“

Firenze setti ferðina niður og fór at ganga. Hann bað Harry halda hævðinum lágt, so tað ekki kom í tær hangandi greinarnar, men hann svaraði ekki spurninginum hjá Harry. Teir gingu millum trøini í tøgn so leingi, at Harry hugsaði, at Firenze ekki vildi tosa við seg. Teir gingu eina løtu gjøgnum eitt serliga tætt skógarøki, tá ið Firenze knappliga stæðgaði.

„Harry Potter, veitst tú, hvat blóð av einhyrningi verður brúkt til?“

„Nei,“ segði Harry og undraðist á tann lögna spurningin. „Vit hava bara brúkt hornið og hár av halanum í gandadrykki.“

„Tað er andstyggiligt at drepa ein hyrning,“ segði Firenze. „Bara ein, ið einki hevur at missa og alt at vinna, kann fáa seg at gera tað. Blóðið av einhyrningi kann halda tær á lívi, sjálvt tá tú ert bara eitt lítið vet frá deyðanum. Men prísurin er ræðuligur. Tú hevur dripið eitt, sum er reint og verjuleyst, til at bjarga tær sjálvum, og lívið verður síðani bara hálv. Forbannilsi kemur yvir teg, í somu løtu blóðið nemur við tínar varrar.“

Harry hugdi inn í nakkan á Firenze. Hævðið skein sum silvur í mánalýsinum.

„Men hvør kann vera so øgur?“ spurdi Harry hart. „At hava forbannilsi yvir sær altíð, tá er tað betri at vera deyður.“

„Ja,“ segði Firenze, „uttan so at tú mást halda tær á lívi, til tú hevur drukkið okkurt annað – okkurt, sum kann geva tær fulla styrki og vald aftur – okkurt, sum ger, at tú ongantíð kanst doyggja. Harry, veitst tú, hvat verður goymt í skúlanum í lötuni?“

„Vitramannasteinurinn! Sjálvandi – Lívsins Drykkur! Men eg skilji ekki, hvør ...“

„Kanst tú ekki hugsa tær nakran, sum hevur bíðað í nógv ár at vinna sína meg aftur, og sum hevur krøkt seg í lívið at bíða eftir røttu lötuni?“

Tað var, sum hevði ein jarnhond tikið um hjartað á Harry. Gjøgnum skróvanina av trønum var tað, sum hoyrði hann orðini aftur, ið Hagrid hevði sagt tað kvældið, teir hittust fyrstu

ferð: „Summi siga, at hann doyði. Møsn, haldi eg. Ivist í, um hann hevði nóg mikið av fólki eftir í sær til at kunna doyggja.“

„Meinar tú við,“ segði Harry hásur, „at hatta var *Vol* ...“

„Harry, Harry, er alt í lagi?“

Hermione kom rennandi ímóti teimum eftir gøtuni, og Hagrid var í hølunum á henni.

„Alt í lagi,“ segði Harry, so í ørviti, at hann ikki visti, hvat hann svaraði. „Einhyrningurin er deyður, hann liggur í einum bera har yviri.“

„Nú fari eg,“ segði Firenze við Harry, meðan Hagrid skundaði sær avstað at finna einhyrningin. „Her er eingin vandi nú.“

Harry fór niður av bakinum.

„Góða eydnu, Harry,“ segði Firenze. „Gongustjörnurnar hava fyrr verið misskiltar, sjálvst rossmenn hava lisið tær skeivt. Eg vóni, at sama er í hesum føri.“

Hann vendi og tvísparaði inn aftur í skógin, meðan Harry stóð skelvandi eftir.

*

Ron var sovnaður í tí myrku felagsstovuni, meðan hann bíðaði eftir, at tey skuldu koma aftur. Hann rópti okkurt um quidditch og brot, tá ið Harry tók í hann og vakti hann. Men hann var klárvakin í somu løtu, Harry fór at siga honum og Hermione frá tí, sum hendi í skóginum.

Harry fekk ikki sitið. Hann mátti ganga aftur og fram framman fyri eldin. Hann skalv enn um allan kroppin.

„Snape vil hava steinin at geva Voldemort ... og Voldemort bíðar eftir honum í skóginum ... og vit, sum hildu, at Snape bara vildi verða ríkur ...“

„Ikki siga hatta navnið!“ segði Ron og teskaði ræðsluslugin, sum skuldi Voldemort hoyrt, hvat tey søgdu.

Harry lurtaði ikki.

„Firenze bjargaði mær, men tað átti hann ikki at gera ... Bane var í øðini ... hann tosaði um at blanda seg upp í tað, sum stjörnurnar søgdu fór at henda ... tær siga, at Voldemort kemur aftur ... Bane heldur, at Firenze skuldi havt latið Voldemort dripið meg ... kanska stendur tað eisini skrivað í stjörn-unum.“

„Nú sigur tú ikki hatta navnið eina ferð aftrat!“ froysti Ron.

„So hjá mær er bara at bíða eftir, at Snape skal stjala steinin,“ helt Harry fram, sum hevði hann fepur. „Og tá kann Voldemort koma aftur og gera av við meg ... kanska verður Bane glaður tá.“

Hermione var bangin, tað sást á henni, kortini royndi hon at ugga.

„Harry, øll siga, at Dumbledore er tann einasti, sum Tú-Veitst-Hvør ræðist. Tá ið Dumbledore er her, torir hann einki at gera tær. Og hvør sigur, at rossmenn hava rætt? Tað ljóðar sum pátrúgv fyri mær, og McGonagall sigur, at hatta við stjörnum er ein øgiliga ivasamur partur av gandakynstrinum.“

Ljós var komið á luftina, áðrenn tey góvust at tosa. Tey lögdu seg útlúgvað, men hesin náttarleikur var ikki liðugur enn.

Tá ið Harry tók teppið av seingini, fann hann hvørvikápuna. Hon var lögð væl saman, og ein seðil var festur í hana. Har stóð:

Um so skuldi verið

– SEKSTANDI PARTUR –

Gjøgnum loynidyrnar

Nógv ár seinni mátti Harry undrast á, hvussu hann var sloppin gjøgnum próvtøkuna, tá ið hann hvørja løtu væntaði, at Voldemort skuldi koma brestandi inn gjøgnum dyrnar. Tó, dagarnir gingu ein og ein í senn, og einki var at ivast í, at Lodni framvegis var á lívi og sat innanfyri í tí stongda kamarinum.

Tey vóru um at kódná, so heitt var tað inni í tí stóru skúlastovuni, har tær skrivligu royndirnar vórðu hildnar. Til próvtøkuna høvdu tey fingið nýggjar fjøðurpennar, sum vóru gandadar við rúnum ímóti sviki.

Tey høvdu eisini verkligar royndir. Flitwick professari rópti tey inn ein og ein at vita, um tey dugdu at fáa eitt ananas at dansa eftir borðinum. McGonagall professari ansaði eftir, at tey hamskiftu eina mús til eina dós við snúsi. Tey fingið stig eftir, hvussu vøkur snúsdósin var, men stig vórðu drigin frá, hevði tann hamskifta dósin snoddhár. Snape gav teimum øllum ringar nervar, sum hann stóð og andaði í nakkan á teimum og vildi hava tey at minnast til, hvussu ein ómínnisdrykkur verður gjørdur.

Harry gjørdi tað, hann var mentur ikki at lata hesa stingandi pínuna í pannuni við seg koma. Pínan hevði plágað hann heilt

síðani náttina í skóginum. Neville helt, at Harry var illa farin av próvtøkunervum, tí Harry fekk ikki sovið um náttina, men sannleikin var, at tær gomlu marrurnar vóru komnar aftur og vóru verri enn nakrantíð, tí nú var ein vera undir hettu uppi, og blóðið dryppaði úr andlitinum á henni.

Kanska var tað tí, at tey ikki høvdu sæð tað, sum Harry hevði sæð í skóginum, ella kanska var tað tí, at tey ikki høvdu eitt brennandi arr í pannuni, men Ron og Hermione tyktust ikki at stúra so illa um steinin, sum Harry gjørdi. Tankin um Voldemort ræddi tey meira enn so, men hann elti ikki tey í dreymi, og tey høvdu so nógv at fyrireika, at tey høvdu lítla og onga tíð at fregnast um Snape ella nakran annan.

Seinast skuldu tey upp í gandasøgu. Í ein fullan tíma skuldu tey svara spurningum um gamlar, ørar gandakallar, sum høvdu uppfundið sjálvrørandi grýtur. Men so høvdu tey frí, frí í eina heila, undurfulla viku, til úrslitini av próvtøkunum komu. Tá ið hamurin av Binns professara bað tey leggja skrivifjadrarnar burtur og rulla pergamentini saman, mátti Harry vera við í róminum saman við øllum hinum.

„Hatta var nógv lættari, enn eg hevði roknað við,“ segði Hermione, tá tey fóru út saman við øllum næmingum, sum flokkaðust á grasinum úti í sólini. „Tað hjálpti mær ikki nógv at vita alt um varúlvalógina frá 1637 ella um uppreisturin hjá Elfric hinum Ágrýtna.“

Hermione vildi altíð sleppa at hyggja aftur í bøkurnar, tá ið hon hevði verið uppi til próvtøku, men Ron segði, at tað fekk hann at spýggja. So í staðin gingu tey oman at vatninum og lögdu seg undir eitt træ. Weasley tvíburarnir og Lee Jordan kitlaðu ein risastóran høggu-slökk undir armarnar, so hann spruttaði um alla grynnuna inni við bakkan.

„Einki meira at lesa uppá,“ suffaði Ron fegin og strekti seg í grasinum. „Tú mátti eisini verið glaður, Harry. Tað verður ein heil vika, áðrenn vit fáa at vita, hvussu illa vit hava dugað, so tað er bara at taka sær av lóttum so leingi.“

Harry gníggjaði sær um ennið.

„Eg vildi ynkskt, at eg visti, hvat hetta er!“ brast út úr honum. „Arrið skriðar og skriðar – tað hevur tað gjørt fyrr, men ongantíð so ofta sum nú.“

„Far og spyr Madam Pomfrey,“ skeyt Hermione upp. „Eg eri ekki sjúkur,“ segði Harry. „Eg haldi, tað er ein ávaring ... onkur vandi er á veg ...“

Ron kundi ikki ósast, tað var ov heitt.

„Harry, sissa teg, Hermione hefur rætt, steinurin fer ongan veg, so leingi Dumbledore er her. Tað er ikki vist, at Snape veit, hvussu hann skal sleppa undan Lodna. Hann mundi skrætt beinið av honum einaferð, so Snape roynir ikki aftur beinan vegin. Og fyrr spælir Neville á enska landsliðnum í quidditch, enn at Hagrid svikur Dumbledore.“

Harry nikkaði, men hann slapp ikki frá einum varhuga, at hann hevði gloymt okkurt, okkurt avgerandi. Tá ið hann vildi greiða frá tí, segði Hermione: „Hatta er alt roksið við próvtøkunum. Eg vaknaði gjáranáttina og var komin í helvt við hamskifti, áðrenn eg mintist til, at vit høvdu verið uppi í tí.“

Men Harry var púra vísur í, at hesin varhugin hevði einki við arbeidið at gera. Hann sá eina uglu flúgva yvir móti skúlanum við einum lepa í nevinum. Hagrid var tann einasti, sum sendi honum brøv. Hagrid fór ongantið at svíkja Dumbledore. Hagrid fór ongantið at siga fyri nøkrum, hvussu tað bar til at sleppa undan Lodna ... aldri ... men ...

Knappliga leyp Harry á fótur.

„Hvat er nú,“ spurdi Ron dovin.

„Eg kom at hugsa um nakað,“ segði Harry. Hann var bliknaður. „Vit mugu fara til Hagrid, nú alt fyri eitt.“

„Hví?“ spurdi Hermione og skundaði sær aftan á honum.

„Heldur tú ikki, at tað er eitt sindur lægið,“ segði Harry og leyp niðan eftir grasskráanum, „at tað, sum Hagrid ynskir sær mest av øllum, er ein dreki, og so kemur ein fremmandamaður, sum av tilvild hefur eitt drekaegg í lummanum? Hvussu nógv fólk ganga við einum drekaeggi uppi á sær, tá tað er bannað í gandalógini? Hann var heppin at finna Hagrid, heldur tú ikki tað? Hví hugsaði eg ikki um tað beinan vegin?“

„Hvat ætlar tú at gera?“ spurdi Ron, men Harry rann longu tvørtur um vøllin yvir ímóti skóginum og svaraði ikki.

Hagrid sat í einum djúpum armstóli uttanfyri, tá ið Harry kom til hansara. Bukurnar og ermurnar vóru brettar upp, og hann flusti ertrar upp í eina stóra grýtu.

„Halló,“ segði hann og flenti. „Próvtøkurnar lidnar? Hevur tú tíð til oyn drekkamunn?“

„Jú takk,“ segði Ron, men Harry legði uppí.

„Nei, takk, vit hava skund, Hagrid, eg má spyrja teg um nakað. Tú veitst, ta náttina við Norberti. Hvussu sá hann út, fremmandamaðurin, sum tú spældi kort við?“

„Voyt ikki,“ segði Hagrid leysliga. „Hann fór ongantið úr skikkjuni.“

Hann sá, at tey trý lyftu eygnabryrnar og undraðust.

„Tað er oynki lægið. Nógvir snetigir jassar koma í Svínahøvdið – tað er vertshúsið niðri í bygdini. Kundi verið oyn, sum selur drekar. Eg sá ongantið andlitið í honum, hann var undir oynari hettu.“

Harry seig niður við ertragrýtuna.

„Hvat tosaðu tit um, Hagrid? Nevndi tú nakað um Hogwarts?“

„Kanska, tað kann vera,“ segði Hagrid og royndi at minnast. „Jú ... hann spurdi, hvat eg tókst við, soloyðis, og eg segði, at eg var lykлавørður her ... og kúratúrini hjá mær, hann spurdi hvat slag ... segði sum var ... og eg hevði altið ynskt mær oyn dreka ... og so ... ja, so segði hann, at hann átti oytt drekaegg, og vit kundu spæla kort um tað ... men hann vildi vita, um eg dugdi at fáast við oyn dreka ... so segði eg, at aftan á Lodna fór oyn dreki at vera sum oytt spæl.“

„Og var hann – spurdi hann um Lodna?“ Harry royndi at tosa spakuliga.

„Tað – jú – hvussu nógvir tríheysaðir hundar eru til, sjálvt í Hogwarts? So eg segði við hann, at Lodni er oynki fyri, bara tú dugir at sissa hann, tað er bara at spæla oyn góðan, so sovnar hann boynan vegin.“

Hagrid hvakk við, ræðsluslugin.

„Hatta skuldi eg ikki havt sagt!“ rópti hann. „Gloymið tað! Hey, hvar fara tit?“

Harry, Ron og Hermione søgdu ikki eitt orð, fyrr enn tey stedgaðu aftur inni í forhøllini, sum var køld og myrk aftur ímóti sólini uttanfyri.

„Vit mugu fara og siga tað við Dumbledore,“ segði Harry. „Hagrid hefur sagt fremmandamanninum um Lodna, og tað hefur verið annaðhvørt Snape ella Voldemort undir hasari

hettuni – tað hefur verið lætt at drukkið Hagrid fullan. Eg hopi, at Dumbledore trýr okkum. Firenze kundi stuðlað okkum, sleppur hann at gera tað fyri Bane. Hvar er skrivstovan hjá Dumbledore?“

Tey hugdu uttan um seg sum fyri at finna okkurt, ið visti á rætta leið. Eingin hevði nakrantíð sagt teimum, hvar Dumbledore helt til, og tey vistu ikki um, at nakar í skúlanum varð sendur at tosa við hann.

„Vit mugu heldur ...“ skuldi Harry siga, men í somu løtu hoyrdist ein rødd rópa gjøgnum høllina.

„Hvat gera tit her inni?“

Tað var McGonagall professari, sum kom gangandi við nógvum bókum í føvninginum.

„Vit ætla at tosa við Dumbledore professara,“ segði Hermione. Harry og Ron hildu hana vera djarva at siga so.

„Tosa við Dumbledore professara?“ tók McGonagall professari upp aftur, sum var hetta eitt løgið ynski at hava. „Hví?“

Harry svølgdi – hvat nú?

„Tað er – tað er loyniligt,“ segði hann, men visti beinan vegin, at hann skuldi ikki havt sagt so, tí nasagluggarnir í McGonagall professara fóru at liva.

„Dumbledore professari er ikki inni,“ segði hon kaldliga. „Hann fekk eina snaruglu frá gandamálaráðnum, tað eru tiggju minuttir síðani, og hann fleyg alt fyri eitt til London.“

„Er hann *farin*?“ segði Harry frá sær sjálvum. „Beint nú?“

„Dumbledore professari er ein ógvuliga høgur gandameistari, Harry, hann hefur nógv um at vera ...“

„Men hetta hefur stóran týdning.“

„Man nakað, sum tú vilt siga, hava stórri týdning enn gandamálaráðið?“

„Tað er,“ segði Harry og tveitti alt varsemi burtur, „tað er um vitramannasteinin ...“

Hvat McGonagall professari annars hevði væntað at hoyrt, so var tað ikki hetta. Bøkurnar bóltadu úr føvninginum og á gólvi, men hon tók tær ikki upp.

„Hvussu veitst tú ...“ spruttaði hon.

„Eg haldi – eg *veit* – at Sn ... at onkur ætlar at stjala steinin. Eg má tosa við Dumbledore professara.“

Hon hugdi upp á hann, skelkað og illgrunasom í senn.

„Dumbledore professari verður aftur í morgin,“ segði hon at enda. „Eg veit ikki, hvussu tit kunnu vita um steinin, men verið vís í tí, at eingin kann fara avstað við honum, so væl sum hann er varður.“

„Men ...“

„Harry, eg veit, hvat eg tosi um,“ segði hon hart. Hon boygdi seg niður og tók bøkurnar upp. „Eg skjóti upp, at tit fara út aftur at sóla tykkum í tí góða veðrinum.“

Men tey fóru ikki út.

„Tað verður í kvøld,“ segði Harry, tá ið hann var vísur í, at McGonagall professari ikki hoyrði. „Snape fer gjøgnum loynidyrnar í kvøld. Hann veit alt, sum er at vita, og nú hefur hann fingið Dumbledore burtur. Hann hefur sent boðini, gandamálaráðið fær ein skelk, tá ið tey síggja Dumbledore.“

„Men hvat kunnu vit ...“

Hermione misti ondina, Harry og Ron snaraðu sær runt.

Har stóð Snape.

„Góðan dag,“ segði hann, mjúkur á málinum.

Tey starðu øll trý.

„Tit áttu ikki at verið inni ein sovorðnan dag,“ legði hann aftrat við einum lögnum, svikaligum smíli.

„Vit skuldu ...“ byrjaði Harry og visti ikki, hvat hann skuldi siga.

„Tit skuldu ansað tykkum meira,“ segði Snape. „Fólk fara at halda, at tit ætla tykkum okkurt illavorðið, soleiðis sum tit ganga og mala. Og Gryffindor hefur ikki ráð at missa fleiri stig, veit eg.“

Harry rodnaði. Tey vendu sær við og skuldu fara út, men Snape rópti tey aftur til sín.

„Eg ávari teg, Harry. Gongur tú uppi um náttina eina ferð aftrat, skal eg sjálvur ansa eftir, at tú verður koyrdur úr skúlanum. Farvæl.“

Hann fór gangandi móti lærarastovuni.

Uttanfyri á grótrappuni vendi Harry sær til hini bæði.

„Vit skulu gera soleiðis,“ teskaði hann álvarsamur. „Ein má hava eyguni eftir Snape – biða uttan fyri lærarastovuna og fara aftan á honum, tá hann kemur út. Hermione, tú mást heldur gera tað.“

„Hví eg?“

„Sjálvandi tú,“ segði Ron. „Tú kanst láta þá bíða eftir Flitwick professara, tú veitst.“ Hann segði við høgari rödd: „Tygum Flitwick professari, eg haldi eg havi misskilt spurning 14b ...“

„Halt munn!“ segði Hermione, men hon játtaði at fara.

„Og vit fara í gongina á triðju hædd,“ segði Harry við Ron. „Kom við.“

Men hesin parturin av ætlanini riggaði ikki. Beint, sum teir vóru komnir til hurðina, har Lodni var innanfyri, kom McGonagall professari aftur, og nú var hon í øðini.

„Tit halda tykkum ivaleyst vera betur førar fyri at verja handa steinin enn ein heil teggja av rúnarbondum!“ fisti hon. „Nú er nóg mikið við hesum tvætlinum! Síggi eg tykkum aftur her í nánd, skal eg taka 50 stig aftrat frá Gryffindor! Ja, Ron frá mínum egna húsi.“

Harry og Ron fóru aftur í felagsstovuna. Harry hevði ikke meira enn sagt: „Tíbetur er Hermione í hølunum á Snape,“ tá læt myndin av Feitu Damuni seg upp, og inn kom Hermione.

„Tíverri, Harry,“ gramdi hon seg. „Snape kom út og spurdi, hvat eg gjørði. Eg segði, at eg bíðaði eftir Flitwick professara, og so fór Snape inn eftir honum. Eg eri nústaðni sloppin frá honum, og eg veit ikki, hvagar Snape fór.“

„So hatta var tað,“ segði Harry.

Hini bæði hugdu upp á hann. Hann var bleikur, og eyguni í honum skygdu.

„Eg fari út í nátt, og eg ætli mær at vera fyrstur at taka steinin.“

„Tú ert svakur!“ segði Ron.

„Tað ber ikki til!“ segði Hermione. „Aftan á tað, sum McGonagall og Snape hava sagt? Tú verður útblakaður!“

„OG HVAT SO?“ rópti Harry. „Skilja tit tað ikki? Fær Snape tikið steinin, so kemur Voldemort aftur! Hava tit ikki hoyrt, hvussu tað var, tá ið hann ætlaði at taka valdið? Tá verður einki Hogwarts eftir at verða blakaður úr! Hann hevði slættað tað niður ella gjørt tað til ein skúla fyri svartagand! Tað hevur einki at siga longur at missa stig, síggja tit ikki tað? Halda tit, at hann fer at lata tykkum og tykkara fáa frið, bara tí at Gryffindor vinnur húsasteypið? Verði eg tikin, áðrenn eg sleppi til steinin,

so má eg fara aftur til Dursley og tey at bíða, til Voldemort finnur meg har. Tað er tað sama sum at doyggja eitt sindur seinni enn annars, tí eg fari ongantíð í part við tey svørtu! Eg fari gjøgnum loynidymar í nátt, og einki, sum tit siga, kann halda meg frá tí! Voldemort drap foreldrini hjá mær, minnst til tað!“

Hann stardi at teimum.

„Tú hevur rætt,“ segði Hermione, veik á málinum.

„Eg fari í hvørvikápuna,“ segði Harry. „Tað var gott, at eg fekk hana aftur.“

„Men fær hon krógvað okkum øll trý?“ spurdi Ron.

„Øll – øll trý?“

„Tig við tær, tú trýrt ikki, at vit lata teg fara einsamallan?“

„Sjálvandi ikki,“ segði Hermione bragdliga. „Hvussu heldur tú, at tú skalt sleppa til steinin, uttan at vit eru við? Eg má heldur fara at leita í bókunum, kanska finni eg okkurt.“

„Men verða vit tikin, so verða tit eisini koyrd til hús.“

„Ikki, um tað stendur til mín,“ segði Hermione. „Flitwick segði mær í trúnaði, at eg hevði fingið 112% í hansara próvtøku. Tey fara ikki at tveita meg út aftan á tað.“

*

Eftir nátturðan sótu tey trý í felagsstovuni og bíðaðu spent. Tey fingi frið fyri hinum. Eingin í Gryffindor hevði longur hug at tosa við Harry. Hetta var fyrsta kvöldið, hann ikki læt við seg koma. Hermione leitaði í øllum sínum uppskriftum og vónaði, at hon skuldi finna onkra av teimum rúnunum, tey skuldu royna at bróta. Harry og Ron søgdu lítið. Teir hugsaðu báðir um tað, sum nú stóð fyri at gera.

Stovan tømdist so líðandi, og næmingarnir fóru at leggja seg.

„Nú fara vit eftir kápuni,“ mutlaði Ron, tá Lee Jordan umsíðir fór, gapandi og geispandi. Harry rann uppá í tann myrka sovisalin. Hann tók kápuna undan seingini, og so sá hann floytuna, sum Hagrid hevði givið sær í jólagávu. Kanska hon kundi brúkast til Lodna – hann hevði ongan hug at syngja, sum nú var.

Hann rann niður aftur í felagsstovuna.

„Vit lata okkum í kápuna her, so vit síggja, um hon fjalir okkum øll trý – sær Filch ein fót koma gangandi fyri seg sjálvan, so ...“

„Hvat er tað, tit gera?“ spurdi ein rødd úr einum króki í stovuni.

Neville kom fram undan einum armstóli. Hann helt fast um froskin Trevor, sum sá út til at hava roynt eina ferð enn at sloppið til rýmingar.

„Einki, Neville, einki,“ segði Harry og skundaði sær at koyra kápuna aftur um seg.

Neville hugdi upp á tey, heilt reina samvitsku høvdu tey ikki.

„Tit ætla tykkum út aftur at ganga,“ segði hann.

„Nei, nei, nei,“ segði Hermione. „Nei, tað fara vit ikki. Skalt tú ikki í song, Neville?“

Harry hugdi at stóru klokkuni yvir hurðini. Tey kundu ikki spilla meira tíð, Snape stóð kanska nú og spældi Lodna í blund.

„Tit kunnu ikki fara,“ segði Neville, „tit verða tikin aftur. Gryffindor missir aftur stig.“

„Tú skilir ikki,“ segði Harry. „Hetta er álvara.“

Men Neville vildi ikki lata tey sleppa so.

„Tit sleppa ikki út!“ segði hann og skundaði sær yvir til myndarholið. „Eg standi fyri, eg slái!“

„Neville,“ brast út úr Ron. „Far burtur haðani, skikka tær ikki sum eitt býtt ...“

„Ikki kalla meg eitt býtt!“ segði Neville. „Eg haldi ikki, at tit skulu bróta fleiri reglur! Og tað var tú, sum segði, at eg skuldi seta meg upp ímóti øðrum.“

„Ja, men ikki móti okkum,“ segði Ron í øðini. „Neville, tú veitst ikki, hvat tú gert.“

Hann steig eitt fet fram, og Neville slepti froskinum, sum leyp burtur úr eygsjón.

„Ger tað bara, langa til!“ segði Neville og nevaði. „Eg eri til reiðar!“

Harry vendi sær móti Hermione.

„Ger okkurt“ segði hann, frá sær sjálvum.

Hermione fór fram til hansara.

„Neville,“ segði hon, „eg eri ræðuliga, ræðuliga kedd, at eg má gera hetta.“

Hon lyfti gandastavin upp.

„*Petrificus totalus!*“ rópti hon og peikaði á Neville.

Armarnir á Neville smullu niður á síðurnar. Beinini klamsaðu saman. Allur kroppurin stívnaði, hann fór at sveiggja, sum hann stóð, og alt í einum datt hann beint fram eftir rommum, stívir sum eitt bretti.

Hermione rann yvir og vendi honum við. Kjálkabeinini vóru læst saman, hann fekk einki sagt. Bara eyguni fluttu seg og hugdu ræðslustungin upp á tey.

„Hvat hevur tú gjørt við hann?“ teskaði Harry.

„Hetta er tað fulla kropslásið,“ segði Hermione ússalig. „Á, Neville, orsaka meg.“

„Vit noyddust at gera tað, Neville, eingin tíð er at spilla,“ segði Harry.

„Tú fert at skilja tað seinni, Neville,“ segði Ron, tá ið tey traðkaðu upp um hann og fóru í hvørvíkápuna.

Men at lata Neville liggja soleiðis eftir á gólvinum boðaði ikki frá góðum. Uppøst, sum tey vóru, líktist hvør skuggi av standmyndunum Filch, hvørt suð av vindi langt burturi ljóðaði, sum kom Peeves sveimandi ímóti teimum.

Við tær fyrstu trappurnar sóu tey frú Norris standa og lúra longri uppi.

„Kom og sparka hana, bara hesa ferð,“ teskaði Ron í oyrað á Harry, men Harry risti við høvðinum. Tey kronglaðu seg varisliga uttan um hana, hon hugdi upp á tey við sínum lýsandi eygum, men gjørdi einki.

Tey møttu ongum øðrum, fyrr enn tey komu til trappurnar upp á triðju hædd. Peeves dandaði uppiyvir og loysti teppið, so fólk skuldu snáva.

„Hvør er har?“ segði hann knappliga, tá tey gingu upp ímóti honum. Hann smalkaði tey óndu, svørtu eyguni. „Eg veit, at tit eru her, sjálvt um eg ikki síggi tykkum. Eru tit andar ella dreygar ella lítir næmingabýttlingar?“

Hann hevði seg upp í loft og fleyt har við samankrympaðum eygum.

„Eg rópi á Filch, tað geri eg, ganga her og lúra ósjónlig í myrkrinum.“

Harry fekk knappliga eitt hugskot.

„Peeves,“ segði hann og teskaði, hásur á málinum. „Blóð-barónurinn hefur sínar grundir at vera ósjónligur.“

Peeves næstan datt beint niður úr loftinu, skelkaður. Hann fékk í seg sjálfan aftur og stóð leysur av trappuni.

„Orsaka meg, tygara blóðtign, harra barónur,“ segði hann hálur. „Eitt mistak, eitt mistak – eg sá tygum ekki – sjálfandi ekki, tygum eru ósjónligur – fyrigeið gamla Peevsinum hetta lítla skemtið.“

„Eg havi álvarsmál fyri, Peeves,“ grælaði Harry. „Halt teg burtur hiðani í nátt.“

„Tað skal eg, tygum, so gleðiliga, tygum,“ segði Peeves og sveimaði uppfrá aftur. „Vónandi gongur álvarsmálið væl, barónurinn, eg skal ekki órógva tygum.“

So feyk hann avstað.

„Framúrskarandi, Harry!“ teskaði Ron.

Eina løtu seinni vóru tey uttan fyri gongina á triðju hædd – og hurðin stóð longu á gloppi.

„Eg visti tað,“ segði Harry stillisliga. „Snape er longu sloppin fram við Lodna.“

Henda gloppandi hurðin tók teimum fast, tí hvat var nú at gera? Undir kápuni vendi Harry sær móti hinum báðum.

„Vilja tit fara, so skulu tit ekki hugsa um meg,“ segði hann.

„Tit kunnu taka kápuna, eg havi ekki brúk fyri henni nú.“

„Ver ekki býttur,“ segði Ron.

„Vit koma við,“ segði Hermione.

Harry koyrði hurðina heilt upp.

Hurðin ríkti, og innanfyri hoyrdust lág, murrandi ljóð. Allar triggjar nasarnar í hundinum gingu ørar ímóti teimum, sjálv um hann ekki sá tey.

„Hvat er hatta, hann hefur niðri við labbarnar?“ teskaði Hermione.

„Tað líkist einari hørpu,“ segði Ron. „Snape man hava lagt hana frá sær har.“

„Hann man rakna við aftur í somu løtu, tónleikurin steðgar,“ segði Harry. „Vit mugu royna tað ...“

Hann setti floytuna hjá Hagrid fyri munnin og blásti. Tað var einki rættiligt lag, men við tann fyrsta tónan fóru eyguni í hundinum at hanga. Harry dró næstan ekki andan. Spakuliga

gavst hundurin at murra, hann vinglaði á labbunum og datt niður á knøini, so legði hann seg niður og sovnaði fast.

„Spæl, spæl meira,“ ávaraði Ron, í tí tey fóru úr kápuni og sníktu seg yvir til loynidyrnar. Tey fingtu tann heita, rúkandi andan ímóti sær, tá tey kroystu seg fram við teimum risastóru høvdunum.

„Eg haldi, at vit fáa latið hurðina upp,“ segði Ron og hugdi upp um bakið á hundinum. „Fert tú fyrst, Hermione?“

„Nei, ekki eg!“

„Alt í lagi.“ Ron gríslaði tenn og steig upp um labbarnar á hundinum. Hann snaraði ringinum í loynidurinum og trýsti. Hurðin fór upp.

„Hvat sært tú?“ spurdi Hermione bangin.

„Einki – alt er svart – ongar trappur, vit mugu bara leypa.“

Harry spældi framvegis, men hann veittraði til Ron og peikaði á seg sjálfan.

„Tú vilt sleppa fyrstur? Er tað vist?“ segði Ron. „Eg veit ekki, hvussu djúpt er niður. Gev Hermione floytuna, so hon kann spæla fyri honum.“

Harry læt hana fáa floytuna. Ta lítlu løtuna murreði hundurin og snaraði sær, men beinan vegin Hermione fór at spæla, legði hann seg aftur og steinsovnaði.

Harry steig upp um hann og hugdi niður í loynidyrnar. Har sást ekki niður á botn.

Hann læt seg glíða niður innanfyri, til hann hekk í fingrunum. So hugdi hann upp og segði: „Hendir mær nakað, so komið ekki aftan á mær. Farið beint til uglahúsið og sendið Hedwig avstað til Dumbledore, hoyrir tú?“

„Eg hoyri teg,“ segði Ron.

„Vit siggjast um eina løtu, vónandi ...“

Og Harry slepti. Køld, slavin luft streyk fram við honum, og hann datt og datt og datt ...

GJUMS! Við einum lögnum, doyvdum høggi lendi hann á onkrum bleytum. Hann settist upp undir seg og føldi uttan um seg, eyguni høvdu ekki vant seg við myrkrið. Tað kendist, sum sat hann á einum slagi av vøkstri.

„Tað er alt í lagi,“ rópti hann upp í ljósglottan, sum var ekki størri enn eitt frimerki. „Her er bleytt undir, tú kanst leypa!“

Ron leyp beinan vegin. Hann lendi víðopin undir liðini á Harry.

„Hvat er hetta?“ var tað fyrsta, hann segði.

„Eg veit ikki, okkurt plantuslag. Tað man vera ætlað at taka ímóti stoytinum. Kom, Hermione!“

Tann fjari tónleikurin steðgaði. Hundurin fór at goygja hart, men Hermione var longu lopin. Hon lendi hinumegin Harry.

„Vit munnu vera djúpt niðri undir skúlanum,“ segði hon.

„Gott við hesari plantuni,“ segði Ron.

„Gott!“ rópti hon. „Hyggið at tykkum sjálvum!“

Hon leyp á føtur og stríddi seg yvir móti tí slavna veggjum. Hon mátti stríðast, tí í somu løtu, hon lendi, var plantan farin at senda træðrir um leggirnar á henni. Beinini á Harry og Ron vóru longu bundin saman, uttan at teir høvdu gáað um tað.

Hermione fekk gjørt seg leysa, áðrenn plantan fekk fast at halda um. Nú sá hon ræðsluslugin, hvussu dreingirnir bardust at fáa plantuna at sleppa, men meira teir tóku á, fastari og sterkari snaraði plantan seg um teir.

„Rørið tykkum ikki!“ rópti Hermione. „Eg veit, hvat hetta er – tað er ein devilssnara!“

„Tað sigur tú ikki. So óført at vita, hvussu hon eitur,“ hvesti Ron og legði seg afturá at forða plantuni í at fáa um bringuna á sær.

„Tig vit tær, eg royni at minnst til, hvussu hon skal drepast!“ segði Hermione.

„Skunda tær, eg fái ikki andað!“ Harry kikkaði eftir ondini og bardist við plantuna, sum ringdi seg um hann.

„Devilssnara. Devilssnara ... Hvat var tað, Sprout professari segði? Henni dámar myrkur og slevju ...“

„So kynd ein eld!“ stunaði Harry.

„Ja, sjálvandi – men her er einki at brenna,“ segði Hermione og vriggjaði hendurnar.

„ERT TÚ BLIVIN SVØK?“ goyði Ron. „ERT TÚ EIN GANDAKELLING ELLA IKKI?“

„Á, ja, tað er rætt!“ segði Hermione. Hon fekk gandastavin fram, sveiggjaði honum, mutlaði okkurt og sendi plantuni eina strálu av teimum bláu logunum, hon hevði brúkt móti Snape. Alt fyri eitt loysnaði takið á dreingjunum, og plantan krepti

seg burtur frá ljósinum og hitanum. Hon ringdi seg og vriggjaði, so slepti hon, og teir vóru leysir aftur.

„Tað var gott, at tú hevur lurtað væl í tímunum um plantulæru, Hermione,“ segði Harry. Hann fór yvir til hennara við veggin og turkaði sveittan av andlitinum.

„Og gott,“ segði Ron, „at Harry ikki missir høvdið í einari kreppu – ,her er einki at brenna‘, *álvaratos*.“

„Hendan vegin,“ segði Harry og peikaði í eina grótgong, sum var einasti vegur fram.

Tey hoyrdu einki uttan bara síni egnu fótafet og vatn, sum dryppaði niður frá veggjunum. Gongin gekk á skák niðureftir og fekk Harry at hugsa um Gringott. Við einum stoyti í hjartanum mintist hann, at drekar vórðu sagdir at verja hválvini í gandabankanum. Hvat um tey rendu seg í ein dreka, ein fullvaksnan dreka – tað hevði verið nóg galið við Norbert ...

„Hoyra tit nakað?“ teskaði Ron.

Harry lurtaði. Ein veik skróvan hoyrdist einastaðni langt burturi.

„Man tað vera ein dreygur?“

„Eg veit ikki ... tað ljóðar fyri mær meira sum veingir.“

„Har er ljós – eg siggi okkurt flyta seg.“

Tey komu til endan á gongini, og framman fyri sær sóu tey eitt stórt rúm í nógvum ljósi, loftið hálvdi seg høgt uppi yvir teimum. Tað var fult í smáum fuglum. Teir skygdu sum gimsteinar og flagsaðu um alt rúmið. Í hinum endanum var ein tung hurð úr víði.

„Skulu vit tora tvørturum? Heldur tú, teir leggja á okkum?“ spurdi Ron.

„Tað er einki at ivast í,“ segði Harry. „Teir eru smáir og fittir, men stoyta teir seg allir í senn ... tað er einki við at gera ... eg royni.“

Hann andaði luftina í seg, helt fyri andlitinum við arminum og rann tvørtur um rúmið. Hann væntaði at fáa hvöss nev og hvassar kløur oman yvir seg hvørja løtu, men einki hendi. Hann tók í handtakið, men hurðin var stongd.

Hini bæði komu aftan á honum. Tey ryktu og skryktu, men hurðin vikaðist ikki, sjálvt ikki tá Hermione roynði sína Alohomora rúnu.

„Hvat nú?“ segði Ron.

„Hesir fuglarnir ... teir munnu ekki vera bara til pynt,“ segði Hermione.

Tey sóu fuglarnar flagsa uppi undir hválvinum, teir glitraðu – *glitraðu?*

„Hetta eru ekki fuglar!“ segði Harry knappliga, „teir eru *lyklar!* Flúgvandi lyklar – siggja tit? So tað merkir ...“ Hann hugdi um alt kamarið, meðan hini kveittu eftir øllum lyklunum, „... ja, hyggið! Kustar! Vit mugu finna lykilin til hurðina!“

„Men her eru fleiri *hundrað!*“

Harry kannaði lásið í hurðini.

„Vit skulu finna ein stóran, gamlan lykil – helst úr silvuri sum lásið.“

Tey fingu sær hvør sín kust og tóku seg uppfrá og inn í surrandi meingið av lyklum. Tey royndu at taka, men teir gandaðu lyklarnir skutu seg burtur og stoyttu seg niður so skjótt, at tað var næstan vónleyst at fáa í teir.

Men ekki av ongum var Harry yngsti leitarin í allari öldini. Hann dugdi at finna tað, sum eingin annar sá. Tá ið hann hevði flogið eina løtu gjøgnum hvirluna av ælabogafjaðrum, bar hann eyga við ein stóran silvurlykil við einum boygdum veingi, sum hevði onkur longu havt hann á hondum og stungið hann í lyklarholið.

„Hasin!“ rópti hann á hini. „Tann stóri – har – nei, har – við teimum ljósabláu veingjunum – fjaðrarnar eru kroystar øðrumegin.“

Ron setti ferð á yvir hagar, sum Harry peikaði, rendi í loftið og mundi dottið av kustinum.

„Vit mugu reka hann til viks!“ segði Harry og ansaði eftir ikki at taka eyguni av lyklinum við meiddum veingi. „Ron, ver tú uppiyvir – Hermione, tú ert niðriundir – so skal eg royna at taka hann. Til reiðar. NÚ!“

Ron kavaði, Hermione streyk uppeftir, lykilin kastaði seg undan, og Harry aftaná. Lykilin fleyg yvir ímóti vegginum, Harry bendi seg frameftir og við einum illum, gresjandi ljóði negldi hann lykilin fastan inn móti vegginum við aðrari hondini. Rópini hjá Ron og Hermione góvu afturljóð í tí hoga rúminum.

Tey lendu í skundi, og Harry leyp til hurðina, meðan lykilin

bardist í hondini á honum. Hann stakk hann inn í lásið og snaraði – lykilin riggaði. Í somu løtu hurðin fór upp, fór lykilin aftur á flog, og lítið var um hann, nú hann hevði verið tikin tvær ferðir.

„Eru tit til reiðar?“ spurdi Harry hini bæði og legði hondina á handtakið. Tey nikkaðu. Hann læt hurðina upp.

Næsta rúmið var so myrkt, at tey sóu einki. Men í tí tey stigu innum, streymaði ljós inn, og ein løgin sjón møtti teimum.

Tey stóðu á einum veldigum talvborði aftan fyri tað svarta fólkíð, ið alt var størri enn tey sjálv, skorið úr nøkrum, sum líktist svørtum steini. Horvandi ímóti teimum langt burturi stóð tað hvíta fólkíð. Harry, Ron og Hermione skultraðu sær – tað hoga, hvíta fólkíð hevði einki andlit.

„Hvat gera vit nú?“ teskaði Harry.

„Tað er týðiligt,“ segði Ron. „Vit mugu telva okkum tvørtur um rúmið.“

Aftan fyri tað hvíta fólkíð sóu tey eina aðra hurð.

„Hvussu tað?“ spurdi Hermione, illa við.

„Eg haldi,“ segði Ron, „at vit noyðast at vera talvfólk.“

Hann fór fram til svarta riddaran og rætti hondina fram at nerta við rossið hjá honum. Beinan vegin livnaði steinurin. Hesturin skavaði við frambeinunum. Riddarin lyfti hjálmin og hugdi niður á Ron.

„Skulu vit – koma upp í talvið fyri at sleppa yvir til hasa hurðina?“

Svarti riddarin nikkaði. Ron vendi sær til hini bæði.

„Her verður nakað at hugsa um ...“ segði hann. „Eg rokni við, at vit skulu koma upp í leikin fyri trý av hesum svørtu talvfólkunum ...“

Harry og Hermione bíðaðu, meðan Ron hugsaði. So segði hann: „Takið tað ikki illa upp, men hvørgin tykkara man duga nóg væl at telva ...“

„Vit taka tað ikki illa upp,“ var Harry skjótur at svara. „Sig okkum bara, hvat vit skulu gera.“

„Tú Harry, tú verður fyri handan bispin, og Hermione, tú fert yvir har at standa í staðin fyri rókin.“

„Óg tú sjálvur?“

„Eg skal vera riddari,“ segði Ron.

Talvfólkið mundi hava lurtað, tí nú vendu riddarin, bispurin og rókurin sær við og fóru av borðinum, so Harry, Ron og Hermione kundu koma fyri tey.

„Tað hvíta fólkið flytur altíð fyrst í talvi,“ segði Ron og hugdi tvørtur um borðið. „Ja ... síggja tit ...?“

Ein hvít finna flutti seg tveir puntar fram.

Ron fór undir at flyta svarta fólkið. Tey fluttu seg spakuliga, hagar sum hann segði teimum at fara. Knøini skulvu undir Harry. Hvat nú, um tey taptu?

„Harry, flyt teg á skák fyra puntar til høgru.“

Fyrsti skelkurin kom, tá ið hin riddarin hjá teimum varð tikin. Hvíta frúgvín sló hann um koll og dró hann av borðinum, og har lá hann sum deyður við høvðinum niðureftir.

„Eg mátti gera tað,“ segði Ron, heldur illa við. „Nú kanst tú taka handan bispin, Hermione, ger tað.“

Hvíta fólkið var náðileyst, hvørja ferð eitt av teirra fólki var tikið. Skjótt lá ein dungi at lívleysum, svørtum fólki úti við vegg. Tvær ferðir var um reppið, at Ron ikki varnaðist, at Harry og Hermione vóru í vanda. Sjálvur leyp hann um alt borðið og tók á leið sama tal av hvíta fólkinum, sum tað, ið tað svarta misti.

„Vit eru næstan komin á mál,“ mutlaði hann knappliga. „Lat meg hugsa – lat meg hugsa ...“

Tann hvíta frúgvín vendi sær ímóti honum við sínum slætta andliti.

„Ja ...“ segði Ron spakuliga, „tað er einki annað fyri ... eg má verða tikin.“

„NEI!“ róptu Harry og Hermione.

„Soleiðis er talv!“ fisti Ron. „Tað er at taka og at lata frá sær. Eg geri ein leik fram, hon tekur meg – so er leyst hjá tykkum at seta kongin skák og mát.“

„Men ...“

„Ætlar tú at steðga Snape ella ikki?“

„Ron ...“

„Skundar tú tær ikki, so hevur hann longu tikið steinin!“

Har var einki við at gera.

„Til reiðar?“ segði Ron, bleikur, men avgjørdur. „So fari eg – og skundið tykkum, tá ið tit hava vunnið.“

Hann gjørði sín leik, og frúgvín legði til. Hon sló Ron hart á høvðið við sínum steinarmi, og hann small niður – Hermione skríggjaði, men varð standandi – hvíta frúgvín dró Ron til vik. Hann tyktist at hava mist vitið.

Skelvandi flutti Harry tríggar puntar til vinstu.

Hvíti kongurin fór úr krúnuni og legði hana fyri føturnar á Harry. Tey høvdu vunnið. Talvfólkið bukkaði og flutti seg frá hurðini, sum nú stóð opin fyri teimum. Harry og Hermione hugdu í villareidi eina seinastu ferð yvir á Ron, so skundaðu tey sær gjøgnum dyrnar og inn í næstu gongina.

„Hvat, um hann er ...?“

„Hann kemur fyri seg aftur,“ segði Harry og royndi at sannføra seg sjálfvan. „Hvat heldur tú nú verður?“

„Vit hava havt gandin hjá Sprout, tað var devilssnaran – Flitwick man hava gjørt gandin við lyklunum – McGonagall hevur umskapað talvfólkið og fingið tey at liva – so er eftir gandin hjá Quirrell og tann hjá Snape ...“

Tey vóru komin til eina aðra hurð.

„Skulu vit?“ teskaði Harry.

„Ger tað.“

Harry læt hurðina upp.

Ein ræðuligur roykur fylti rúmið, og tey lögdu skikkjurnar hjá sær upp um nasarnar. Tey táraðu, og har frammi hómaðu tey eitt øgiligt trøll. Tað var uppafstur størri enn trøllið, tey høvdu vunnið á. Tað lá slætt eftir gólvinum og hevði eitt blóðugt sár í høvðinum.

„Gott at vit ikki skuldu berjast við hatta,“ teskaði Harry, í tí tey stigu varliga upp um annað risastóra beinið á trøllinum. „Kom avstað, her er ikki andandi inni.“

Hann læt ta næstu hurðina upp, hvørgin teirra tordi rættiliga at hyggja, hvat nú fór at koma – men her var einki ræðandi inni, bara eitt borð við sjey ymiskum fløskum á rað.

„Hetta hevur Snape gjørt,“ segði Harry. „Hvat skulu vit gera her?“

Tey fóru innum, og beinan vegin stóð ein eldur uppfrá aftan fyri tey. Tað var eingin vanligur eldur, hann var korkareyður. Í somu løtu stóðu svartir logar upp frá hurðini frammanfyri. Tey vóru í einari fellu!

„Hygg har!“ Hermione tók eina pappírullu, sum lá á bordinum saman við fløskunum. Harry hugdi upp um akslarnar á henni og las:

*Ein vandi fyri framman, bert aftan finnist trygd
vit eru fløskur sjei, men ymiskar til dygd.
Tvær fløskur vilja hjálpa at finna rættan veg,
ein leiðir fram á málið, hin aftur førir teg.
Tvær fløskur saka einki, bert notuvín er tað,
men triggjar fløskur drepa, sum standa her á rad.
Vel eina, annars mást tú her vera alla tíð,
vit fyra gátur vita at leggja valið í:
Um eitrið vil seg fjala, tað altíð finnast vil
í fløsku vinstrumegin, har notuvín er til.
Heilt ymiskar tær eru, sum standa fyrst og síðst,
men vilt tú halda fram, tak hvørga, ið tær býðst.
So ymiskar í stødd, og onkur deyðan ber,
men hvørki er tað dvørgur, ei heldur risi er.
Frá vinstru onnur fløskan og sama høggu frá
tvíburar, tá tú smakkar, tó tað sæst ikki á.*

Hermione læt frá sær eitt stórt suff, og tað undraði Harry at síggja, at hon smiltist. At smílast var tað seinasta, hann hevði hug at gera beint nú.

„Óført,“ segði Hermione. „Hetta er ikki gandur – hetta er vit og skil – at gita gátur. Nógvir av teimum størstu gindakallunum vita ikki tað allarminsta um at hugsa við skili, teir høvdu ongantíð sloppið út hiðani.“

„Men tað gera vit?“

„Sjálvandi,“ segði Hermione. „Alt, sum vit skulu vita, stendur her. Sjei fløskur; triggjar við eitri í; tvær við víni; ein fær okkum trygt gjøgnum svartu eldin, og ein fær okkum aftur gjøgnum tann korkalitta.“

„Men hvussu skulu vit vita, hvør fløskan er tann rætta?“

„Lat meg hugsa eina løtu.“

Hermione las pappírið fleiri ferðir. Síðani gekk hon aftur og fram, mutlandi og peikandi á fløskurnar. At enda sló hon hendurnar saman.

„Nú veit eg,“ segði hon. „Tann minsta fløskan vil fáa okkum gjøgnum tann svartu eldin – til steinin.“

Harry hugdi at tí lítlu fløskuni.

„Her er bara til ein,“ segði hann. „Ikki nógv meira enn ein dropi.“

Tey hugdu hvørt upp á annað.

„Hvør fløska fær teg aftur gjøgnum tann korkalitta eldin?“

Hermione peikaði á ta Uttastu fløskuna høggrumegin.

„Drekk tú tað, sum er í henni,“ segði Harry. „Nei, hoyr – far aftur og finn Ron – takið kústar í rúminum við teimum flúgvandi lyklunum, tær fáa tykkum út gjøgnum loynidurnar og fram við Lodna – farið so beint til ugluhúsið og sendið Hedwig til Dumbledore, hann má hjálpa okkum nú. Kanska eydnast tað at halda Snape burtur eina tíð, men eg eri einki aftur ímóti honum.“

„Men Harry – hvat um Tú-Veitst-Hvør er saman við honum?“

„Eg havi verið heppin einuferð,“ segði Harry og peikaði á arrið. „Kanska eri eg heppin aftur.“

Varrarnar í Hermione darraðu, og knappliga leyp hon yvir til Harry og sló armarnar rundan um hann.

„Hermione!“

„Harry – tú ert ein stórur gindakallur, tað veitst tú!“

„Eg dugi ikki so væl sum tú,“ segði Harry ógvuliga reyður og foyur, tá ið hon slepti honum.

„Eg!“ segði Hermione. „Tað er alt bøkur! Og snildi! Tað er so nógv annað, sum hevur meira at siga – vinalag og dirvi og – á, Harry – lova mær at tú ansar eftir tær.“

„Drekk tú fyrst,“ segði Harry. „Tú ert heilt vís í, hvat er hvat?“

„Heilt vís,“ segði Hermione. Hon tók ein djúpan munn úr tí rundu fløskuni Uttast og skalv.

„Eitur er ikki í?“ segði Harry ræddur.

„Nei, men tað er sum ísur.“

„Skunda tær, far, ádreng tað rennur av.“

„Góða eydnu. Ansa tær ...“

Hermione vendi sær við og gekk beint ígjøgnum tann korkalitta eldin.

Harry andaði luftina djúpt niður í seg og tók ta minstu fløskuna. Henn vendi sær móti tí svartu eldinum.

„Her komi eg,“ segði hann og tømdu ta litlu flöskuna í einum munni.

Tað var, sum setti ísur inn ígjögnum allan kroppin. Hann setti flöskuna frá sær og gekk fram. Hann fékk tamarhald á sær sjálvum, sá teir svörtu logarnar sleikja upp eftir sær, men fældi einki – eina lötu sá hann einki uttan svartan eld – so var hann komin yvirum og stóð í tí seinasta kamarinum.

Ein annar var longu komin – men tað var ikki Snape. Tað var heldur ikki Voldemort.

– SEY TJANDI PARTUR –

Maðurin við tveimum andlitum

Tað var Quirrell.

„Tú!“ rópti Harry.

Quirrell smíltist. Hábrögðini í andlitinum vóru burtur.

„Eg og eingin annar,“ segði hann sáttliga. „Eg væntaði næstan at hitta teg her, Harry.“

„Men eg trúði – Snape ...“

„Severus?“ Quirrell flenti, og tað var ikki hansara vanliga snjalla rödd, henda röddin var köld og hvöss. „Ja, Snape sær út sum tað slagið. Tað er so hent at hava hann flagsandi sum eina ovurvaksna flogmús allastaðni. Tá ið hann er í nánd, fer eingin at fáa illgruna til tann n-neyðars, st-stamandi Quirell p-p-professara?“

Harry skilti púrt einki. Hetta kundi ikki vera satt, tað bar ikki til.

„Men Snape royndi at drepa meg!“

„Nei, nei, nei. Eg royndi at drepa teg. Handa vinkonan hjá tær, Hermione, rendi inn í meg, tá ið hon skuldi skunda sær til Snape at seta eld á hann í hasum quidditchdystinum. Hon gjørði, at eg misti eyguni av tær. Eina litla lötu aftrat, so hevði

eg fingið teg av kustinum. Tað hevði eg kunnað gjørt fyrr enn so, hevði Snape ikki staðið har og lisið mótgand fyrri at bjarga tær.“

„Royndi Snape at *bjarga* mær?“

„Sjálvandi,“ segði Quirrell kaldliga. „Hví heldur tú, at hann vildi døma tann næsta dystin hjá tykkum? Hann vildi tryggja sær, at eg skuldi ikki royna tað aftur. Stuttligt, óført ... tað kundi hann havt spart sær. Eg fekk einki gjørt, tá ið Dumbledore var hjá. Allir hinir lærararnir hildu, at Snape vildi forða Gryffindor at vinna dystin, og hann *gjørði* sær fyrri skommum ... alt til onga nyttu, tá ið eg nú, aftan á alt hansara stríð, fari at drepa teg í nátt.“

Quirrell bresti við fingrunum. Niður úr loftinum komu bond, sum lögdu seg tøtt uttan um Harry.

„Tú ert ov nasadjarvur til at liva, Harry. Sneyta um allan skúlan allahalganna aftan! Eg roknaði við, at tú hevði sæð meg, tá eg leitaði eftir tí, sum var sett at verja steinin.“

„Var tað *tú*, sum slepti trøllinum inn?“

„Hvat heldur tú? Eg dugi serliga væl við trøllum – tú hevur sæð, hvat eg gjørði við trøllið í hasum rúminum har uttanfyri. Tíverri hevði Snape illgruna til mín, so meðan øll runnu og leitaði eftir trøllinum, fór hann beina leið upp á triðju hædd at forða mær – og ikki bara miseydnadist tað hjá trøllinum at sláa teg kaldan, eisini hasin triheysaði hundurin lorkaði tað burtur, tá ið hann skuldi bíta beinið av Snape.“

„Biða mær eina lítla løtu, Harry. Eg má kanna hendan sjáldsama spegilin fyrst.“

Ikki fyrr enn nú sá Harry, hvat var aftan fyrri Quirrell. Tað var dreymaspegilin.

„Hesin spegilin er lykilin til steinin,“ murradi Quirrell og bankaði við knúgvunum á rammuna. Likist akkurát Dumbledore at finna upp á sovorðið ... men hann er í London ... eg verði langt av leið skotin, áðrenn hann kemur aftur ...“

Harry kundi bara gera eitt, og tað var at fáa Quirrell at halda fram at tosa og soleiðis draga hansara áhuga burtur frá spegilinum.

„Eg sá teg og Snape í skóginum ...“ glapp úr honum.

„Sigur tú tað?“ Quirrell var einki bilsin og gav sær stundir at

fara aftur um spegilin at kanna baksíðuna. „Hann visti, hvat eg fekst við og vildi vita, hvussu langt eg var komin. Hann illtonkti meg alla tíðina. Royndi at ræða meg – sum um hann meгнаði tað, tá ið eg hevði Harra Vorldemort í mínum parti ...“

Quirrell kom fram aftur undan spegilinum og stardi grammur inn í hann.

„Eg síggi steinin ... eg gevi mínum meistara hann ... men hvar er hann?“

Harry bardist at sleppa úr bondunum, men til onga nyttu. Hann *mátti* forða Quirrell í at savna allan hugin um spegilin.

„Men Snape hataði meg alla tíðina.“

„Tað er vist,“ segði Quirrell so hissini. „Tað er vist og satt. Hann gekk í Hogwarts saman við pápa tínum, visti tú tað? Hvørgin kundi torga hin. Men hann hevur ongantíð ynskt teg *deyðan*.“

„Men eg hoyrði hin dagin, at tú græt – eg helt, at Snape hótti teg ...“

Fyri fyrstu ferð sá Harry ein neista av ræðslu í eygunum á Quirrell.

„Viðhvørt kann tað vera tungt at gera eftir boðunum hjá mínum meistara – hann er ein stórir gandakallur, og eg eri veikur ...“

„Tú meinar, at hann var inni í skúlastovuni saman við tær?“ spurdi Harry bilsin.

„Hann er altíð saman við mær,“ segði Quirrell stillisliga. „Eg hitti hann, tá eg á sinni fjakkaði um í verðini. Eg var ein fjákurur ungur maður tá, fullur í tápuligum tonkum um gott og ilt. Harra Voldemort vísti mær, hvussu býttur eg var. Einku er gott, og einku er ilt, tað er alt ein spurningur um vald, og tey, ið eru ov veik at vilja hava tað, tey ... Síðani tá havi eg tænt honum av heilum huga, sjálvt um eg mangan havi svikið hann. Hann noyðist at fara illa við mær.“ Quirrell skalv knappliga. „Hann fyrigevur ikki lættliga. Tá ið tað ikki eydnaðist mær at stjala steinin úr Gringottbankanum, var hann ikki nøgdur, langt frá tí. Hann revsaði meg .. gjørði av at hava eyguni eftir mær alla tíðina ...“

Málið í Quirrell fánaði burtur. Harry mintist ferðina hjá sær til Skákgotuna – hvussu hevði hann kunnað verið so býttur?

Hann hevði sæð Quirrell hendan sama dagin og tikið í hondina á honum í Lekandi Pottinum.

Quirrell bannaði innantanna.

„Eg skilji tað ikki ... er steinurin *inni* í speglinum? Skal eg bróta hann?“

Harry hugsaði sum ein ørur:

Mítt heitasta ynski í allari verðini er at finna steinin, áðrenn Quirrell finnur hann. So um eg nú hugdi inn í spegilin, so hevði eg sæð meg sjálvan finna steinin. Eg hevði sæð, hvar hann er goymdur! Men hvussu kann eg hyggja í spegilin, uttan at Quirrell varnast tað?

Hann royndi at ragga sær til vinstru, spakuliga, so at Quirrell ikki sá. Men bondini um beinini lógu ov fast, hann snávaði og datt. Quirrell lætst ikki um vón. Hann tosaði við seg sjálvan.

„Hvussu riggar hesin spegilin? Hvat skal eg gera? Hjálp mær, meistari!“

Ræðsluslugin hoyrði Harry eina rødd svara aftur. Hon tyktist at koma frá Quirrell sjálvum.

„Brúka dreingin ... brúka dreingin ...“

Quirrell hugdi niður á Harry.

„Ja, tú, kom higar.“

Hann klappaði eina ferð við hondunum, og bondini uttan um Harry gingu sundur.

Harry fór spakuliga á føtur.

„Kom higar,“ tók Quirrell upp aftur. „Hygg inn í spegilin og sig mær, hvat tú sært.“

Harry fór yvir til hansara.

„Eg má lúgva,“ hugsaði hann sum í ørviti. „Eg má lúgva um tað, eg síggi.“

Quirrell stóð tætt aftan fyri hann. Harry andaði og helt ein løgnan lukt koma frá vavhúgvuni hjá Quirrell. Hann blundaði, steig inn fyri spegilin og læt eyguni upp aftur.

Hann sá seg sjálvan, bleikan og bangnan í fyrstani. Men løtu seinni smíltist spegilmyndin til hansara. Hon koyrði hondina í lumman og tók ein blóðreyðan stein fram. Hon blunkaði og legði so steinin aftur í lumman – og í tí spegilmyndin gjørdi so, føldi Harry okkurt tungt verða lagt í sín egna lumma. Onkursvegna – so ótrúligt tað kundi vera – *hevði hann fingið steinin.*

„Nú?“ segði Quirrell ótolin. „Hvat sært tú?“

Harry hevði gjørt av at vera djarvur.

„Eg síggi meg sjálvan taka í hondina á Dumbledore,“ segði hann. „Eg – eg havi vunnið húsasteypið til Gryffindor.“

Quirrell bannaði aftur.

„Flyt teg!“ segði hann. Harry fór til viks og føldi vitramannasteinin inn móti beininum. Skuldi hann royna at flýggja?

Men hann hevði ikki tikið fimm fet, fyrr enn høg rødd tosaði, sjálvt um varrarar í Quirrell ikki rørdi seg.

„Hann lýgur ... hann lýgur ...“

„Harry, kom aftur!“ rópti Quirrell. „Sig mær sannleikan! Hvat sást tú?“

Tann høga røddin hoyrdist aftur.

„Lat meg tosa við hann ... andlit til andlits ...“

„Meistari, tú ert ikki nóg sterkur!“

„Eg eri nóg sterkur ... til hetta ...“

Harry kendi tað, sum negldi ein devilsnara hann fastan, har sum hann stóð. Hann fekk ikki flutt ein einasta lim. Runnin í stein sá hann Quirrell taka upp í vavhúgvuna og fara undir at rekja hana upp. Hvat var hetta? Vavhúgvun varð vundin burtur. Høvdið í Quirrell sá so undarliga lítið út við ongari húgvu. So vendi hann sær spakuliga við.

Harry vildi skriggja, men hann fekk einki ljóð fram. Har, sum nakkín í Quirrell skuldi verið, sást eitt andlit, tað ræðuligasta andlitið, Harry nakrantíð í lívinum hevði sæð. Tað var kritahvítt við gløandi reyðum eygum og rivum í staðin fyri nasagluggar sum á slangum.

„Harry Potter ...“ teskaði tað.

Harry royndi at taka eitt fet aftureftir, men beinini fluttu seg ikki.

„Sært tú, hvat er vorðið av mær?“ segði andlitið. „Einki uttan skuggar og roykur ... Eg havi bara skap, tá ið eg kann vera í einum øðrum likami ... men tað hava altíð verið fleiri, sum hava slept mær inn í hjarta og hug teirra ... einhyrningablóð hevur styrkt meg í seinastuni ... tú sást mín trúgva Quirrell drekka tað fyri meg í skóginum ... og tá eg fái lívsdrykk, kann eg gera mær eitt likam sjálvur ... og nú ... nú haldi eg, at tú skalt geva mær steinin, tú hevur í lummanum.“

Hann visti það. Knappliga livnaðu beinini aftur í Harry, og hann bóлтаði aftureftir.

„Ver ekki tápuligur,“ hvesti andlitið. „Bjarga tínum egna livi og kom í part við mér ... ella endar það við tær sum við mamma tíni og pápa tínum ... tey doyðu bæði tvey, meðan tey bønauðu meg um náði...“

„LYGNARI!“ rópti Harry.

Quirrell gekk aftur eftir hæli ímóti honum, so at Vordemort skuldi siggja hann. Tað ónda andlitið brosaði nú.

„So rørandi ...“ fisti hann. „Mær dámar so væl dirvi ... jú, drongur, foreldrini hjá tær vóru djørv ... eg drap pápa tín fyrst, og hann bardist manniliga ... men mamma tín, tað hevði ikki verið fyri neyðini, at hon skuldi doyggja ... hon vildi verja teg ... nú, gev mær steinin, ella kanska vilt tú, at mamma tín skal hava doyð til onga nyttu.“

„ALDRI!“

Harry leyp yvir til logandi hurðina, men Voldemort skríggjaði „TAK HANN!“ og í næstu løtu faldi Harry hondina í Quirrell taka fast um skøvningin á sær. Og nú skar ein knív hvøss pína gjøgnum arrið, sum skuldi høvdið klovnad sundur í tvey. Hann rópti og sló um seg so hart, hann orkaði, og bilsin varð hann, tá ið Quirrell slepti honum. Pínan linkaði – hann hugdi svakur uttan um seg at vita, hvar Quirrell var farin. Har var hann, kúlaður saman í pínu, meðan hann hugdi niður á fingrar – teir vóru upphovnaðir í bløðrum.

„Tak hann! TAK HANN!“ skríggjaði Voldemort aftur, og Quirrell tveitti seg frameftir og tók Harry av fótum. Hann lá oman á honum og hevði báðar hendurnar um nakkan á Harry – arrið næstan blindaði Harry í pínu, men hann sá kortini Quirrell, sum ýldi í neyð.

„Meistari, eg fá ikki hildið honum – hendurnar – hendurnar!“

Quirrell helt Harry niður í gólvið við knønum, men nú mátti hann sleppa takinum um nakkan og hugdi í ørviti niður í lógvarnar – Harry sá, at teir vóru brendir og lýsandi reyðir.

„So drep hann, títt býtta, ger tað liðugt!“ nísti Voldemort.

Quirrell lyfti hondina upp at mana ein deydiligan eið, men Harry tók uttan at hugsa upp í andlitið á Quirrell ...

„EEEEI!“

Quirrell slepti, og nú var eisini andlitið í honum fult í bløðrum. Nú visti Harry: Quirrell kundi ikki nerta við bera holdið í honum uttan at brenna seg – einasti møguleikin var at halda fast í Quirrell og pína hann so illa, at hann ikki fekk manað eiðin.

Harry leyp á fótur, tók í armin á Quirrell og helt so fast, sum hann var mentur. Quirrell skríggjaði og royndi at kasta Harry av sær – pínan í høvðinum á Harry vaks – hann sá einki – hann hoyrði bara tey ræðuligu skríggini og Voldemort, sum ýldi: „DREP HANN! DREP HANN!“ og nakrar aðrar røddir, kanska vóru tær bara inni í høvðinum á Harry, og tær grótu: „Harry! Harry!“

Hann faldi, at Quirrell breyt seg burtur úr takinum, hann visti, at alt var tapt, og hann datt niður í myrkur, niður ... niður ... niður ...

*

Okkurt gylt skygdi uppi yvir honum. Kippan! Hann vildi taka hana, men armarnir vóru ov tungir.

Hann blunkaði. Tað var ikki kippan. Tað vóru einar brillur. Løgið.

Hann blunkaði aftur. Tað smílandi andlitið í Albus Dumbledore svam inn fyri eyguni í honum.

„Væl afturkomin, Harry,“ segði Dumbledore.

Harry hugdi upp. So mintist hann. „Steinurin! Tað var Quirrell! Hann hevur steinin! Vit mugu ...“

„Sissa teg, drongur mín, tú hevur mist tíðina burtur,“ segði Dumbledore. „Quirrell hevur ikki steinin.“

„Hvør hevur hann so, eg ...“

„Ver róligur, Harry, annars tveitir Madam Pomfrey meg á dyr.“

Harry tagdi og hugdi uttan um seg. Hann mátti vera á sjúkrahúsinum. Hann lá í song við hvítum seingjarklæðum, og undir liðini á honum var eitt borð, sum líktist einum hálvum góðgætishandli.

„Hetta er frá vinum og viðhaldsfólki,“ segði Dumbledore smílandi. „Tað, sum hendi niðri í fangakjallaranum millum teg

og Quirrell professara, er strangasta loynimál, so tað veit sjálvandi allur skúlin. Eg giti, at tað vóru tíni virir, Fred og George Weasley, sum sendu tær eitt vesisetur, ivaleyst fyri at gleða teg. Men Madam Pomfrey hugsaði um reinføri og legði hald á tað.“

„Hvussu leingi havi eg ligið her?“

„Í trýggjar dagar. Ron Weasley og Hermione Granger verða fegin, tá tey hoyra, at tú ert vaknaður, tey hava verið frá sær sjálvum um teg.“

„Men steinurin ...“

„Eg skilji, at eg kann ikki fáa teg at hugsa um okkurt annað. Íðan, steinurin meðni. Tað eydnaðist ikki Quirrell professara at taka steinin frá tær. Eg kom í røttu løtu at forða fyri tí, hóast eg má siga, at tú gjørði, hvat tú kundi sjálvur.“

„Tygum komu? Uglan, sum Hermione sendi ...“

„Vit hava ivaleyst krossast á hálvari leið. Eg var ikki meira enn komin til London, fyrr enn eg visti, at eg átti at verið har, haðani eg var farin. Eg skundaði mær aftur og fekk Quirrell av tær.“

„Tað vóru tygum.“

„Eg mundi verið ov seinur.“

„Eg hevði ikki kunnað hildið honum frá steinum leingi aftrat ...“

„Ikki frá steinum, drongur mín, tú – tú legði so nógv fyri, at tað mundi dripið teg. Eina løtu hugsaði eg, at tað ræðuliga var hent. Viðvíkjandi steinum, so er beint fyri honum.“

„Beint fyri honum?“ tók Harry upp aftur. „Men vinur tygara – Nicolas Flamel ...“

„So tú veitst eisini um Nicolas?“ segði Dumbledore brosand. „Tú hevur sanniliga lisið væl uppá. Nicolas og eg høvdu eitt lítið prát og samdust um at beina fyri steinum.“

„Men so fara hann og kona hansara at doyggja.“

„Tey hava nóg mikið av Lívins Drykki til at fáa skil á sínum viðurskiftum, og so, ja, so doyggja tey.“

Dumbledore smiltist, tá hann sá, hvussu bilsin Harry var.

„Ein, so ungar sum tú, heldur tað ivaleyst vera ófatiligt, men hjá Nicolas og Perenelle er tað bara sum at leggja seg at sova eftir ein langan, ógvuliga langan dag. Tá ið saman um kemur, so er deyðin hjá teimum hugaðu einki uttan eitt nýtt ævintýr. So hasin steinurin var ikki so ófóru kortini. Hann kundi geva so

nógvar pengar og so langt lív, sum tú hevði viljað! Hetta, sum fólk flest høvdu ynskt sær fram um alt annað. Men skaðin er tann, at fólk hava lyndi til at ynskja sær júst tað, sum er ringast fyri tey.“

Har lá Harry og visti einki at siga. Dumbledore murradi fram fyri seg og smiltist upp í loftið.

„Eg,“ segði Harry, „hvát nú ... sjálvt um steinurin er fyribeindur, so er Vol- ... eg meini Tygum-Vita-Hvør ...“

„Kalla hann Voldemort, Harry, set rætt navn á. Óttin fyri navninum økir óttan fyri lutinum sjálvum.“

„Ja, men Voldemort fer at royna at koma afturum aftur ein annan veg. Eg meini við, hann er ikki burtur.“

„Nei, Harry, tað er hann ikki. Hann krógvar seg onkustaðni, leitar kanska eftir einum øðrum likami at fara í ... hann livir ikki rættiliga, tí kann hann ikki tynast. Hann læt Quirrell liggja eftir og doyggja, hann er ikki minni náðileysur móti sínum fylgisveinum sum móti sínum figgindum. Kanska hevur tú bara seinkað hansara afturkomu til valdið, næstu ferð verður tað ein annar, sum tekur upp á seg hetta framhaldandi stríðið, ið kann tykjast at vera til fánýtis. Men verður hann seinkaður aftur og aftur, so vinnur hann kanska ongantíð valdið aftur.“

Harry nikkaði, men steðgaði beinan vegin, tí hann fekk ilt í høvdið av at hugsa so. So segði hann: „Tað er eitt annað, sum eg kundi hugsað mær at vitað ... um tygum kunnu siga mær sannleikan um tað ...“

„Sannleikin,“ suffaði Dumbledore. „Sannleikin er vakur og ræðuligur, so neyðugt er at fara varliga um hann. Men eg skal svara tinum spurningum, uttan so at eg havi heilt góðar grundir at lata vera. Um so er, vóni eg, at tú fyrigevur mær, men eg lúgvi so ikki fyri tær.“

„Voldemort segði, at hann mátti drepa mammu mína, tí hon vildi verja meg. Men hví vildi hann drepa meg?“

Hesa ferð suffaði Dumbledore ógvuliga djúpt.

„Spell er tað, men hetta fyrsta tú spyr meg, kann eg ikki at svara tær. Ikki í dag. Ikki nú. Ein dagin fært tú tað at vita ... legg tað burtur úr huganum, Harry. Tá tú verður eldri ... eg veit, at tær dámar ikki at hoyra tað ... tá tú ert til reiðar, fært tú at vita tað.“

Og Harry visti, at tað nyttaði einki at mótmæla.

„Men hví kundi Quirrell ikki nerta við meg?“

„Mamma tín doyði fyri at bjarga tær. Er tað nakað, sum Voldemort ikki skilir, so er tað kærleikan. Hann skilti ikki, at kærleiki, so sterkur sum tann, mamma tín gav tær, hevur avleiðingar. Ikki eitt arr, einki sum sæst ... at hava verið elskaður so djúpt, sjálvt um tann, ið gav hendan kærleikan, er farin, tað verjir okkum fyri lívið. Tað er inni í tær. Quirrell var fullur í hatri, girnd og sjálvsøkni og fekk nakað av sálini hjá Voldemort í seg. Tí fekk hann einki gjørt tær. Tað var ein brennandi pína at nema við ein, ið eigur so djúpan kærleika í sær.“

Dumbledore fekk knappliga stóran áhuga fyri einum fugli uttan fyri vindeygad. Hetta gav Harry stundir at turka eyguni í lakinum. Tá ið hann hevði fingið málið aftur fyri seg, segði Harry: „Og hvørvíkapan. Hvør kann hava sent mær hana?“

„Hatta veit eg. Pápi tín legði hana eftir seg her hjá mær, og eg helt, at tær hevði dámað hana.“ Eyguni í Dumbledore glógv-
aðu. „Kann brúkast til nógv ymiskt ... tá ið pápi tín var her, brúkti hann hana mest til at sníkja seg niður í køkin at nápa sær ein bita.“

„So er eitt annað ...“

„Spyr bara.“

„Quirrell segði, at Snape ...“

„Snape *professari*, Harry.“

„Ja, hann – Quirrell segði, at hann hatar meg, tí hann hataði pápa mín. Hvussu var tað?“

„Hvørgin kundi torga sjónina av hinum. Nakað tað sama sum við tær og Malfoy. Og so gjørdi pápi tín nakað, sum Snape ongantið kundi fyrigeva honum.“

„Hvat var tað?“

„Hann bjargaði lívið í honum.“

„Hvat?“

„Ja ...“ segði Dumbledore droymandi. „Løgið, sum lyndið kann vera í fólki. Snape professari orkaði ikki at standa í skuld til pápa tín. Eg haldi, at hann hevur stríðst so hart at verja teg hetta árið fyri at gera hesa skuldina av sær. So hann kundi fáa frið at hata minnið um pápa tín ...“

Harry royndi at skilja hetta, men tað fekk høvdið at duka, so hann gavst.

„Eitt er aftrat ...“

„Bara eitt?“

„Hvussu slapp steinurin út úr spegilinum?“

„Tað var gott, tú spurdi meg um hatta. Hatta var ein av teimum frægaru hugskotunum hjá mær, og millum okkum báðar sagt, so sigur tað ikki so lítið. Sært tú, bara ein, sum vildi *finna* steinin – finna hann, ikki brúka hann – kundi fáa hann, annars høvdu tey bara viljað gjørt gull ella Lívsins Drykk. Mín heili ger meg viðhvørt bilsnan ... Men nú er nóg mikið spurt, tú mást heldur gera nakað við hesi bommini. Bertie Botts alsmakkbønur! Í mínum ungum døgum var eg so óheppin at fáa eina sovordna við spýggjumakki, og síðani tá havi eg ikki havt nakran serligan hug á teimum – men eina karamellubønu, tað kundi eg kanska fingið mær.“

Hann smíltist og koyrdi eina gylta, brúna bønu í munnin. Hann snerkti við og segði: „Púff! Oyravoks!“

*

Sjúkrasystirin, Madam Pomfrey, var fitt, men ógvuliga strong.

„Bara fimm minuttir,“ bønaði Harry.

„Kortanei!“

„Jú, men Dumbledore professari slapp ...“

„Sjálvandi, hann er skúlastjóri, tað er nakað annað. Tú mást fáa *hvíld*.“

„Eg hvíli meg, liggi í seingini og alt. Bara eina pinkulítla løtu, Madam Pomfrey ...“

„Alt í lagi,“ segði hon. „Men *bara* fimm minuttir, meðni.“

So læt hon Ron og Hermione sleppa inn.

„Harry!“

Hermione vildi sleingja armarnar um hann aftur, men tibetur gjørdi hon tað ikki, tí høvdið á Harry var enn ein pína, alt sum tað var.

„Á, Harry, vit hildu, at tú fórt at – Dumbledore var so bangin um teg ...“

„Allur skúlin tosar um tað,“ segði Ron. „Hvat *var* tað, sum hendi?“

Hetta var eitt av teimum hendinga forunum, tá ið veruleikin er uppafstur meira óveruligur og spennandi enn tær villu søgurnar, ið ganga. Harry segði teimum alt, sum var: um Quirrell, um spegilin, um steinin og Voldemort. Ron og Hermione dugdu væl at lurta, tey huffaðu og gapaðu á røttum stað, og tá Harry segði teimum, hvat var undir vavhúgvuni hjá Quirrell, skriggjaði Hermione, sum varð hon stungin.

„So steinurin er farin?“ segði Ron at enda. „Og Flamel skal bara *doygja*?“

„Hatta segði eg eisini, men Dumbledore heldur – hvussu var tað nú? – at deyðin hjá teimum hugaðu er einki uttan eitt nýtt ævintýr.“

„Eg havi altíð sagt, at hann er vindandi ørur,“ segði Ron, bilsin um hetjuna hjá sær, hvussu svakur hann var.

„Hvussu so við tykkum báðum, hvat hendi?“ spurdi Harry.

„Tað gekk alt upp á stás,“ segði Hermione. „Eg dragsaði Ron við mær – tað tók eina góða løtu – og eg skuldi leypa niðan í ugluhúsið at senda boð til Dumbledore, men hann var longu komin. Hann var í forhøllini og visti, hvussu vordíð var – hann segði bara: „Harry er farin eftir honum, giti eg.“ Og so skundaði hann sær upp á triðju hædd.“

„Heldur tú, hann hevði ætlað, at tú skuldi gera tað?“ spurdi Ron. „At senda tær hvørvikápuna og alt?“

„*Álvaratos*,“ brast út úr Hermione, „hevur hann ætlað tað – eg meini so við – tað er ræðuligt – tú kundi verið dripin.“

„Nei, tað er tað ikki,“ segði Harry álvarsamur. „Hann er løgin, Dumbledore. Eg haldi, hann vildi geva mær ein móguleika. Hann man vita meira og minni um alt, sum fer fram her. Eg giti, at hann hevur havt varhugan av tí, sum vit ætlaðu at gera, og í staðin fyri at steðga okkum, lærði hann okkum tað, sum kravdist. Eg haldi ikki, tað var av tilvild, at hann læt meg koma fram á spegilin. Kanska hugsaði hann, at eg hevði rætt til at mæta Voldemort, um tað bar til ...“

„Ja, Dumbledore er goyggjandi galin,“ segði Ron errin. „Hoyr, tú mást vera uppi í morgin til fráfaringarveitsluna. Øll stigini eru tald saman, og Slytherin hevur vunnið, sjálvandi – tú vart ikki við í tí seinasta quidditchdystinum, og Ravenclaw hølvaði okkum av – men vit fáa gott at eta.“

Í hesi løtu kom Madam Pomfrey brestandi inn.

„Nú hava tit verið inni í næstan eitt korter, ÚT!“ rópti hon harðliga.

*

Eftir eina nátt við góðum svøvni kendi Harry seg næstan friskan aftur.

„Eg havi hug at fara við í veitsluna,“ segði hann við Madam Pomfrey, sum ruddaði millum tær nógvu bommeskjurnar á náttborðinum. „Kann eg sleppa?“

„Dumbledore professari sigur, at tú skalt fáa loyvi at fara í veitsluna,“ segði hon og snýsti, sum helt hon, at Dumbledore hevði ikki gjørt sær far um, hvussu vandamiklar veitslur kundu vera fyri heilsuna. „Og her er ein annar komin at vitja teg.“

„Óført,“ segði Harry. „Hvør er tað?“

Hagrid trokaði seg eftir liðini inn í sjúkrastovuna. Sum vant, tá ið Hagrid var innanduraður, var hann so stórur, at tað átti næstan ikki at verið loyvt. Hann setti seg við seingina, hugdi upp á Harry og brast útúr at gráta.

„Alt – gjørði – eg – mítt – býtta – boyst!“ higstraði hann við hondunum fyri andlitið. „Eg segði hasum fananum, hvussu hann skuldi gera við Lodna! Eg segði honum tað! Tað var tað oynasta, sum hann ikki visti, og eg segði honum tað! Tú kundi doyð! Alt bara fyri oytt drekaegg! Eg røri ikki dropan aftur! Eg skuldi verið sparkaður út og sloppið at liva sum ein muglari!“

„Hagrid!“ segði Harry, skelkaður at síggja Hagrid skelva av anguri og ringari samvitsku, við stórum tárur rennandi niður í skeggið. „Hagrid, hann hevði vitað tað so ella so, tað er Voldemort, vit tosa um, hann hevði kunnað gjørt tað, sjálvum tú einki segði.“

„Tú kundi doyð!“ græt Hagrid. „Og nevni ikki hatta navnið!“

„VOLDEMORT!“ rópti Harry so hart, hann orkaði. Hagrid fekk ein skelk og gavst at gráta. „Eg havi hitt hann, og kalli hann við sínum rætta navni. Kom nú, Hagrid, vit bjargaðu steininum, nú er hann burtur, eingin kann brúka hann nú. Fá tær ein sjokolátafrosk, her er fult ...“

Hagrid turkaði sær um nøsina við handarbakinum og segði: „Hatta minnir meg um, at eg havi okkurt lítið við til tín.“

„Tað er ikki breyð við kattapylsu?“ spurdi Harry, illa við, og umsiðir flenti Hagrid aftur.

„Noy, tú. Dumbledore gav mær frí í gjár, so eg kundi gera tað. Sjálvandi átti hann heldur at givið mær sekkin – men hygg, tað var hetta lítla ...“

Tað var ein vøkur bók, bundin inn í leður. Harry læt hana upp. Hon var full av gandamyndum. Á hvørjari síðu smiltust tey og veittraðu til hansara, mamma og pápi hansara.

„Eg sendi uglur til allar toyr gomlu skúlafelagarnar hjá toym-um, at biðja um myndir ... visti, at tú átti ongar ... hvat dámar tær?“

Harry fekk einki sagt, men Hagrid skilti.

*

Harry fór sjálvur niðurundir til fráfaringarveitsluna sama kvöldið. Madam Pomfrey hevði gjørt, at hann var seinkaður. Hon hevði roksað og vildi kanna hann eina seinastu ferð. Stóra Høll var longu full, tá ið hann kom niður. Høllin var skrydd við teimum grønu og silvurgráu litunum hjá Slytherin til at fagna, at Slytherin hevði vunnið húsasteypið sjeynða árið á rað. Eitt stórt merki við Slytherinslanguni hekk um allan veggjan aftan fyri háborðið.

Tá ið Harry kom inn, varð ein stædur í stákanini, men so fóru øll at tosa upp í saman. Hann setti seg millum Ron og Hermione við Gryffindorbordið og royndi ikki at lata við seg koma, at fleiri høvdu reist seg at síggja hann.

Tíbetur kom Dumbledore lítla løtu seinni. Prátið doyði burtur.

„Aftur eitt ár er liðið!“ segði Dumbledore, væl hýrdur. „Og eg má pína tykkum við møsni hjá einum gomlum manni, áðrenn vit seta tenninar niður í tann góða matin. Ikki eiti á skúlaári, hetta hevur verið! Vónandi er eitt sindur meira inni í høvðinum á tykkum nú, enn tað var ... og nú hava tit alt summarið til at tøma tað aftur, áðrenn næsta skúlaár byrjar ...“

Sum vanligt er, verður húsasteypið handað, og stigini eru tald soleiðis saman: Á fjórða plássi Gryffindor við 312 stigum. Á triðja plássi Hufflepuff við 352 stigum. Ravenclaw hevur fingið 426 og Slytherin 472 stig.“

Róp og trampan hoyrdust dynja frá borðinum hjá Slytherin. Harry sá Malfoy buka bikarið hjá sær niður í borðið. Hann mundi fingið vaml.

„Jú, jú, og til lukku, Slytherin,“ segði Dumbledore. „Men vit eiga eisini at minnast til, hvat er hent her í seinastuni.“

Tøgn legði seg niður yvir borðini. Fagnaðurin hjá Slytherin fánaði nakað.

„Biðaðu nú,“ segði Dumbledore. „Eg havi nøkur fá stig eftir at lata. Lat meg síggja. Jú ... Fyrst er tað Ronald Weasley ...“

Ron rodnaði upp um bæði oyru. Hann líktist einari radisu, ið hevði fingið ov nógva sól.

„... fyrri besta talvið, Hogwarts hevur vitað um í fleiri ár, gevi eg Gryffindor 50 stig.“

Rópin frá Gryffindor mundi lyft tað gandaða loftið uppfrá. Stjörnurnar uppiyvir blaktraðu. Tey hoyrdu Percy siga við hinar vegleiðararnar: „Hatta er beiggi mín, sum tit vita, tann yngsti! Slapp gjøgnum risatalvið hjá McGonagall!“

Umsiðir var aftur tøgn.

„Síðani er tað – Hermione Granger – fyrri at nýta vit og skil móti eldi gevi eg Gryffindor 50 stig.“

Hermione krógvaði andlitið í hondunum. Harry helt fyrri vist, at hon brast í grát. Gryffindor næmingarnir báðumegin borðið vóru frá sær sjálvum, tey høvdu fingið 100 stig aftrat.

„At enda – Harry Potter ...“ segði Dumbledore. Ikki eitt ljóð hoyrdist í høllini, har var deyðatøgn. „... fyrri einastandandi treysti og framúrskarandi dirvi gevi eg Gryffindor 60 stig.“

Dunið var sum av ódnarveðri. Tey, ið dugdu at rokna, samstundis sum tey róptu garnarnar úr sær, vistu, at Gryffindor nú hevði 472 stig – heilt sama tal í stigum sum Slytherin. Tey høvdu vunnið steypið, hevði Dumbledore bara givið Harry eitt stig aftrat.

Dumbledore lyfti hondina upp. So við og við sissaðist høllin.

„Nógv sløg av dirvi eru til,“ segði Dumbledore og brosaði. „Tað krevur stórt dirvi at seta seg upp ímóti sínum figgindum, men ikki minni at seta seg í vanda fyrri vinir sínar. Tí gevi eg Neville Langbottom 10 stig.“

Hevði nakar staðið uttan fyrri Stóru Høll, hevði hann ivaleyst hildið, at ein spreinging hevði verið, so harður var gangurin, ið

nú lyfti seg upp frá Gryffindor borðinum. Harry, Ron og Hermione reistu seg upp at rópa, meðan Neville, kritahvítur av skelkinum, hvarv undir einum dunga av fólki, sum vildu ynskja honum til lukku. Hann hevði ongantíð vunnið so mikið sum eitt einasta stig fyri Gryffindor fyrr. Harry, sum enn stóð og rópti, koyrdi undir Ron og peikaði yvir á Malfoy, ið ikki hevði kunnað sæð meira steinrunnin út, um hann so varð gandaður við tí stóra kropslásinum.

„Hetta hevur við sær,“ segði Dumbledore út yvir hetta ódnarveðrið av fagnaði, tí eisini Ravenclaw og Hufflepuff vóru farin uppí at fegnast um ósigurin hjá Slytherin, „at vit noyðast at broyta skreytbúnaðin inni her eitt sindur.“

Hann bresti lógvarnar saman. Í somu løtu broyttust teir grønu litirnir í grønt og teir silvurgráu í gull. Tann stóra Slytherinslangan hvarv, og Gryffindorleyvan kom upp á veggini fyri hana. Snape hevði tikið í hondina á McGonagall professara og royndi av øllum alvi at kroysta eitt smíl fram á varrarnar. Hann fangaði eyguni í Harry, og Harry visti beinan vegin, at hansara illvilji ímóti sær var ikki broyttur tað allarminsta. Tað gjørdi ikki Harry nakran mun. Ivaleyst fór alt at vera sum vant næsta ár, ella so vant, sum nakað kundi vera í Hogwarts.

Hjá Harry var hetta besta kvøldið í øllum lívinum, betri enn at vinna í quidditch, betri enn jólini ella at vinna á einum fjallatussa ... hann fór ongantíð, ongantíð, aldri at gloyma hetta kvøldið.

*

Harry hevði næstan gloymt, at tey ikki høvdu fingið úrslitini av próvtøkunum enn. Men nú komu tey. Bilsnir vóru teir, Harry og Ron, tá ið tað vísti seg, at teir høvdu staðið seg væl. Hermione var sjálvandi best av øllum á fyrsta ári. Sjálvt Neville klóraði seg innum, tað var góða úrslitið í plantulæru, sum vigaði upp ímóti tí skelkandi úrslitinum í gandadrykki. Tey høvdu vónað, at Goyle, sum var líka býttur, sum hann var óndur, fór ikki at sleppa í næsta flokk, men tað gekk hjá honum eisini. Spell var tað, men sum Ron segði, eingin fær alt, ein ynskir sær.

Og knappliga vóru skápini tóm og kuffertini full. Froskurin

hjá Neville varð funnin í einum skýmligum skoti úti á vesinum. Næmingarnir fingi seðlar í hondina við ávaring ímóti at brúka gand í summarfrítíðini („Eg hopi hvørt ár, at tey gloyma at geva okkum hetta, men nei,“ segði Fred Weasley). Hagrid var komin at fáa tey oman til árabátarnar, sum skuldi føra tey tvørtur um vatnið. Tey fóru í Hogwarts snartokið, tey prátaðu og flentu, meðan landslagið gjørdist grønnari og nettari, tey ótu Bertie Bott alsmakkbønur, meðan tokið feyk fram við muglarabýum, tey lótu seg úr gandaskikkjunum og í jakkar og frakkar, og at enda stóðu tey aftur á jarnbreytarpallinum níggju og trimum fjórðingum á King's Cross støðini.

Tað tók eina góða løtu at sleppa av tokpallinum og út. Ein uppturkaður gamal vaktarmaður sat við eftirlitsgrindina og slepti teimum út tvey ella trý í senn, so at tey ikki skuldu koma brestandi út úr ongum og kløkka muglararnar.

„Tú mást koma og vitja okkum í summar,“ segði Ron. „Og tú, bæði tvey, eg sendi tykkum hvør sína uglu.“

„Takk fyri,“ segði Harry, „eg má hava okkurt at gleða meg til.“

Fólk komu undir tey og skumpaðu, nú tey gingu fram ímóti útgongdini og inn aftur í muglaraverðina. Fleiri róptu:

„Farvæl, Harry!“

„Vit síggjast, Harry!“

„Framvegis víðagitin,“ segði Ron og flenti.

„Ikki har sum eg nú fari, tað er vist,“ segði Harry.

Hann, Ron og Hermione fóru út gjøgnum útgongdina saman.

„Har er hann, mamma, har er hann, hygg!“

Tað var Ginny Weasley, lítlastystirin hjá Ron, men hon peikaði ikki á Ron.

„Harry Potter!“ nísti hon. „Hygg, mamma, eg síggi ...“

„Tig við tær, Ginny, tað er ikki pent at peika.“

Mamman smíltist niður á hana.

„Eitt strevið ár?“ segði hon.

„Ógvuliga,“ segði Harry. „Og takk fyri karamellurnar og troyggjuna.“

„Tað var so lítið, góði.“

„Nú, kemur tú?“

Tað var Vernon gubbi, sum spurdi, framvegis korkalittur í andlitinum, framvegis við stórum, hangandi yvirkeggi, framvegis í øðini um, at Harry vildi gera sær fyri skommum við einari uglu í einum býri, her á støðini millum øll tey vanligu fólkin. Aftan fyri hann stóðu Petunia mostir og Dudley, sum snerkti bara av at siggja Harry aftur.

„Tit eru familjan hjá Harry?“ spurdi frú Weasley.

„Tað kanska eitur so,“ segði Vernon gubbi. „Skunda tær, drongur, vit kunnu ikki standa her í allan dag.“ Hann fór til gongu.

Harry drálaði at siga eitt seinasta orð við Ron og Hermione.

„So siggjast vit í summar.“

„Eg hopi, tú fært – eitt – eitt gott summar,“ segði Hermione og hugdi heldur ivingarsom eftir Vernon gubba, skelkað um, at nakar kundi vera so óstortsligur.

„Tað fái eg,“ segði Harry, og tey vóru bilsin at siggja smílið, sum breiddi seg um andlitið á honum. „Tey vita ikki, at vit ikki hava loyvi at brúka gand heima hjá okkum sjálvum. Eg fari at skemta mær við Dudley í summar ...“

Harry Potter og vitramannasteinurin er fyrsta av metsolubókunum um Harry Potter, sum 11 ára gamal verður bjargaður undan óreinu stjúkfor-eldrunum og fær at vita, at hann er ein gandakallur. Hann fer í Hogwarts, skúlan fyri gandakynstur og galdralist og fer í bardaga móti teimum óndu, ið liggja honum eftir livinum. Ein bók, sum eingin eldri enn 9 ár kann lata um seg fara.

Hp

KR.168,00

HARRY POTTER OG VITRAMANNA

8 269600 012923

VIC. 807/101